

Çocuklar İçin Dünya Klasikleri-6

HEIDI

JOHANNA SPYRI

HEIDI

ÇOCUKLAR İÇİN DÜNYA KLASİKLERİ-6

HEIDI

Johanna SPYRI

Hazırlayan
Safa Enes ERGÜN

HEIDI

Çocuklar İçin Dünya Klasikleri - 6

Copyright © Gonca Yayınları, 2009

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör

Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen

Murat BİNGÖL

Sayfa Düzeni

Bekir YILDIZ

Kapak

Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN

978-605-4189-84-7

Yayın Numarası

279

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan A.Ş.

TS EN ISO 9001:2000

Ser No: 300-01

Sarıncı Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR

Tel: (0232) 252 22 85

Ocak 2010

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi

Mahmutbey / İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Gonca Yayınları

Kısıklı Mahallesi Meltem Sokak No: 5

34676 Üsküdar / İSTANBUL

Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.goncadergisi.com

GİRİŞ

“**H**eidi” Alplerdeki hayatı anlatan keyifli bir çocuk hikâyesidir. Bu eser, 7 Temmuz 1901 yılında Zürich’te hayatını kaybeden İsviçreli kadın yazar Johanna Spyri’nin hikâye türündeki birçok çalışmasından biridir. Spyri, 1880 yılında yayımlamış olduğu Heimathlos adlı hik yesiyle adını duyurmayı başarmış ve küçük yaştaki okuyucuların büyük beğenisini kazanmıştır. Yazar, diğer eserlerinde olduğu gibi Heimathlos’un da baş sayfasında “Bu kitap, çocuklar için olduğu kadar çocukları sevenler için de yazılmıştır.” ifadesini kullanmıştır. Spyri’nin bütün kitapları Avrupa’da, Amerika’da dünyanın başka birçok yerinde ve ülkemizde de değişik yayınevleri tarafından yayımlanmış, en fazla baskısı yapılan eserler arasında yerini almıştır.

Çocuk kalbinin hissiyat ve özlemlerine olan sempatisini, çizmiş olduğu Heidi portresiyle göstermiştir. Hikâyede, İsviçreli bir çocuğun, tutkuyla bağlandığı dağ evinde yaşamış olduğu güzelliklerle daha sonra ona bir sürgün gibi gelen büyük şehre gidişi ve buradaki hayatı anlatılmaktadır. Bu eser, Avrupa'da, Amerika'da dünyanın başka birçok yerinde ve ülkemizde yıllarca küçük okuyucuların en çok beğendiği kitap olma özelliğini kazanmıştır.

Bayan Spyri, Hans Andersen gibi, yapı itibarıyla masum bir dünyanın sade yaşantılarını eserlerine aktarmada özel bir kabiliyete sahiptir. Bütün hikâyelerinde çocukların mutluluğu hayatının ve karakterlerinin tabii gelişimini engelleyebilecek yanlış anlamalara ve davranışlara karşı, güçlü bir, çocukları koruma arzusu yatmaktadır. Yazar, hikâyelerinin geçtiği yerleri o kadar güzel tasvir etmiş ve bu yerlere o küçük karakterlerini öyle etkileyici bir şekilde yerleştirmiştir ki, bizler onun hikâyelerini okurken onun tasvir etmiş olduğu bu yerler ve insanlarla birlikte yaşadığımızı hissederiz.

HEIDI

İsviçre'nin Mayenfeld kasabasında yemyeşil ağaçların ortasından yükseklerle doğru yürürsünüz. Yürürken, çiçek kokuları etrafınızı sarar. Bu yoldan Alplere çıkarsınız. Geriye baktığınızda yemyeşil bir ova ve küçücük ağaçlar görürsünüz.

İşte bu cennet gibi tabiat manzarasının üstüne haziran sabahının tatlı ve aydınlık güneşi yeni doğmuştu. Genç bir kadın, elinden tuttuğu bir kız çocuğuyla, dağa tırmanıyordu. Kızın yanakları al aldı ve gözleri ise pırıl pırıldı. Kadın, havanın sıcaklığına aldırmaksızın kızcağıza kat kat elbise giydirmişti. Bu elbiselerinin üstüne bir de şal sarmıştı. Hem güneşin hem de elbiselerin verdiği sıcaklık, çocuğu iyice sıkıyordu. Bir iki saat kadar dağa tırmandılar. Alplerin yarısındaki Dörfli köyüne geldiler. Bu köy, genç kadının köyüydü. Burada herkes onu tanıyor ve onları selâmlıyordu. Genç kadın, etrafına bakınmadan yoluna devam ederken aniden bir ses işitti.

– Dete! Biraz bekle, ben de o tarafa doğru gelmek istiyorum!

Genç kadın biraz bekledi. Az önce seslenen kadın yanlarına geldi. Hem yürüyor hem de konuşuyorlardı. Adı Heidi olan küçük kız onları arkalarından takip ediyordu.

– Kim bu kız? Yoksa ölen kız kardeşinin kızı mı?

– Evet, bildin, ta kendisi!

– Nereye gidiyorsunuz böyle?

– Çocuğu, Alm Amca'nın yanına götürüyorum. Bundan sonra yeğenim orada kalacak.

Komşu kadın buna inanamadı.

– Bunu nasıl yaparsın? Çocukcağız Alm Amca ile ne yapar? Nasıl rahat eder orada? Hem Alm Amca kabul edecek mi bakalım?

– Bu beni ilgilendirmez. Hem neden kabul etmeyecekmiş! Ne de olsa Büyük babasıdır. Bu zamana kadar ben baktım, biraz da dedesi baksın!

– Sen bilirsin ama Heidi'nin, senin yanında kalması daha iyi.

– Bu çocuk yüzünden, yeni bulmuş olduğum işimden vazgeçemem, anlıyor musun? Böyle bir iş bir daha ya bulurum ya bulamam. Söylesene bana! Benim yerimde sen olsan nasıl davranırdın?

– İyi ama sen, Alm Amca'nın nasıl biri olduğunu biliyor musun? O kimseyle konuşmaz, çok sessiz birisidir. Çocukcağız orada çok sıkılır. Her hâlde çocuğun durumuna düşmek istemezsin değil mi? Alm Amca'nın kalın kaşları, pos bıyıkları Sen dağda onunla birlikte yaşamak ister misin?.

Dete, kadının söylediklerine hak veriyordu. Alm Amca'yı da herkesten daha iyi tanıyordu. Ama çalışmak zorundaydı. Bu işini de kaybetmemeliydi. Bu fırsatı bir daha elde edemeyebilirdi. Kararını vermişti bir kere. Kendi hayatına da yön vermeliydi.

Kararlı olduğunu vurgulayarak,

– Söylediklerinde haklısın ama onun da torununa bakması gerekmez mi?

– Ablan sana Alm Amca'yla ilgili bildiklerini yeterince anlatmıştır. O ihtiyar hakkında birçok söylenti var. Bunları sen de biliyorsun!

– Evet, bildikleri her şeyi bana anlattı. Bunlar, Alm Amca'nın kulağına gitmesin. Yoksa bir daha barışamayız.

Kadının niyeti Dete'yi konuşturup, Alm Amca ile ilgili her şeyi öğrenmekti. Yaşlı adam, dağ başında neden yalnız yaşıyordu? Bunu gerçekten çok merak etmişti.

Arkadaşının koluna girerek alçak sesle,

– Haydi anlatsana! Benim ağzım sıkıdır. Dilimi tutmasını bilirim.

Dete, söylenenleri başkasının duymasını istemiyordu. Çevresine bir göz gezdirdi. Küçük kız, görünürlerde yoktu.

Komşu kadın:

– İşte, şuraya bak! Küçük kız orada, keçileri otlatmakta olan Peter'in yanında! Haydi anlatmaya devam et!

– Alm Amca, kendi işini yapabiliyor, bir kulübesi ve iki keçisi var. Bunlardan başka bir şeyi yok.

Komşu kadın merakla sordu.

– Gençliğinde durumu iyiymiş değil mi?

– Evet, öyle olduğunu sanıyorum, dedi ve anlatmaya devam etti.

– Zamanında Damlesch’da en iyi çiftliklerden birinin sahibiymiş. Ailenin de en büyük oğluymuş. Kumar, içki gibi kötü alışkanlıkları sebebiyle o güzelim çiftliğini kaybetmiş. Bu kötü alışkanlıkları olmasaydı şimdi daha güzel bir hayatı olurdu eminim. Anne ve babası da kötü alışkanlıklar edindiğini fark edince utanç ve kederlerinden ölmüşler. Adam başını almış gitmiş. Ondan sonra on beş yıl kadar hiç kimse ondan haber alamamış ve onun nereye gittiğini bilen de olmamış. Günlerden bir gün akrabalarının yetişkin oğluyla çıkagelmiş. Kiralık ev aramaya başlamışlar. Ama herkes önceden onun durumunu bildiği için kimse ona ev vermemiş. Sonra Dorfli’ye gelip yerleşmiş. Beraberinde gelen akrabalarının çocuğu Tobias’ı marangoz yapmış.

Tobias’ı köyde herkes severdi. Ama kimsenin ihtiyara güvendiği yoktu. Napoli’de bir adamın ölmesine sebep olmuştu. Bundan dolayı askerden kaçtığı dilden dile dolaşmıştı.

– Ama kimse kendi yakınıni büsbütün uzaklaştırmak istemez. Kötü durumda da olsa kendi akrabasıdır. Biz de onu kendimize yakın bildik ve ona “Amca” diyoruz. Bundan sonra Dorfli’deki herkes de ona “Amca” demeye başladı. Kendisi bu dağ başında bir kulübe yapıp oraya yerleşti. Böylece Alm Amca oldu.

Komşu kadın Barbel, derin bir merakla sordu.

– Tobias’a ne oldu, şimdi nerededir?

– Marangozluğu öğrendikten sonra Dorfli’ye döndü. Ablam Adalheid ile evlendi. Çok mutlu bir

hayatları vardı. Fakat başına istenmeyen bir kaza geldi. Yapılmakta olan bir evde bir giriş başına düştü ve zavallı Tobias öldü. Kirişin ezdiği vücudunu eve getirdiler. Ablam, onu bu hâlde görünce dayanamadı. Olayın şokuyla çılgına döndü. Kendine gelemedi. Zayıf bedeni bu derin acıya pek dayanamadı. Bir hafta sonra da öldü.

Köyde herkes, bu acı durumun, Alm Amca'nın kötü yaşantısı yüzünden meydana geldiğini söylüyordu. Bunu, yüzüne söyledikleri de oluyordu. Köydeki bilge kişiler, tövbe edip kötü alışkanlıklarından vazgeçmesi gerektiğini ona söylüyorlardı. Alm Amca ise bu sözleri duydukça daha da hiddetleniyordu. Benliğindeki inatla daha da sinirleniyordu. Daha sonra Alp Dağları'na yerleştiğini duyduk. Bundan sonraki hayatının herkesle küs ve kırgın geçtiğini biliyoruz.

Annemle ben, Adelheid'in yani ablamın bebeğini yanımıza aldık. Heidi, annesini kaybettiğinde bir yaşındaydı. Geçen yaz annem de öldü. Ben şehirde bir işte çalışmak zorunda kaldım. Şimdi ise Frankfurt'a gidiyorum. Bir iki gün sonra şehirden ayrılacağız.

Barbel hayıflanırcasına ve sitem eder gibi,

– Yani sen şimdi bu küçücük çocuğu o ihtiyar adama mı vereceksin, dedi.

Dete sesinin şiddetini öfkeli bir şekilde artırarak,

– Sence başka ne yapabilirim? Söyler misin? Bu çocuğun bakımını yapabilmem imkânsız. Hem bak,

Alm Amca'nın evine de yaklaştık. Sen nereye gidiyordun Barbel?

– Peter'in Büyük annesini görmek istiyorum. Kadıncağız, kışları benim istediğim yünleri eğiriyor. Dete, yolun açık olsun. İnşaallah tekrar görüşürüz. Fakat dediklerimi kulak ardı etme. Bir kere daha düşün.

Barbel ile el sıkışıp vedalaşarak ayrıldılar.

Dete biraz durdu. Birkaç metre gerisinde bulunan kulübeye baktı. Kulübenin eski ve yıpranmış olduğu anlaşılıyordu. Ağacın gölgesinde oluşu, eski ve perişan görünümünü gizliyordu. Ne var ki, rüzgârın yönü kulübeye doğruydu. Bu kulübenin uzun süre buna dayanması imkânsız gibiydi

Bu kulübe, keçi çobanı Peter'in eviydi. Peter, sabahları keçileri alır, dağa götürürdü. Onları en güzel yerlerde otlatırdı. İki parmağını ağzına sokarak çaldığı ıslıkla keçileri idare ederdi. Akşam olunca keçileri dağdan getirdiğinde herkes kendi keçisini alırdı. Bu, her gün değişmeden yapılan işlerdendi.

Akşamüstü keçileri almaya, genellikle erkek çocuklar ve küçük kızlar gelirlerdi. Peter'in diğer çocuklarla oynaması ancak bu zamanda oluyordu. Peter, zamanının çoğunu, hep keçilerle geçiriyordu. Bir annesi ve bir de gözleri görmeyen ninesi vardı. Ninesini köyde herkes severdi. Ama Peter'in, onlarla beraber olacak vakti pek yoktu. Ancak sabahları ekmek yiyecek ve sütünü içecek kadar evde

durabiliyordu. Babası da zamanında keçi çobanıydı. Birkaç yıl önce odun keserken kazaya uğrayarak ölmüştü.

Dete, çocukları görmek umuduyla durmadan etrafına bakınıyordu. On dakika geçmesine rağmen onları görememişti. Büyük bir sabırsızlıkla ve endişeli bir şekilde etrafına bakınmaya devam etti. Sıkıntılı ve endişeli olduğu, yüzünden okunuyordu.

Aslında çobanla küçük kız, eğri büğrü yollarda yürümekteydiler. Peter, iyi otların nerede olduğunu bildiği için düz yerlerden gitmezdi. Çünkü keçilerini en iyi şekilde otlatması gerekiyordu. Peter, çalılardan arasından ve kayalardan rahatlıkla yürüyebiliyordu. Heidi, onun bu çevikliğine imrenerek bakıyordu. Üzerindeki elbiseleri, rahat hareket etmesine engel oluyordu.

Heidi birden durdu. Yürümesine engel olan elbiselerini çıkarmaya başladı. Çoraplarını ve en üstteki elbiselerini çıkardı. Kollarını sevinçle ileriye doğru uzattı. Üzerinden çıkardığı elbiselerini bir kenara koydu. Keçilerin arkasından Peter'le birlikte hoplaya zıplaya koşmaya başladı.

Peter, arkada kaldığı sırada Heidi'nin ne yaptığını fark etmemişti. Yeni bir kıyafetle onun ortaya çıktığını görünce çok şaşırmıştı. Heidi'nin hoplaya zıplaya koşmasını gülerek seyretmişti. Gülmüştü ama bir şey söyleyememişti.

Heidi, kendisini çok hafif hissetmişti. Çünkü ağırlık ve sıkıntı veren elbiselerini bir bir çıkarmıştı.

Bir yandan özgürce koşturuyor bir yandan da Peter'e sorular soruyordu. Bu sorular, Peter'in yaptığı işlerle ilgiliydi: "Kaç keçin var? Onları nerede otlatıyorsun? Oraları nasıl bulabiliyorsun?"

Bütün bu soruların cevaplarını almak istiyordu Heidi.

Bir zaman sonra Peter'le Heidi, kulübenin yanına geldiler.

Heidi'yi gören Dete, bir çılgılık kopardı.

– Heidi, ne yaptın sen? Bu ne hâl? Elbiselerini nereye bıraktın? Sana yeni aldığım o güzelim elbiseler, ayakkabın nerede? Çoraplarını yeni ördürmüştüm. Hiçbiri yok, nereye bıraktın, çabuk söyle?

Heidi, hiç umursamaz bir tavırla, dağın aşağısını göstererek,

– Orada, dedi. Hepsi orada!

Teyzesi, Heidi'nin gösterdiği yere baktı. Gerçekten de bütün elbiseleri oradaydı. Bir kırmızılık vardı elbiselerin üzerinde. Bu da boyun atkısı olmalıydı.

Dete:

– Seni düşüncesiz çocuk! Niçin elbiselerini çıkar-
dın üzerinden? Ne yapmak istiyorsun, dedi.

Heidi:

– Onlara ihtiyacım yok artık, diye cevap verdi.

Teyzesi de bir yandan onu azarlamaya devam ediyordu.

– Seni akılsız yaramaz! Şimdi kim getirecek onları buraya, dedi.

Peter’e dönerek,

– Koş, onları buraya getir Peter!

Peter, elleri cebinde yerinden bile kıımıldamadan duruyordu.

Umursamaz bir tavırla,

– Vakit geç oldu, ben gidemem, diye söylendi.

Dete:

– Böyle sırık gibi olduğun yerde durma! Bak sana ne vereceğim, diyerek Peter’e para gösterdi.

Parayı gören Peter, birden hareketlendi. Çok çabuk bir şekilde bayırdan aşağıya koştu. Elbiseleri aldığı gibi hemen getirdi.

Parasını cebine koyan Peter, tatlı bir sevinçle gülümsedi.

Peter’in arkasından dik yamaca tırmanan Dete,

– Alm Amca’nın evine kadar bu elbiseleri taşıyabilirsin, değil mi, diye sordu.

Peter bir eline elbiseleri aldı. Diğer elinde keçilerini kovaladığı sopası vardı. Heidi, keçilerin yanında sevinçli bir şekilde hoplayıp zıplıyordu.

Yarım saat sonra Alm Amca’nın kulübesine ulaşılar. Alm Amca, kulübenin vadiye bakan yönüne doğru bank üzerine oturmuştu. Piposunu sakın sakın

tüttürmekteydi. Çocukların ve keçilerin gelişini seyreliyordu.

İlk önce Heidi gelmişti.

Doğruca yaşlı adamın yanına koştu ve elini uzatarak,

– Merhaba Büyük baba, dedi.

Alm Amca:

– Ne demek bu, diye Heidi'yi azarladı.

Sonra çocuğun elini sert bir hareketle sıktı. Bakışlarıyla döver gibi, uzun uzun baktı. Heidi, buna, gözlerini kırpmadan karşılık vermekte gecikmedi. Bu sırada Dete de gelmişti.

Hemen konuya girdi.

– Günaydın, amca, dedi. Sana Tobias'la Adelheid'in çocuğunu getirdim. Kendisini çoktandır görmediğin için tanımakta zorluk çektin sanırım. En son gördüğünde bir yaşındaydı.

Alm Amca sert bir ifadeyle,

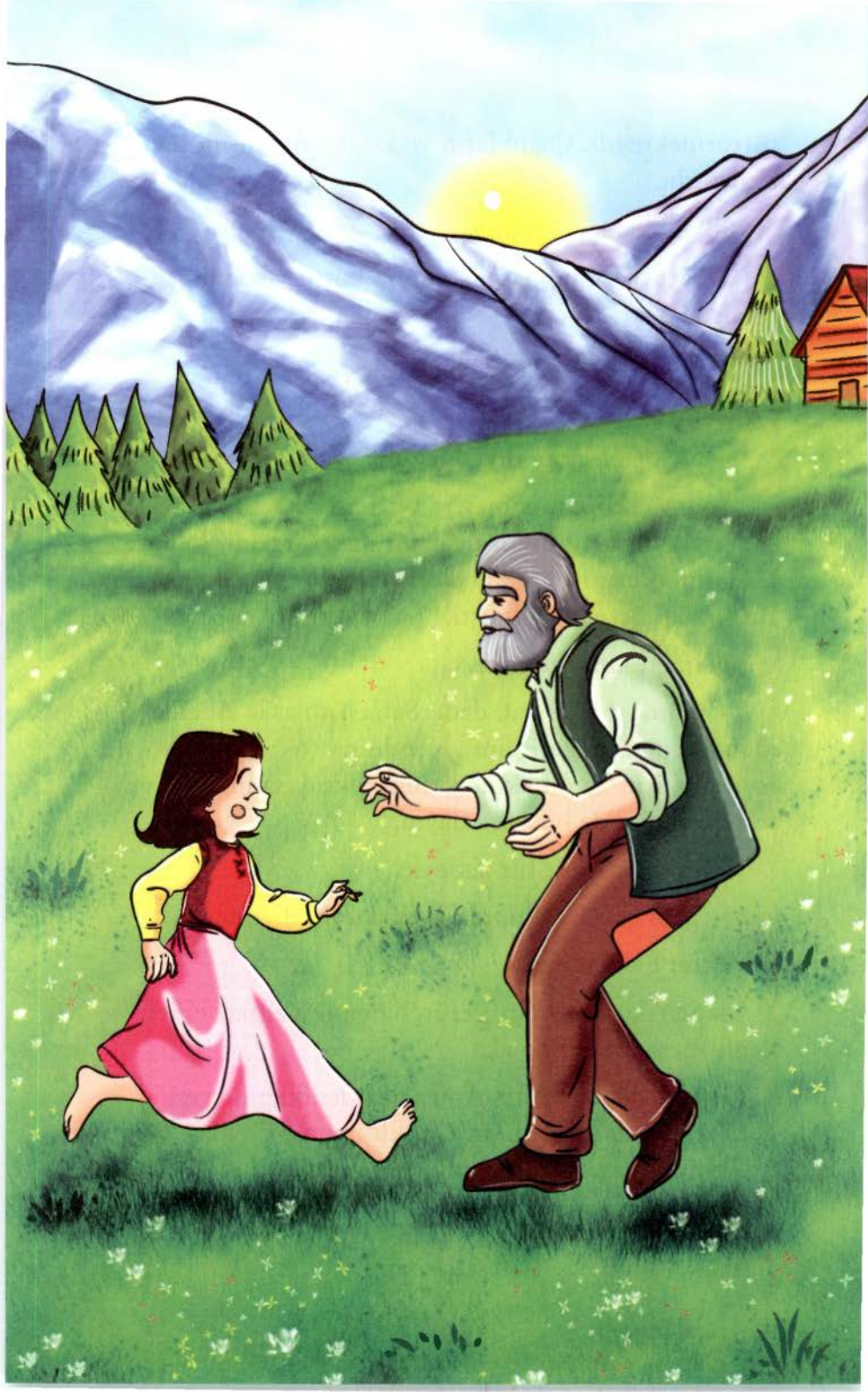
– Yani çocuk yanımda mı kalacak, diye sordu.

Peter'e dönerek,

– Sen keçileri alıp götürebilirsin. Zaman erken değil. Benimkileri de al.

Peter, hemen Alm Amca'nın dediklerini yerine getirdi. Oradan uzaklaştı. Çünkü onun bir bakışı bu işin bir an önce yapılmasına yetmişti bile.

Dete:

– Evet yanınızda kalacak. Bu kadar zamandır ben baktım. Ben görevimi yerine getirdiğimi sanıyorum. Şimdi sıra size geldi. Siz de görevinizi yerine getirin bakalım, dedi.

Alm amca:

– Ya öyle mi, diyerek hayretini gizleyemedi. Gözlerinde bir kızgınlık vardı. Bu, bakışlarından seziliyordu.

– Çocuk arkandan ağlarsa ben ne yapacağım, dedi.

– O, sizin bileceğiniz bir şey. Bugüne kadar kimse bana çocuğun nasıl bakılacağını öğretmedi. Çocuk bana bir yaşındayken geldi. Ben hem annemi hem kendimi düşünmek zorundaydım. Şimdi çalışacağım yere çocuğu götüremem. Çocuğun en yakını sizsiniz. Nasıl isterseniz öyle yapın. Bundan sonra çocuğun sorumlusu sizsiniz.

Büyük baba yerinden kalktı. Bakışlarıyla Dete Teyze'yi çok korkutmuştu. Dete Teyze bir adım geri çekildi.

İhtiyar, koluyla işaret ederek,

– Çabuk, hemen git buradan! Bir daha gözüme görünme buralarda, dedi.

İhtiyar, bu sözleri söyler söylemez Dete,

– Hoşça kalın! Sen de Heidi! Allah'a emanet ol, diyerek dağdan hızla aşağıya doğru inmeye başladı.

Köye döndüğünde Dete Teyze'yi yalnız görünce onu soruya boğdular.

– Çocuk nerede? Onu nereye bıraktın?

Her soruya istemeye istemeye aynı cevabı veriyordu.

– Alm Amca'nın yanına bıraktım.

Kadınlar bu cevaba çok kızıyorlardı.

– Nasıl yaptın bunu? Sende hiç merhamet yok mu? Zavallı yavrucağ, ufacık daha! Hiç oraya bırakılır mı?

Bu gibi sözlerden o kadar bıkmıştı ki artık cevap bile vermeden hızlı adımlarla ilerliyordu. Aslında o bunu isteyerek yapmamıştı. Bundan oldukça üzüntü de duyuyordu.

Ablası, ölürken Heidi'yi kendisine emanet etmişti. O ise emanete sahip çıkamamıştı.

Bu kararı vicdanını rahatsız etmişti.

Vicdanını “Daha çok çalışıp para kazanarak onun ihtiyaçlarını giderebilirim.” diyerek rahatlatmaya çalışıyordu.

...

* * *

Dete Teyze gideli epey olmuştu. Alm Amca, kımıldamadan bir süre daha sıranın üzerine oturdu. Bir yandan kocaman piposunu tütürüyor, bir yandan da gözlerini bir noktaya dikmiş, sessizce düşünüyordu.

Heidi, sevinçli bir şekilde kulübenin keşfine çıkmıştı. “Nerede ne var?” diye etrafta dolaşıyordu. Keçilerin ahırını buldu. İçeriye bir göz attı, ahır boştu. Kulübenin yakınındaki çam ağaçlarının yanına vardı. Rüzgâr o kadar hızlı esiyordu ki ağaçların dalları arasından uğultular geliyordu.

Heidi, biraz durakladı, rüzgârın sesini dinledi. Rüzgâr dinince kulübenin çevresini dolaştı. Büyük babasını bıraktığı yerde öylece bulmuştu. Ellerini arkasına bağlayarak onu izlemeye koyuldu.

Büyük baba, başını kaldırarak,

– Şimdi ne yapacaksın, diye sordu.

Heidi:

– Kulübede neler var görmek istiyorum.

İçeri girerken büyük babası Heidi’ye, dışarıdaki elbiselerini getirmesini söyledi.

Heidi:

– Onlara ihtiyacım yok artık, onlar bana lâzım değil, dedi.

Yaşlı adam çocuğa sert bir şekilde baktı. Heidi’nin gözleri, içeride göreceği şeyleri merak ettiği için pırıldadı.

Büyük baba:

– Amma da akıllı bir kız ha, diye söylendi.

Sonra yüksek sesle,

– Neden lâzım değilmiş, diye sordu.

– Ben de keçiler gibi yalınayak dolaşmak istiyorum.

– Peki öyle olsun ama sen yine de şimdi git elbiselerini getir. Onları dolaba koyalım, belki bir gün lazım olur.

Heidi, hemen denileni yaptı. Yaşlı adam kapıyı açtı. Heidi de arkasından içeri girdi.

Kulübenin içi oldukça genişti. Ama sadece bir oda vardı. Odanın bir köşesinde masa ve iskemle, bir köşesinde de büyük babanın yatağı vardı. Karşısında da şömine bulunuyordu. Şöminede bir kazan asılıydı. Öbür tarafta duvarın içinde bir kapı vardı. Büyük baba o kapıyı açtı. Ortaya bir dolap çıktı. Dolapta elbiseleri vardı. Rafın birinde gömlekler, çorap ve havlular görünüyordu. Başka rafta da fincanlar, bardaklar ve tabaklar... En üst rafta da yuvarlak bir ekmek ve kurutulmuş etle peynir vardı. Dolabın kapısı açılınca Heidi, elbiselerini Alm Amca'nın elbiselerinin arkasına yerleştirdi.

Sonra içeriyi inceleyerek sordu,

– Benim yatağım neresi olacak? Nerede yatacağım Büyük baba?

– Nerede istersen?

Alm Amca'nın bu sözü Heidi'nin işine geldi. Her tarafı aramaya başladı. En rahat bir şekilde nerede yatacağını bir an önce bulmak istiyordu. Yandaki merdiveni gördü. Yukarıya çıktı ve samanlarla karşılaştı. Çatı aralığından vadinin tamamı görünüyordu. Bu, Heidi'nin hoşuna gitmişti.

Büyük babasını çağırarak,

– Gel, Büyük baba! Gel, burası ne kadar güzel böyle!

Büyük baba, aşağıdan seslenerek,

– Biliyorum daha önce gördüm, dedikten sonra da,

– Ne yapıyorsun orada, diye sordu.

Heidi:

– Burada yatacağım, yatağımı hazırlıyorum,

Büyük babasına tekrar seslendi.

– Ama, yatağıma çarşaf lâzım!

Alm Amca:

– Ya öyle mi diyerek, gömleklerin bulunduğu dolaptan, kaba bir şey çıkardı.

Heidi, büyük babasından onu alarak merdivenlerden yukarıya çıktı. Kendisine samandan bir döşek hazırlamıştı. Yattığı yerden dışarısını da görebilecekti. Büyük baba da buna sevindi. Birlikte güzel bir yatak yaptılar. Keten çuvalı bozup içine de ot koyarak güzel bir yorgan oluşturdular. Heidi, yatağını güzelce düzeltti.

– Yatağım çok güzel oldu büyük baba, keşke şimdi gece olsaydı da hemen kıvrılıp üzerine yatabilseydim.

Büyük baba:

– Önce yemek yememiz lâzım. Aç aç uyunmaz, dedi.

Heidi, yemek denince, karnının acıktığını hissetti.

Büyük baba, Heidi'yi aşağıya çağırdı. Yemek için ateş yakmaya başlamıştı. Ateş yanınca peyniri bir şişe geçirdi ve ateşe tuttu. Peyniri ateşte bir güzel kızarttı.

Heidi ise, bütün bunları dikkatle izlemekteydi. Daha sonra kalktı ve sofrayı hazırlamak için dolaba koştu. Sofraya yuvarlak bir ekmek, iki tabak ve iki bıçak koydu. Heidi, bunları düzenli bir şekilde sıralamıştı. Sofraya getirilmesi gereken başka şeyleri de taşıdı küçük kız.

Büyük baba,

– Her şeyi güzel yaptın, sanırım bir şey unuttun, dedi.

Heidi'nin gözü şöminede kaynamakta olan kaba ilişti. Hemen dolaptan kâse ve bardakları getirerek sofraya yerleştirdi. Büyük baba, Heidi'nin, işleri çevikçe yapmasından mutlu oldu. Sofraya oturması için de iskemlesini getirdi.

– Haydi, yemeğe başlayalım artık, dedi.

Büyük baba, yerinden kalktı. Heidi'nin kâsesine süt doldurdu. Kendi sandalyesini de çocuğun iskemlesine yanaştırarak masa hâline getirdiler. Heidi'nin önüne büyük bir parça ekmekle kızarmış peynirden koydu.

– Haydi, ye bakalım, dedi.

Heidi, kâsesini eline aldığı gibi sütü kana kana içti.

Yaşlı adam onun sütü iştahla içmesine sevindi.

– Sütü çok mu sevdin?

– Evet çok sevdim, şimdiye kadar böyle güzel süt içmemiştim.

– Öyleyse biraz daha vereyim.

Büyük baba, Heidi'nin kâsesini yeniden ağzına kadar doldurdu.

Küçük kız ekmeğini iştahla ısıırıyordu. Arada bir süt içiyordu, keyfine diyecek yoktu.

Büyük baba, yemekten sonra ahıra indi. Yerleri süpürdü, süpürülen yerlere saman serpti. Bunu, hayvanların rahat yatabilmesi için yapıyordu.

Heidi, bütün bunları dikkatle izledi.

Daha sonra Büyük baba, bir ağaçtan dal kesti. Dalı belli uzunluklara böldükten sonra onları birbirlerine geçirdi. Üzerine düz bir tahtayı çiviledi. En sonunda büyük babanın sandalyesine benzer bir sandalye ortaya çıktı.

Heidi sevinçle,

– İşte benim sandalyem, diye haykırdı.

Büyük baba, Heidi hakkında olumlu düşüncelerini sıralıyordu zihninde. “Gördüğünü anlıyor, çok dikkatli bir çocuk...” diyordu.

Sonra başka işlere koyuldu. Çünkü yapılacak iş çoktu. Heidi, onun peşinden ayrılmıyordu.

Akşam bastırınca ağaçlardan rüzgârın etkisiyle çıkan sesler daha çok duyulmaya başlandı. Heidi, bunlardan da oldukça heyecanlanmıştı. Kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Ağaçların altında sürekli koşuyordu. Büyük baba da kapıda durmuş, onu izliyordu.

Birden bire keskin bir ısıklık duyuldu. Heidi, bunun ne olduğunu anlamadı ve olduğu yerde donakaldı. Büyük baba kulübeden dışarı çıktı. Bu ses, Peter'in sesiydi. Keçiler de yukarıdan aşağıya koşarak geliyorlardı. Ortalarında da Peter vardı. Heidi, sabah arkadaş olduğu Peter'i sevinçle karşıladı. Süründen bir beyaz bir de kahverengi iki güzel keçi, büyük babaya doğru yöneldi. Onun ellerini zevkle yalamaya başladı. Keçiler tuzu çok severlerdi ve büyük babanın elinde tuz vardı. Peter, diğer keçileri sahiplerine ulaştırmak üzere ayrıldı ve gözden kayboldu.

Heidi, keçilerin yanına yaklaşarak,

– Keçiler bizim mi büyük baba, diye sordu.

Büyük baba, keçilerin kendilerine ait olduğunu söyledikten sonra Heidi'ye,

– Hemen git, ekmek ile küçük kâseyi getir, dedi.

Heidi de denileni yaptı.

Büyük baba, keçiyi sağıp kâseyi sütle doldurdu. Ekmekten büyük parça koparıp Heidi'ye uzattı.

– Haydi yemeğini ye! Ben keçileri ahıra kapatıp bağlayacağım. İyi geceler!

Heidi, Büyük babanın ardından seslendi.

– İyi geceler Büyük baba! Keçilerin adlarını söyleyebilir misin?

Yaşlı adam başını geriye çevirdi ve sorulan soruyu cevapladı.

– Beyazınki “Üzüm”, kahverengi renkli olanı ise “Yakal”

Heidi yüksek sesle bağırdı.

– İyi geceler Üzüm! İyi geceler Yakal!

Keçiler gözden kaybolup ahıra doğru gitti. Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki neredeyse çocukçağızı fırlatacaktı. Yemeğini yiyip bitirdikten sonra üste kata çıktı ve yatağına yattı. Sanki kuş tüyü yatakta yatıyormuş gibi rahattı. Hemen uykuya daldı.

* * *

Heidi, ertesi sabah erkenden bir ısıklık sesiyle uyandı. Aralıklardan içeriye güneş ışıklarının girdiğini gördü. Her taraf altın sarısı renge dönüşmüştü.

Heidi, bu duruma çok şaşırılmıştı. İlk önce nerede olduğunu bir türlü kestiremedi. Büyük babasının dışarıdan gelen gür sesiyle nerede olduğunu hatırladı. Artık ninesinin evinde değildi. Ninesi kulakları iyi işitmediği için kendisinin sürekli yanında dolaşmasını isterdi. Heidi, bu durumdan sıkılırdı. Dışarıya çıkmak için can atardı.

Bu sebepten, yeni evinde uyandığı zaman çok mutlu oldu. Bir gün öncesinde yaşadıklarını hatırladı. Üzüm ile Yakal'ı bir an önce tekrar görmek için yatağından fırladı. Aşağıya indi. Büyük baba, keçileri Peter'e teslim etmek için sürüklüyordu.

Heidi, her iki keçiye birden,

– Günaydın, dedi ve onları okşayıp sevmeye başladı.

Büyük baba, onun keçileri sevdiğini görünce,

– Onlarla birlikte sen de otağa gitmek ister misin, diye sordu. Bu, Heidi için bayram demektir. Sevincinden hopluyor ve zıplıyordu.

Büyük baba:

– İlk önce yıkanıp temizlenmen gerek! Yoksa güneş yukarıda parıldarken seni kapkara görürse seninle alay eder, dedi.

Büyük baba, bir yandan bunları söylüyor diğer yandan da tekneyi gösteriyordu. Heidi, hemen tekneye koştu ve pırıl pırıl oluncaya kadar yıkandı.

Büyük baba da kulübeye girmiş, Peter'e sesleniyordu.

– Keçilerin komutanı, buraya gel, yiyecek torbanı da getir!

Peter şaşırarak içeri girdi. Öğle yemeği için yiyeceği bulunan torbayı uzattı.

Büyük baba:

– Aç torbayı, diye emretti.

Daha sonra, kocaman bir ekmekle kocaman bir peynir parçasını torbaya koydu. Peter, oldukça şaşkın gözlerle bakıyordu. Bugüne kadar hiç bu kadar peynir görmemişti.

Büyük baba:

– Biraz dur! Şimdi de kâseyi koyacağım torbanın içine. Heidi, bütün gün senin yanında olacak. Senin gibi keçiden süt ememez, kâseyi onun için bırakıyorum. Dikkat et, kayalıklardan aşağıya düşmesin. Anlaşıldı mı, diye Peter'i iyice uyardı.

Yıkandıktan sonra büyük babasının yanına gelen Heidi,

– Güneş artık benimle, alay edemez değil mi Büyük babacığım, dedi.

Banyo yaptığı teknenin yanındaki duvarda asılı havluyla iyice kurulanmıştı. Bu yüzden biraz tuhaf görünüm almıştı. Büyük babanın karşısına bu hâlde çıkınca O, hafif gülümsedi.

– Hayır, daha alay edemez, dedi. Ama unutma akşam eve dönünce de aynı şekilde yıkanmalısın. Çünkü, dağda keçiler gibi sen de toz toprak içinde kalacaksın.

Peter'le Heidi, önlerine keçileri katarak dağa tırmanmaya başladılar.

Hava pırıl pırıldı. Dağlar, rengarenk çiçeklerle süslenmişti. Çiçekler başlarını kaldırmışlar, Heidi'ye sevinçle gülümsüyorlardı sanki. Heidi, büyük

mutlulukla çiçeklere koşuyor, onları topluyordu. Kırmızıya uzandığında sarıyı görüyordu. Sarıyı gördüğünde gözüne mor sümbüller iliyordu. Topladığı çiçekleri minicik önlüğüne dolduruyordu. Bunları eve götürecekt ve yattığı yere serecekti. İstiyordu ki her taraf dağ başındaki gibi rengârenk olsun. Oturduğu, yattığı her yer çiçeklerle dolsun.

Peter, gözlerini hangi yana çevireceğini bilemiyordu. Çünkü, keçiler de bugün, Heidi gibi bir o yana bir bu yana koşturuyorlardı. Değneğini sürekli sallıyor, iki parmağıyla çıkardığı ısıltı sesiyle dağlar yankılanıyordu. Bugün gerçekten Peter'in işi zordu. Hem keçileri hem de Heidi'yi bir arada tutmak imkânsız gibiydi.

Bir ara öfkeyle bağırdı.

– Heidi, yine nereye gittin?

– Buradayım, diye ses verdi Heidi.

Ama Heidi ortalıkta görünmüyordu. Çünkü o, küçük bir tepenin arkasına geçmişti. Durmadan, çiçek topluyordu. Rengârenk çiçeklerin kokusuyla etraf mis gibi kokuyordu. Heidi, bunca yıldır böylesine güzel bir durumla hiç karşılaşmamıştı. Bir ara çiçeklerin arasına oturdu, biraz nefeslendi.

Peter ise durmadan,

– Heidi! Buraya gel! Kayalardan aşağıya düşersin, diye durmadan uyarıyordu. Çünkü, Alm Amca, bu konuda dikkat etmesi için onu uyarmıştı.

Heidi:

– Kayalar nerede, diye sorduysa da yerinden kıpırdamak istemiyordu. Çünkü çiçeklerin o güzelim kokuları onun kendinden geçmesine sebep olmuştu.

Peter:

– Yukarılara çıkmamız gerek. Daha gitmemiz gereken yol var. Haydi, buraya gel! Bak, yukarıda büyükçe bir kuş “Gak, Gak!” edip duruyor.

Peter’in bu son sözleri hemen etkisini gösterdi. Heidi, yerinden hızla kalktı. Önlüğüne toplamış olduğu çiçeklerle Peter’e doğru koşmaya başladı.

Peter’le dağa tırmanmaya devam ederlerken Peter,

– Yeter artık, dedi. Dağdaki çiçeklerin hepsini toplayamazsın! Hem çiçek toplayacağım diye bir yerde çakılıp kalıyorsun. Hepsini bu gün mü toplayacaksın? Böyle yaparsan yarına hiçbir şey kalmaz.

Heidi, çiçeklerin tükeneyeceği hissine kapılınca korktu. Bu düşünce onun aklını başına toplamasına yetti. Eteği de çiçeklerle dolmuştu zaten.

Peter, yüksek kayaların eteklerini otlak olarak seçmişti. O, keçilerin nerede, nasıl en iyi doyacağını gayet iyi biliyordu. Bu, zaten çobanların bir özelliğidir. Çobanlar, sürünün nerede ve nasıl en iyi şekilde doyacağını, hangi suyun tadının iyi olduğunu gayet iyi bilir. Peter de böyle bir özelliğin sahibiydi. Aşağılara bakınca çalılar ve çam ağaçları görünüyordu. Peter, torbasını çukur bir yere koydu. Çünkü rüzgâr öyle kuvvetli esiyordu ki her an için onları uçurabilirdi. Sırtını dağa, kendini güneşe vererek uzandı. Böylelikle, dağa tırmanmanın yorgunluğunu atabilirdi.

Heidi de çiçeklerle doldurduğu önlüğünü çıkardı, onları yiyecek torbasının yanına koydu. Peter'in yanına geldi ve oturdu. Vadinin güzel manzarasını izlemeye koyuldu.

Manzarayı seyrederlerken dalıp gitmişlerdi. Heidi, birden tepelerinde bir bağırma sesiyle irkildi. Bu ses, daha önce hayatında hiç görmediği bir kuşun sesiydi. Kuş, havada dolana dolana dönüyordu. Tam da Heidi'nin başının üzerine gelmişti.

Heidi heyecanla,

– Peter, Peter, kalk, diye bağırırdı. Bak, üstümüzde yırtıcı bir kuş dönüp duruyor. Görüyor musun?

Peter uyandığı sırada yırtıcı kuş, kayalıkların arasında kaybolmuştu.

Heidi şaşmıştı, merakla sordu.

– Kuş nereye gitti?

– Yuvasına!

– Yuvası nerededir? Yukarıda mıdır?

Peter'in, keçileri toplaması gerekiyordu. Hemen ıslık çalmaya başladı. ıslık sesini duyan keçiler, otlakta toplandı. Heidi, bir araya gelen keçilerle oynamaya başladı. Onları çok seviyordu. Torbasını Peter'in önüne koyarak, hoplaya zıplaya onların yanında dolaşıyordu. Peter sofrayı hazırladı.

Heidi'ye seslenerek,

– Etrafta hoplamayı zıplamayı bırak! Haydi şimdi yemek vakti! Yemek yiyelim!

Heidi, sofraya oturdu.

– Bu süt benim mi?

– Elbette senin! Kocaman iki ekmek parçası ve bu peynir de senin!

– Sütün bitince Yakal’dan tekrar sağarım.

Heidi, sütünü büyük bir iştahla içmeye başladı. Bitirir bitirmez Peter Heidi’nin kâsesini yeniden doldurdu.

Bunun  zerine peyniri ile ekmeğini Peter’e veren Heidi,

– Bunları sen ye, ben doydum, dedi.

Peter büyük bir şaşkınlıkla Heidi’ye bakıyordu. Söylediklerine inanamıyordu.

Heidi, peynirle ekmeği uzatarak almasını söyledi. Peter, hemen Heidi’nin elinden onları aldı, büyük bir keyifle yedi. Karnını tıka bası doydurmuştu artık.

Keçiler de çalılıkların arasına dalmıştı. Heidi koşarak onların peşinden gidiyordu. Peter meraklı bir hayvan olan keçinin sarp kayalarla kaplı uçurumun kenarına yaklaştığını görmüştü. Burası oldukça tehlikeliydi. Sı rayıp bacağını kırabilirdi. Heidi  evik bir hareketle, uçurumdan düşmek üzere olan Yakal’ı bacaklarından tuttu. Fakat ikisi de yuvarlanmak üzereydiler. Peter, Heidi ile birlikte Yakal’ı kurtardı. Yakal’a çok kızmıştı. Eline sopasını alıp vurmak için kaldırdı. Hayvan korkarak geri çekilmişti.

Bu durum karşısında Heidi bağırarak,

– Hayır, olmaz Peter! Onu dövemezsin! Zavalılı keçinin ne kadar korktuğunu görmüyor musun, dedi.

Sopayı kaldıran Peter homurdanarak,

– O bunu hak etti. Daha çok korksun da aklı başına gelsin, dedi.

Heidi onun kolunu yakalayarak bağırdı.

– Hayır, bunu yapmamalısın! Dayak onun canını yakar, hayvanı rahat bırak!

Peter, kızın öfkeli yüzünü görünce sopayı indirerek,

– Peki, nasıl istersen, diye kekeleydi, Heidi ile pazarlığa girişti.

– Yarın peynirin birazını bana verirsen keçiyi dövmem, diye mırıldandı.

Heidi bu teklifi olumlu bularak hemen kabul etti.

– Tamam söz. Yarın ve ne zaman istersen sana peynirimden, ekmeğimden vereceğim. Ama sen de Yakal'ı ve Üzüm'ü bir daha dövmeyeceksin!

Akşam olmak üzereydi. Eve dönme zamanı gelmişti. Heidi çimenlere oturmuş, çeşit çeşit renklerdeki kır çiçeklerini seyrediyordu. Güneşin batmasına yakın zamanda oluşan bu kızılık, kayalar ve otlar üzerinde alevlenmiş gibi parlıyordu.

Heidi, birden yerinden fırladı.

– Peter, Peter! Yangın var! Dağlara bak nasıl yanıyor! Bak, şu ağaçlar ve kayalar da, diye haykırdı.

Peter sakın sakın cevap verdi. Bir taraftan da elindeki sopayı yontuyordu.

Umursamaz bir tavırla,

– Onlar yangın değil. Akşamüzeri güneş batarken her zaman böyle olur, dedi.

Küçük kızın heyecanı iyiden iyiye artmıştı.

– Aman, bak dağların hepsi kıpkırmızı oldu!

Güneş batarken az önceki o kızılık kaybolmaya başlamıştı. Heidi sanki her şeyin sonu gelmiş gibi üzülen oturdu.

– Ah, o güzel renkler kayboluyor. Her şeyin rengi gitmeye başladı. Renkler kayboldu, dedi.

Buna karşılık Peter:

– Yarın sabah bunlar yine olacak, diye onu teselli etti.

Bu söz üzerine Heidi'nin içi rahatladı.

Kulübeye döndüklerinde büyük babayı ağaçların altındaki sırada oturur buldular. Heidi hemen büyük babasına koştu. Üzüm ile Yakal da peşinden geliyordu.

Peter arkasından seslendi.

– İyi geceler! Heidi! Yarın yine gel!

Heidi:

– Oralar çok güzeldi, dedi ve dağda gördüğü her şeyi tek tek ve heyecanla anlatmaya başladı.

Heidi, küçük önlüğüne sakladığı çiçekleri ihtiyar adamın önünde yere silkeledi. Fakat zavallı çiçekler solmuşlardı ve şimdi hepsi birer ot gibiydi.

Küçük kız, buna çok üzüldü.

– Ama onları koparıırken hiç de böyle değillerdi. Onlara ne oldu ki?

Büyük baba:

– Çiçekler güneşi çok severler. Sen onları önlüğün içine hapsedmişsin. Bundan hiç de hoşlanmamışlar!

– Bundan sonra bir daha çiçek koparmayacağım
Büyük baba.

Heidi'nin merak ettiği o kadar çok şey vardı ki...
Art arda sorular soruyordu.

Büyük baba:

– Ben keçiye sağarken sen de koş fıçıya atla, yıkan, dedi. Yemek esnasında sorularını cevaplarım, diye devam etti.

Heidi, büyük babasının yaptığı yeni iskemlesine oturdu.

Süt dolu maşrapayı masaya bırakır bırakmaz büyük babasına yine aynı şeyleri sordu.

– Büyük baba, burada dağların adları neden yok?

– Kim öyle diyor, neden olmasın, dedi. İki yüksek tepeli olanın adı: Ralknis, karlı tepeli kara dağın adı ise Scesaplanal'dır.

Heidi, gün boyunca yaşadığı ve hayran kaldığı şeyleri aktardı.

Büyük baba:

– Demek sıkılmadın, eğlenceli bir gün oldu senin için, dedi.

Büyük babası da bu durumdan memnun kalmışa benziyordu.

Heidi buna çok sevindi. Yeni bir günün başlamasını ve gidip yine güneşin dağlara yansıyışını görmek istiyordu. Ama önce yatması gerekti. Bütün gece saman yatağında rahat uyudu. Düşünde, dağları, çiçekleri ve onlarla beraber oluşunu, zıplayan Üzüm'ü ve Yakal'ı, gördü.

...

* * *

Heidi, büyük babasının yanında bulunduğu süre içerisinde Peter'le keçileri otlatmaya gitti. Dağ güneşinde iyice esmerleşmişti. Dağ havası Heidi'ye iyi gelmişti doğrusu. Sağlam ve güçlü olmuştu. Hem bu yeni hayatında bir kuş kadar mutlu ve özgürdü. Çünkü Heidi, bir yere kapanmaktan sıkılıyordu.

Sonbahar gelince, havalar soğumaya, dağlarda sert rüzgâr esmeye başlamıştı.

Büyük babası,

– Bugün, evde kalmalısın, dedi. Bir rüzgâr eserse senin gibi küçücük birini dağın yamacından uçurur verir!

Peter, Heidi'nin keçi otlatmaya gelmeyeceğini duyunca üzölmüş, suratını asmıştı. Heidi olmadan yola çıkmak Peter'e tatsız geliyordu. Heidi olmaya-cağı için yiyecekleri de azalıyordu. Üstelik keçiler de iki katı yaramazlık yapıyorlardı. Bu yüzden Peter'e keçileri otlatmak çok yorucu geliyordu. Peter ve keçileri kızın dostluğuna öylesine alışmışlardı ki...

Küçük kız ise hiç sıkılmıyordu; otlağa, bir oyun havası içinde gidiyordu zaten. Oyalanmak için kendisine daima bir şeyler buluyordu. Büyük babasıyla da dolaşmaktan, çevresindekilerle ilgili ondan bilgi almaktan zevk alıyordu. Büyük babasının marangozluk ustalığını ve özellikle, keçi sütünden peynir yapışını seyretmek hoşuna gidiyordu.

Ama artık havalar serinlemişti. Bu sebeple Heidi çoraplarını, ayakkabılarını, bu arada elbisesini giyinmeyi de unutmuyordu.

Hava iyiden iyiye soğumaya başlamıştı. Etraf sanki buz kesiyordu.

Bir sabah kalktıklarında bütün Alp dağlarını karla kaplanmış olduğunu gördüler. Her taraf bembeyazdı. Peter'le keçiler de gelmişti.

Kar yağmaya devam ediyordu. Heidi, pencereden dışarıyı seyreliyordu. Karın kalınlığı neredeyse pencere seviyesine çıkmıştı. Bu yüzden pencereyi açmanın imkânı yoktu. Alm Amca ile Heidi artık kulübeye kapanmak zorunda kalmışlardı.

Ertesi gün büyük babası, yağan karları kürüyerek yol açtı. Öğleden sonra da Heidi ile ocağın karşısında oturdular. Büyük babası üç ayaklı tabureye, Heidi de kendisine uygun yapılan iskemlesine oturmuştu. Kapı açıldı. Çocuk, tipi hâlinde yağmakta olan karda zorlukla yol alabilmışti.

Peter, bir haftadır Heidi'yi görmediği için yüreklice,

– Merhaba, diyerek ocağa yaklaştı.

Heidi, ocağın sıcaklığı ile eriyen karların Peter'in üstünden akmasına şaşırılmışti.

Büyük baba:

– Eeee komutan, dedi. Ordunu bırakıp kurşun kalemi kemirme zamanı geldi, değil mi?

Heidi, ilgiyle sordu.

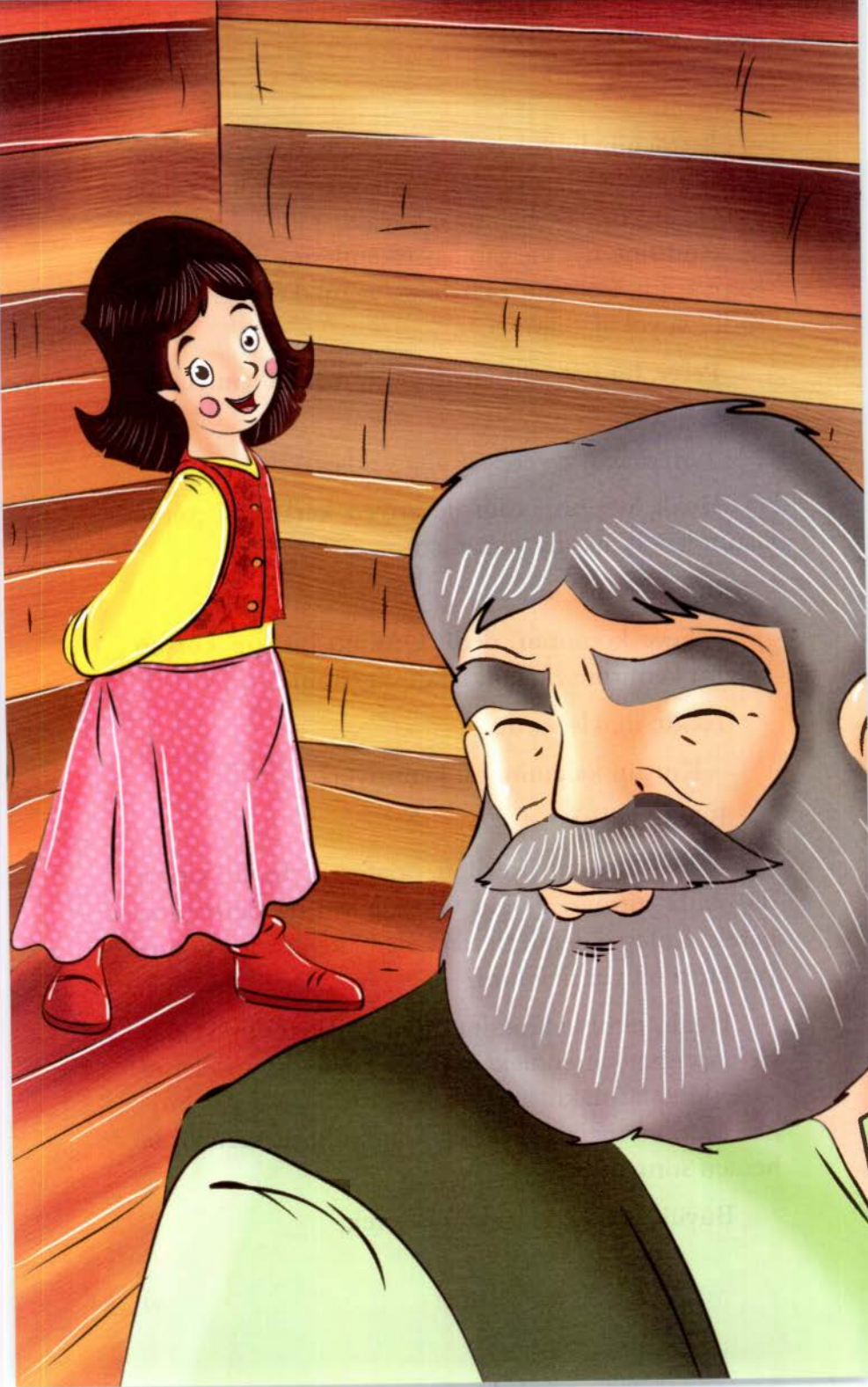
– Kurşun kalemini mi kemiriyor?

Büyük baba:

– Evet, yazları keçileri otlatan Peter'in kışları da okula gitmesi gerek. Okuma yazma öğrenmesi gerek. Kolay iş değil. Bazen kalemi kemirmek insana yardımcı oluyor değil mi?

Heidi, okul kelimesini duyunca, Peter'in okulda ne yaptığını öğrenmek istedi... Peter düşüncelerini sözlerle anlatmakta güçlük çekerti hep. Peter birine cevap vermeye çalışırken Heidi, iki üç soruyu da hemen soruyordu.

Büyük baba konuşmayı keserek,

– Komutan, sanıyorum acıkmışsındır, diyerek oturduğu yerden kalktı ve dolaptan, yiyecekleri çıkardı.

Heidi de iskemleleri masaya yanaştırdı. Etleri gören Peter'in gözleri açılıverdi. Yemeklerini hep birlikte büyük bir iştahla yediler.

Yemek yendikten sonra, Peter gitmek için kalktı.

– Her şey için teşekkür ederim. Şimdilik hoşçakalın, dedi. Gelecek hafta Pazar günü yine geleceğim. Biz de sizi bekliyoruz. Ninem kendisini ziyaret etmenizden mutluluk duyacağını söyledi.

Heidi, birini ziyaret edeceklerini duyunca sevindi. Çünkü yeni bir yer görecekti ve bu kendisi için bir yenilik olacaktı.

– Bugün ilk işim Peter'in ninesini görmek olacak, dedi.

Büyük baba:

– Dışarıda çok kar var, dedi.

Fakat kız, nineye gitmeyi aklına koymuştu bir kez. Peter'in ziyaretinin dördüncü günü karlar dondu.

– Gidip bugün nineyi görmem gerek, dedi. Yoksa gelmeyeceğimi sanacak ve ümitsizliğe kapılacak.

Hava da günlük güneşlikti. Tam ziyarete gidilecek bir gündü.

Yaşlı adam oturduğu yerden kalktı. Kalın bir çuval alıp kapıya yönelerek,

– Haydi gidiyoruz, diye müjdeledi.

Heidi, hemen oturduğu yerden kalkıp kapıya koştu. Büyük baba da barakadan büyükçe bir kızak çıkardı. Bu karda taşıt olarak elbette kızak kullanılacaktı.

Büyük baba kızağa bindi, torununu kucağına aldı. Üşümemesi için çuvalı sıkıca Heidi'nin vücuduna sardı. Peterlerin kulübeye doğru kızakla hızlıca indiler. Sanki Paris metrosuyla gidiyorlardı. Kulübenin önüne gelince Büyük baba kızağı durdurdu. Onu kaldırıp yere bıraktı ve çuvalı üstünden çıkardı.

– Şimdi, içeriye gir, dedi. Hava kararmadan seni alacağım.

Sonra da kızağı peşinden sürükleyerek dağa doğru gitti.

Heidi kapıyı açtığında kendisini mutfakta buldu. Buradan başka bir odaya geçildiğini fark etti. Bu ev, bakımsız ve yoksul bir evdi. Heidi içeriye girdiğinde masa başında oturmuş bir kadın, Peter'in ceketini yamamaktaydı. Başka köşede iki büküm yaşlı bir kadın yün eğiriyordu.

Heidi, doğru onun yanına giderek,

– Merhaba nine, nasılsınız, dedi. Bak işte, sonunda geldim. Hiç gelmeyeceğimi düşünüyordunuz değil mi?

Nine başını kaldırdı ve elleri ile yoklayarak Heidi'nin elini buldu. Elini bir süre avucunda tuttuktan sonra,

– Sen Alm Amca'nın yanındaki çocuk musun, diye sordu.

Küçük kız büyük bir sevgiyle,

– Evet, benim nine, dedi.

Nine, gözü görmediği için, kızı Brigitta'dan, Heidi'yi tarif etmesini söyledi. O da denileni yaptı. Heidi'yi tarif etmeye başladı. Heidi de bir yandan etrafta ne var ne yok inceliyordu. Camdaki panjur kırılmış, sallanıyordu. Bu durumu nineye söyledi. Ama nine, göremediğini söyleyince Heidi buna çok üzüldü. Hemen ağlamaya başladı. Bir müddet ağladıktan sonra sustu. Büyük babasına, bu evi tamir etmesini söyleyecekti.

Nine:

– Heidi, gel, dedi. Bana, yaptığın şeyleri anlat. Sesini dinlemek istiyorum. Gel, şuraya, yanıma otur.

Heidi, ninenin yanına oturdu, otlakta geçirdiği yaz aylarını, dağları, keçileri tek tek anlattı. Büyük babasının yaptığı peynirleri de anlatmayı unutmadı.

Nine dikkatle dinliyor, arada bir kızına,

– Duyuyor musun Brigitta, diyordu. Alm Amca hakkında anlatılanları duyuyor musun?

Bu iyilikleri Alm Amca'nın yapabileceğine inanmıyorlardı.

Peter büyük bir gürültüyle içeri girdi. Heidi, susmak zorunda kalmıştı.

Peter hemen toparlanarak kendisini dostça selâmlayan küçük kıza gülümsedi.

– İyi akşamlar, Peter!

Nine, torunu Peter'e,

– Peterciğim, söyle bakalım, bugünün nasıl geçti, diye sordu.

– Her zamanki gibi!

Yaşlı kadın "Oh!" diye içini çekti.

– Bana değişik bir şey söyleyeceğini umuyordum.

Peter'in okumaya geçememesinden büyük üzüntü duyuyordu.

Bu durum Heidi'yi etkilemişti.

– Ne demesini istiyorsunuz, nineciğim dedi.

– Hiç olmazsa okumayı öğrendiğini söyleyebilirdi. Rafta, içinde dua olan bir kitap var. Peter, okumayı öğrenirse bana bu duaları okur diye düşünmüştüm.

Sohbetler bu mihvalde devam etti. Vaktin nasıl geçtiğini anlamışlardı.

Peter'in annesi,

– Hava kararmaya başladı, ben lâmbayı yakayım, dedi.

Heidi hemen kalktı.

– Eğer hava kararıyorsa gitmeliyim. Hoşça kalın, nine, diyerek ayrıldı.

Yaşlı kadın endişeyle seslendi.

– Heidi. Peter de seninle gelsin. Oraya tek başına gidemezsin.

– Buna gerek yok, büyük babam beni almak için dışarıda bekliyor.

Heidi, istenilen vakitte eve gitmeye hazırlanmıştı.

Bunu gören büyük baba,

– Aferin, kızım, dedi. Sözünde durdun.

Heidi'yi yine çuvala sardı ve kucağına aldı. Doğru evin yolunu tuttu. Brigitta onların gidişini görmüştü. Kulübeye dönünce, Alm Amca'nın torununa sevgiyle bakışını annesine anlattı.

Heidi, sarıldığı çuvalın içinden büyük babasına neşeli neşeli bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Fakat büyük babası, kalın ve kat kat olan çuvalın içinden yankılanan sesi duyamıyordu.

Sonunda,

– Eve gidelim, orada anlatırsın, dedi.

Kulübeye vardılar. Heidi çuvaldan çıkar çıkmaz dedesine orada gördüklerini anlatmaya başladı.

– Yarın bir keserle büyük çiviler alarak Peter'in evine gitmeliyiz. Ninenin evini onarırsın, hele kepenği bir an önce onarılmalı. Onaracak başka şeyler de var. Bütün ev gıcırdayıp duruyor.

Büyük babası torununun başını okşadı.

– Peki, Heidi, dedi. Gider bakarız, onarılacak ne varsa hepsini yaparız.

Büyük babasının bu cevabı Heidi'yi çok mutlu etmişti. Odada sevinçten seke seke sıçramaya ve koşmaya başladı. Bir yandan da şarkı söylüyordu.

Alm Amca, sözünü tuttu. Ertesi gün öğleden sonra yine kızağa binerek Peterlere gittiler. Kısa sürede kulübenin önüne vardılar.

Büyük baba:

– Şimdi içeriye gir ama hava kararmaya başlayınca hazır ol, dedi.

Kendisi de kulübenin yanından ayrılarak gözden kayboldu.

Heidi, sevinçle içeri daldı. Büyük anne gelen kişinin Heidi olduğunu anlamıştı.

– Heidi geldi! Yavrucak geldi!

Büyük anne Heidi'nin gelmesinden, çok mutlu oluyordu. Sevinçle kollarını açtı, küçük kızı kucakladı.

Bir süre sonra kapının önünde büyük gürültü duyuldu.

Büyük anne korkuyla yerinden sıçradı. Titreyerek haykırdı,

– Aman Allahım! Neler oluyor! Evim mi yıkılıyor yoksa!

Heidi, yaşlı kadına,

– Hayır Nine! Hayır! Evin yıkılmıyor. Büyük babam tamir edilmesi gereken yerleri onarıyor.

Büyük anne iyice heyecanlanmıştı.

– Doğru mu bu Brigitta? Evet, bu bir keser sesine benziyor. Git dışarıya bak bakalım, kim var? Eğer Alm Amca'ysa içeriye çağır, kendisine teşekkür etmeliyim.

Brigitta denileni yaptı ve dışarı çıktı. Alm Amca kendini iyice işe vermişti.

Genç kadın yanına giderek,

– Merhaba, amca! Kolay gelsin! Size zahmet oldu, dedi. Çok teşekkür ederiz.

Alm Amca teşekkürü gerek olmadığını belirten bir tavırla onun sözünü kesti.

– Haydi sen içeri gir. Burada nelerin yapılması gerektiğini biliyorum, dedi.

Brigitta, karşılık vermeden içeriye gitti.

Alm Amca, kulübenin sökülmiş tahtalarını bir güzel çiviledi. Damı da onardı.

İşi bittiğinde güneşin ışıkları parıltılarını yitirmeye başlamıştı. Aşağıya indi, kulübenin arkasındaki kızağı çıkardığında Heidi göründü.

Heidi, büyük babanın kucağına oturdu. Geri dönmek üzere yola koyuldular.

Günler böyle birbirini takip etti, kış geçti. Bahar güzel yüzünü göstermeye başladı.

Heidi, Yaşlı ninenin, hayatına büyük bir mutluluk getirmişti. Çünkü nine, küçük kızı çok seviyordu.

Heidi'nin kendisine geldiği günlerde karanlığı hissetmediğini söylüyordu.

Artık kulübe, rüzgâr estiğinde hiç sallanmıyor, ses de çıkarmıyordu. Nine ile Brigitta'nın, Alm Amca'nın yaptığı iyiliği unutmaları mümkün değildi.

* * *

Bir kışın ardından mutlu ve huzur dolu bir yaz geçti. Heidi'nin dağdaki ikinci kışı da sona ermek üzereydi. Heidi, baharın gelmesini sabırsızlık içinde bekliyordu. Havaalar iyileşince yine otlağa gidebilecekti. Artık yedi yaşına gelmişti ve büyük babasından yanında bulunduğu süre içerisinde yararlı pek çok şey öğrenmişti. Keçilere nasıl davranacağını biliyordu. Yakal ve Üzüm sürekli onun peşinden koşarak geliyordu. Sesini duyar duymaz neşeyle bağırıyorlardı.

Kış süresince, Dörfli'deki okulun müdürü Heidi'nin okula yazdırılması gerektiğini birkaç defa Peter aracılığıyla büyük babaya bildirdi.

Büyük baba bu duruma çok kızmış, "Söylecekleri varsa kendi gelsin, ondan bundan haber göndermesin." diye çıkmıştı. Çocuğu da okula göndermeye niyeti olmadığını açıklamıştı. Peter de bu haberleri hiçbir değişikliğe uğratmadan okul müdürüne iletmışti.

İlkbahar yavaş yavaş geliyordu. Mart güneşi dağların yamaçlarındaki karları eritmeye başlamıştı. İlk

çiğdemler de yamaçlarda baharın konuklarını selâmlıyordu. Ağaçlarda kar kalmamış, hepsi eriyip gitmişti.

Heidi, otların toprağı bütünüyle kaplamaya başladığını Büyük babaya haber veriyordu. Bunları büyük baba da görüyordu. Ama küçük kızın bunları söylemesinden rahatsızlık da duymuyordu.

Günlerden birgün, sabah vakti, Heidi yaşlı bir adamın eşikte durduğunu görünce irkildi. Siyahlar giymiş olan adam son derece ciddi birine benziyordu.

Adam, kızın bu hâlini görünce şaşırıldığını anlayarak dost bir tavırla,

– Benden korkmana gerek yok! Ben çocukları çok severim, dedi. Senin Heidi olduğundan eminim. Büyük baban nerede?

– İçerde masa başında tahta kaşık yapıyor, dedi ve kapıyı açarak ziyaretçiyi içeri aldı. Gelen, Alm Amca'yı yakından tanıyan yaşlı bir din görevlisiydi.

Büyük babaya yaklaşarak,

– Günaydın komşu, diye seslendi.

Büyük baba, beklenmeyen konuğu karşısında görünce ayağa kalktı.

– Günaydın, efendi, hoş gelmişsin, buyur şöyle otur diyerek kendi iskemlesini gösterdi.

Din görevlisi iskemleye oturur oturmaz konuya girdi.

– Bugün seninle önemli bir konuyu konuşmaya geldim, dedi. Ne söyleyeceğimi tahmin etmiş olmalısın.

Alm Amca Heidi'ye döndü. Küçük kız kapıda durmuş, merakla kendisine bakıyordu.

Büyük baba:

– Heidi, sen keçilere bir bak, dedi. Onlara biraz tuz götür. Sonra da su vermeyi unutma! Ben gelene kadar yanlarından ayrılma tamam mı?

Küçük kız denileni yaptı ve koşarak ortalıktan kayboldu.

Heidi, ayrıldıktan sonra din görevlisi, Alm Amca'ya,

– Heidi'nin bir yıl önce okula başlaması gerekiyordu, dedi. Öğretmen bunu sana birkaç defa bildirmiş. Ama sen hiç aldırış etmemişsin. Onu ne yapmayı düşünüyorsun?

– Onu okula göndermeyi düşünmüyorum.

Din görevlisi onun gönlünü etmeye çalışarak,

– Çocuk nasıl yetişecek peki, diye sordu.

– Heidi keçiler ve kuşlarla büyüyecek. Böylece kötülüklerden uzak kalacak.

Din görevlisi:

– Bu çocuk ne keçidir, ne de kuş. O bir çocuktur. Keçiler, kuşlar ona okuma yazma öğretemezler. Onun okuyup yazması, bilgi edinmesi gerekli. Yazın

neler yapılması gerekiyorsa yaparsın. Bu çocuk gelecek kış mutlaka okula gitmeli!

Yaşlı adamı kararından döndürmek oldukça zor görünüyordu. Büyük baba çocuğun bu karda, fırtınada kasabaya gitmesinin mümkün olmadığını söyledi.

Din görevlisi:

– Haklısın, komşu, dedi. Çocuğu buradan okula göndermek elbette ki olmaz, onun için Dörfli'ye inip aramızda yaşamın lâzım! Burada dağ başında tek başınasın. Hastalanacak olsan sana kim bakar? Kışı bu kulübede donmadan nasıl geçirdiğine şaşıyorum doğrusu. Hele o yavruca bu durumlara nasıl dayanabiliyor anlamış değilim.

Büyük baba:

– Çocuğun keyfi yerinde. Yatağı sıcak, karnı da tok. Hem bol bol odun da buluyorum. Kış boyunca odun sıkıntım yok. Dolayısıyla kış boyunca ocakta ateşim hiç sönmez. Dörfli'ye yerleşmeye niyetli değilim. Oradaki insanlar beni aşağı görüyorlar. Hakkımda iyi düşünmüyorlar. Ben de onları sevmiyorum. Bunun için orada yaşayamam, dedi.

Din görevlisi:

– Bana inan; insanlar sandığın gibi hakkında kötü şeyler düşünmüyor. Her şeye iyi yönden bakmaya çalış. İnsanları güzel görmeye çalış. Böylelikle hayatın daha güzel olduğunu anlayacaksın. Allah'a yakın ol. Komşularının seni iyi karşıladıklarını düşün. Yeniden mutlu olabileceğini göreceksin!

Saygın din görevlisi gitmek üzere kalkmıştı.

Büyük babaya elini uzattı.

– Buraya iyi niyetle geldiğinize inanıyorum. Ancak, çocuğu okula göndermeyeceğim. Kışın oraya da yerleşmeyeceğim, dedi.

Alm Amca'nın bu kararına din görevlisi üzül-müştü. Heidi'nin yüzünü okşadıktan sonra üzgün bir şekilde oradan ayrıldı. Arkasına bakmadan köye doğru yol aldı.

Alm Amca'nın neşesi kaçmıştı.

Yemekten sonra her zamanki gibi Heidi,

– Nineye gitme vakti geldi artık, deyince Alm Amca biraz sert bir şekilde kestirip attı.

– Bugün gidemeyiz.

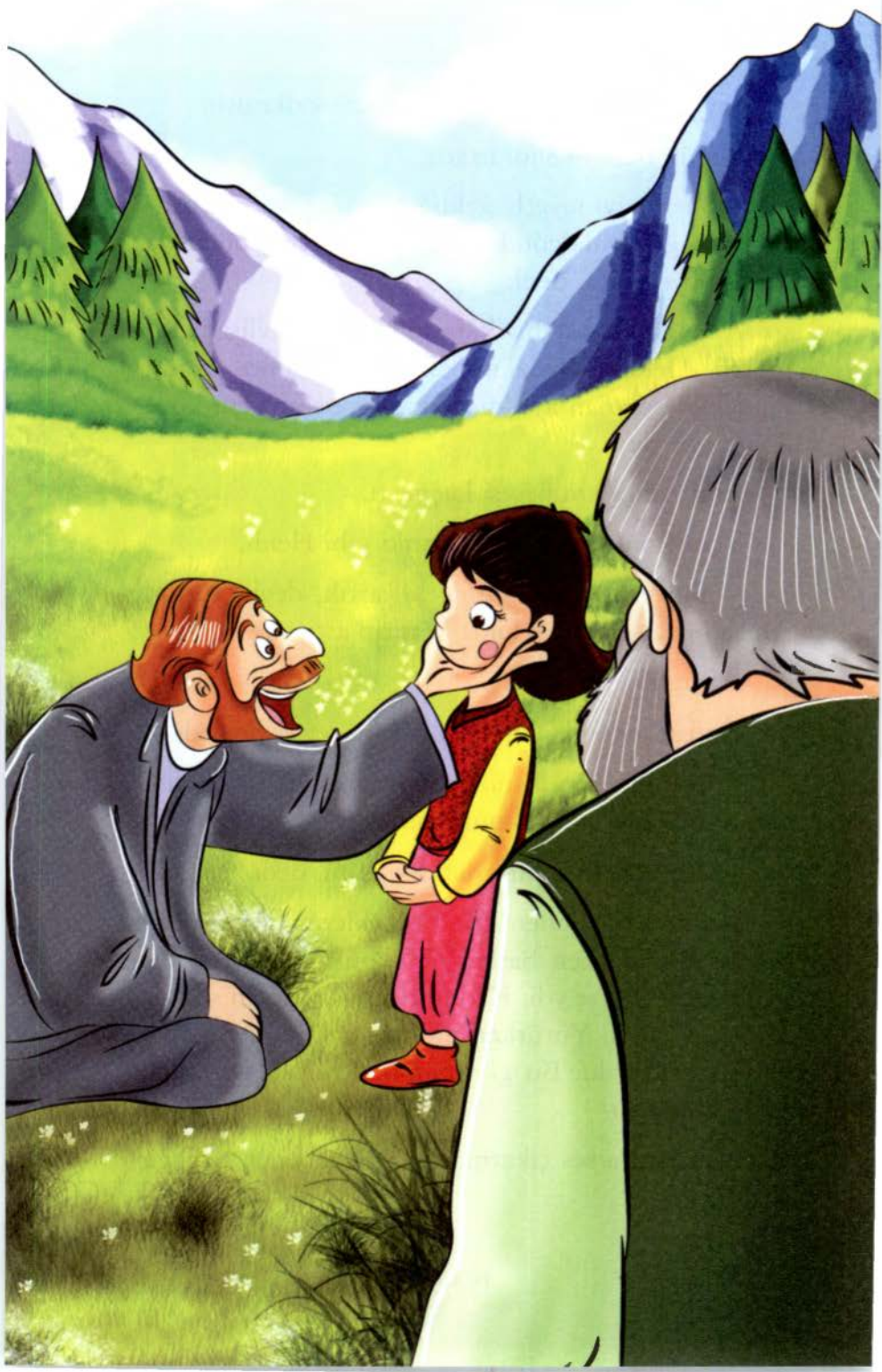
Ondan sonra da gün boyunca bir şey söylemedi.

Ertesi gün Heidi, nineye gidip gitmeyeceklerini sorunca Alm Amca homurdanarak,

– Dur bakalım, birazdan söylerim, dedi.

Vakit biraz ilerlemişti. Yemeklerini yemişlerdi. Sofrayı toparlarken başka bir konuk geldi. Bu kez gelen Dete Teyze'ydi. Kadın, uzun tüyü olan şık bir şapka giymişti. Yürürken giysisinin uzun eteği yer-leri süpürüyordu. Bu görünümünden büyük baba hiç hoşlanmamıştı.

Alm Amca ses çıkarmadan onu tepeden tırnağa süzdü.

Dete Teyze konuşmaya başladı.

– Heidi ne kadar büyümüşsün, diye bağırdı. Doğrusu onu çok zor tanıdım! Kıza iyi bakmışsın. Maşallah ne kadar da güzel olmuş böyle! Hep gelip onu götürmeyi düşündüm. Çünkü Heidi'nin seni rahatsız ettiğini biliyordum. Geleceğiyle ilgili onun yararına plânlar kurdum. İşte gelişimin sebebi bu. Yanında çalıştığım ailenin varlıklı akrabaları var. Frankfurt'un en iyi yerinde de çok güzel evleri var. Biricik kızları da felçli. Kendisi çıkıp gezemediği için de çok yalnız. Bir de özel öğretmenlerden ders alıyor. Bu da çocuğun sıkılmasına yol açıyor. Kızcağız bir arkadaş istiyormuş. Benim de aklıma Heidi geldi. Söyledim, onu eve almaya karar verdiler. Buraya gitmesi, Heidi için oldukça faydalı olacak, dedi.

Buraya kadar sözleri sabırla dinleyen Alm Amca,

– Söyleyeceklerin bu kadar mı, diye sordu.

Dete alımlı bir tavırla başını geriye attı.

– Duyan da sana sıradan bir şey anlattığımı sanacak. Bu fırsat bir daha ele geçmeyebilir.

Yaşlı adam soğuk bir ifadeyle,

– O hâlde git, onlara anlat! Anlattıkların beni ilgilendirmiyor!

Dete bu sözleri duyunca çok sinirlendi.

– Benim yeğenimdir, yetişmesinden ben de sorumluyum. Sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ okula gitmiş değil, dedi.

Gözleri hiddetle parlayan yaşlı adam,

– Bu kadar yeter, diye gürledi. Çocuğu alıp da kendine benzeteceksin değil mi! Bir daha seni burarlarda görmeyeyim! Onu şapkasında bir tüyle görmeyi, senin gibi ukalâ olmasını istemiyorum. Anladın mı, dedikten sonra kulübeden çıktı.

Heidi, teyzesine kızgın bir tavırla baktı.

– Büyük babamı kızdırdın, dedi.

Dete:

– Biraz sonra sakinleşir, diye cevap verdi. Haydi gel bakalım. Giysilerin nerede?

Heidi:

– Gelmiyorum, dedi.

Teyzesi,

– Saçmalama, diyerek söylendi. İnatçılığı bırak da düş peşime!

– Ne güzel bir yere gideceğini bilmiyorsun tabi.

Heidi:

– Gelmiyorum, diye yineledi.

– Saçmalama, Büyük baban kızdı. Bizi görmek istemiyor. Sen de duydun! Frankfurt çok güzel bir yer. Orada güzel bir hayatın olacak. Sıkılırsan buraya dönebilirsin. O zamana kadar da büyük babanın öfkesi geçer.

Heidi:

– Ne zaman istersem dönebilir miyim?

Dete Teyze başını salladı. Heidi'yi gitmeye razı etmişti. Trenle gideceklerini söyledi. Dete, bohçayı alıp Heidi'yi elinden tuttu. Dağ yamacından inmeye başladılar. Peter'le karşılaştılar. Peter şaşkın şaşkın onlara baktı.

Sonra seslendi.

– Nereye gidiyorsunuz böyle?

Heidi hemen cevap verdi.

– Teyzemle Frankfurt'a gidiyorum. Sonra gene geleceğim. Ama önce nineyle vedalaşacağım. Onu görmeden gidemem. Şimdi beni bekliyordur.

Teyzesi hemen sözünü kesti.

– Hayır, olmaz, dedi. Geç kalacağız. Döndüğümüz zaman uğrarsın.

Dete çocuğu çekmeye başladı. Vazgeçmesinden korkuyordu.

Peter, ninesine Heidi'nin gittiğini söyledi. Yaşlı kadın kısa zamanda her şeyi anlamıştı. Pencereyi açıp yalvardı.

– Dete, çocuğu bizden ayırma, ne olur!

Dete, söylenilenleri duymuyordu bile.

Heidi yüksek sesle bağıırıyordu

– Nine çağırıyor! Yanına gideceğim. Bırak beni!

Dete:

– Zaten geç kaldık, diye çıkıştı. Şimdi duramayız. Treni kaçırmamalıyız. Frankfurt'ta geçireceğin

güzel günleri düşün. Buraya döndüğünde nineye bir armağan getirirsin. Böylece gönlünü almış oluruz.

Heidi bu fikri beğenmişti. Adımlarını sıklaştırdı.

– Gerçekten mi? Sence ona ne getirebilirim?

– Meselâ, lezzetli yiyeceklerden bir şey. Kentte satılan o bembeyaz ekmeklerden hoşlanacaktır.

Koltuğunun altındaki çıkın yüzünden Dete, Heidi'ye yetişmekte güçlük çekiyordu. Fakat bir yandan da hızlı yürüdükleri için memnundu. Çünkü Dörfli'ye yaklaşmışlardı. Orada köylülerin soracakları sorularla çocuğun fikrinden vazgeçmesinden korkuyordu.

Dete sorulan sorulara,

– Durup konuşacak kadar vaktim yok, diye cevap verdi. Gördüğünüz gibi, acele etmemiz gerekiyor. Hem önümüzde uzun bir yol var.

Kadın, köyü arkalarında bırakınca rahat etti. Heidi, ağzını açmamış ve kadın oradan hemen uzaklaşmaya bakmıştı.

O günden sonra Alm Amca iyice içine kapandı. Pek ender olarak sırtında sepet dolusu peynirler ve elinde kalın sopayla Dörfli'den geçiyordu. Anneler, çocuklarını Alm Amca'dan gizliyorlardı. Çünkü adam çocuklara sevimli bakmıyordu. Kimseyle konuşmuyor, doğrudan pazara inip mallarını satıyor, eline geçen parayla da ekmek ve et alıyordu.

Alm Amca yoldan geçerken insanlar birbirleriyle onun hakkında bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Genel-

de herkes onun aleyhinde sözler söylüyordu. Fakat, Peter ve nine hep Alm Amca'yı savunuyorlardı. Yaşlı kadın kendisine yünleri eğrilmek üzere getirenlere ya da eğrilmiş yünlerini almaya gelenlere Alm Amca'nın çocuğa ne denli iyi baktığını anlatıyordu. Fakat gözleri görmediği için kimse ona inanmıyordu.

Heidi gittikten sonra nine, günlerini yine eskisi gibi yalnız ve sıkıntılı geçirmeye başlamıştı.

Bu duruma çok ama çok üzülüyordu.

– Keşke, ölmeden önce Heidi'nin sesini bir daha duyabilsem, diyordu.

...

Heidi, Frankfurt'un ileri gelenlerinden Bay Sesemann'ın evine götürülüyordu. Adamın tek çocuğu olan Clara yatalaktı. Günlerini tekerlekli sandalyede geçiriyordu. Kızı arabayla her istediği yere götürüyorlardı. Clara, mavi gözlü, soluk tenli, zayıf bir çocuktur. Yaşının küçük olmasına rağmen çok sabırlıydı. Annesi yıllar önce ölmüştü. O zamandan beri de babası işini bilen, fakat asık suratlı Miss Rotenmayer'i kâhya olarak tutmuştu.

Kâhya kadın, hem Clara'yla meşgul oluyor hem de bütün hizmetçileri yönetiyordu. Bay Sesemann sık sık işi için evden uzaklaşıyordu. Bütün evi de kâhyanın yönetimine bırakıyordu. Yalnız, adamın bir tek şartı vardı. Clara hiçbir şekilde üzülmecekti. Clara, onun tek varlığıydı, elbette üzerine titreyecekti. Yavrusu kendinden bir parçaydı çünkü...

Clara, duvardaki saate bakarak,

– Şimdiye kadar gelmeleri gerekmiyor muydu Bayan Rotenmayer, diye sordu.

Kâhya kadın küçük bir masanın başında dikiş dikmekle meşguldü. Yüksek yakalı bir ceket giymişti ve başında da bir örtü vardı. Görünümü insanda çekingenlik uyandırıyordu.

Clara sabırsızlıkla yineledi.

– Bu zamana kadar gelmeleri gerekmiyor muydu?

O anda Dete, yanında Heidi'yle sokak kapısında göründü.

Adı John olan arabacı o sırada kapıya yaklaşmıştı.

Dete adama,

– Bayan Rotenmayer evde mi acaba, onunla görüşebilir miyiz, diye sordu.

Arabacı:

– Bu iş beni ilgilendirmez, diye cevap verdi. Siz en iyisi çingırağı çalıp Sebastian'la konuşun, dedi.

Dete denileni yaptı ve biraz sonra uşaklardan biri telâş içerisinde merdivenlerden inerek yanlarına geldi. Adam kocaman yuvarlak düğmeli, çok süslü bir ceket giymişti.

Dete:

– Bayan Rotenmayer'i görmem mümkün mü acaba, diye sordu.

Sebastian mırıldandı. O sırada hizmetçilerden Bayan Tinette gelmişti.

Ziyaretçileri küçümseyen bir tavırla,

– Ne istiyorsunuz, dedi.

Dete, az önceki sorusunu tekrarlayınca Tinette kayboldu. Kısa süre sonra geri geldi.

– Sizi bekliyorlar, dedi.

Heidi ve Dete, Tinette'in peşi sıra çalışma odasına girdiler. Kapının eşiğinde durarak saygıyla beklediler.

Dete, Heidi'nin elini sıkı sıkıya tutmuştu. Ne olur ne olmaz, çocuk istenilmeyen bir davranışta bulunabilirdi.

Bayan Rotenmayer yavaş yavaş ayağa kalktı. Evin kızı için önerilen arkadaşı incelemek üzere yaklaştı. Görünüşe bakılırsa Heidi'yi beğenmemişti. Çünkü Heidi, eski pamuklu elbise ve biçimsiz, eski bir şapka giymişti. Şaşkın bir tavırla kâhya kadının giyimine ve başındaki örtüye bakıyordu.

Bayan Rotenmayer, çocuğu gözleriyle dik dik epeyce süzdükten sonra,

– Adın nedir, diye sordu.

Heidi, billur gibi bir sesle cevap verdi.

– Heidi!

– Bu senin asıl adın olamaz tabi. Doğduğunda sana verilen ad nedir, diye sorunca Heidi,

– Bilmiyorum, dedi.

Bunun üzerine Bayan Rotenmayer,

– Ne biçim cevap bu? Bula bula bu terbiyesiz çocuğu mu buldunuz, diye söylendi.

Bunları Heidi'nin teyzesine dönerek söylemişti.

Dete:

– Kusura bakmayın! Yabancıya alışık değildir. Ölen ablam Adelheid'in adı verildi kendisine.

– Neyse bu isme dilim döner. Bayan Clara'nın yaşında bir kız istediğimizi söylemiştim. Bu çocuk bana biraz küçük gibi geldi.

– Görünüşü sizi aldatmasın efendim... Ya dokuz yaşındadır, ya da biraz fazla.

Heidi söze karıştı.

– Yakında sekiz yaşıma basacağım. Büyük babam öyle söyledi.

Teyzesi Heidi'ye dirsek vurarak susması konusunda uyardı. Nedenini bilmeyen küçük kız, yanlış bir şey söylediğinin farkında bile değildi.

Bayan Rotenmayer sinirlendi.

– Daha sekizinde bile değil. Yani en az dört yaş küçük. Bu kızı buraya getirmenin ne yararı var, dedikten sonra Heidi'ye dönerek,

– Bugün hangi kitapları okudun, diye sordu.

Heidi:

– Hiçbir kitap okumadım, diye karşılık verdi.

– Sen ne diyorsun? Okumayı nasıl öğrendin öyleyse?

– Ben okuma bilmiyorum ki... Arkadaşım Peter de bilmiyor.

Bayan Rotenmayer bu duruma çok şaşırıldı.

Şaşkınlığı geçer geçmez,

– Dete, diye haykırdı. Okuma yazma bilmeyen bu kızın burda işi ne? Ben size böyle mi demiştim?

Fakat Dete, kolay kolay bu işten vazgeçmek niyetinde değildi.

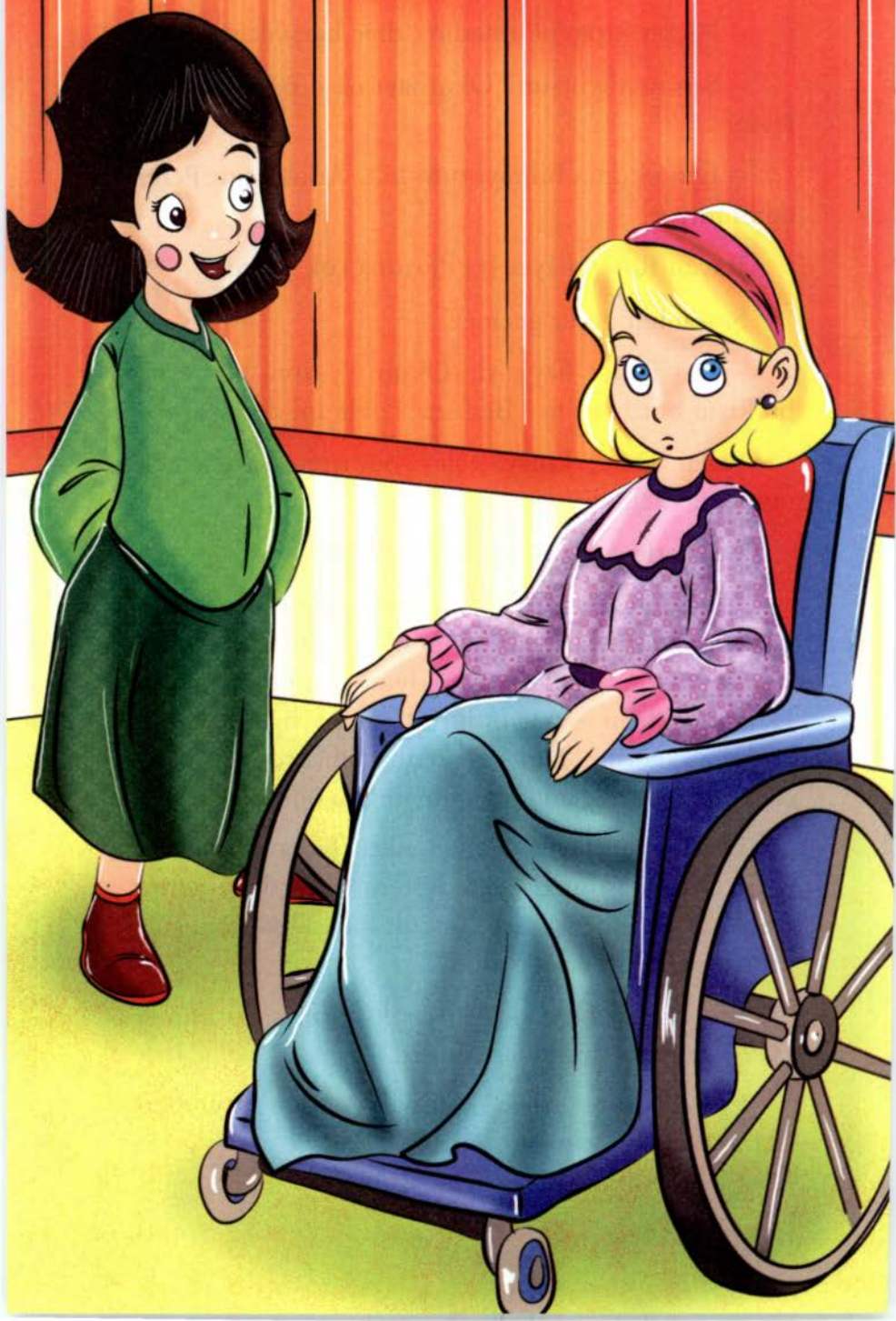
Cesaretle cevap verdi.

– İsteğinize uyarak getirdim, efendim. Çocuk, konuştuğumuz şartlara uygundur. Şu anda vakitim kalmadı, gitmem gerekiyor. İşini gördüğüm Hanımım beni bekliyordur. Çocuğu bırakıyorum. Deneyin, görün. İzin vererseniz daha sonra uğrar, çocuğun işinize yarayıp yaramadığını öğrenirim.

Dete selâm verip odadan çıktı. Koşarak aşağıya indi. Önce şaşırان Bayan Rotenmayer daha sonra Dete'nin peşinden koştu. Çocuk kalacaksa konuşulması gereken çok şey vardı.

Bu arada, Dete'nin koşarak gitmesi sırasında Heidi yerinden kımıldamamıştı.

Her şeyi tekerlekli sandalyesinden seyreden Clara, Heidi'yi yanına çağırıldı.

– Sana Heidi mi yoksa Adelheid mi denilmesini istiyorsun?

– Herkes bana Heidi der.

– Tamam o zaman. Ben de öyle çağıracağım.

Clara sorularını sürdürdü.

– Buraya gelmene sevindin mi?

– Hayır sevinmedim, yarın nine için beyaz ekmek alıp evime döneceğim.

Clara:

– Sen bana arkadaşlık etmeye geldin. Eve dönmeyi düşünme, dedi. Burada birlikte ders çalışacağız. Sen de okuma yazma öğrenmiş olursun. Dersler yalnız olunca genellikle pek tatsız oluyor. Öğretmenim Bay Usher her gün buraya gelip, saat ondan ikiye kadar, ders veriyor.

Bu sırada Bayan Rotenmayer odaya girdi. Dete'nin arkasından koşmuş ama ona yetişememişti. Yetişemediği için canı sıkılmıştı. Sebastian kapıyı açtı. Clara'nın tekerlekli koltuğunu öteki odaya geçirdi. Heidi de durmuş, uşağa bakıyordu.

Uşak:

– Niye bakıyorsunuz, diye homurdandı.

– Tıpkı arkadaşım keçi çobanı Peter'e benziyor-sun!

Bunu duyan Bayan Rotenmayer odaya dönerek,

– Hizmetçilerle böyle konuşulur mu, diye çıkıştı.

Clara'nın sandalyesini masaya yaklaştırdılar. Sebastian kızı kucaklayıp bir koltuğa oturttu. Bayan Rotenmayer onun yanına geçti. Heidi'ye de karşıdaki iskemleye oturmasını işaret etti. Üç kişi oldukları için masada oldukça fazla boş yer kalmıştı.

Heidi, tabağının yanında küçük beyaz bir ekmek durduğunu görünce gözleri parladı. Fakat Sebastian, fırında pişmiş balığı getirip ona uzatana kadar ekmeğe elini sürmedi.

Eliyle ekmeği işaret ederek sordu.

– Bunu alabilir miyim, dedi.

Sebastian, evet, anlamında başını salladı. Heidi hemen ekmeği alıp cebine indirdi. Uşak buna gülmek için kendini zor tutuyordu. Bir yandan da Bayan Rotenmayer'e bakıyordu.

Heidi, balık tabağını göstererek,

– Bundan da yiyecek miyim yani, dedi.

– Evet.

– Öyleyse bana biraz daha ekmek ver, dedi.

Bayan Rotenmayer'in sert sesi yükseldi.

– Servis tabağını masaya bırak ve sonra almaya gel!

Sebastian, hemen odadan çıktı.

Kadın üzüntüyle bir iç çekti. Sonra Heidi'ye görgü kurallarını anlatmaya başladı. Heidi'nin yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Anlatılanların bir kısmını duymamıştı bile. Sonra derin bir uykuya daldı.

Bayan Rotenmayer konuşmasını tamamladıktan sonra,

– Söylediklerim kulağına küpe olsun! Onları hiç bir zaman unutma, Anlayabildin mi Adelheid, dedi.

Clara gülerek,

– Heidi çoktan uykuya daldı, söylediklerinizi nasıl anlasın, dedi.

Bayan Rotenmayer öfkelenerek zile bastı. Sebastian ve Tinette telâşla içeri girerken neredeyse birbirlerini deviriyorlardı. Fakat Heidi'yi bu gürültü de uyandıramadı. Onu yatağına götürmek için uyandırarak odasına götürdüler.

Clara ise, katılarak gülmeye devam ediyordu.

– Ne tatlı şey. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim, dedi.

...

* * *

Heidi sabahleyin uyanınca nerede olduğunu bir türlü hatırlayamadı. Büyük bir odada ve yüksek bir yatakta yatıyordu. Uzun beyaz perdelerin arasından gün ışığı içeriye sızıyordu. Odayı incelerken bir tarafta masa, diğer köşede de lâvabo dikkatini çekti. Birden olanları hatırladı. Frankfurt'a gelmişti. Hemen dışarısını görmek istedi. Fakat kocaman perdeleri açmayı başaramadı. Perdeleri zorlukla araladığında ise istediği manzarayı bulamamıştı. Hep aynı şeyler vardı... Bir sürü taş yığını... Buralarda da yaşanır mıydı? O sırada Tinette kapıya vurdu.

Başını içeriye uzatıp,

– Kahvaltı hazır, diye seslendi.

Heidi bunun ne demek olduğunu anlamamıştı. Umursamadan sandalyesini çekerek masaya oturdu. Beklemeye koyuldu.

Az sonra Bayan Rotenmayer odaya girdiğinde Heidi'ye bağırarak,

– Adelheid! Sen kahvaltı nedir bilmez misin? Haydi çabuk, aşağıya gel!

Heidi, durumu anlamıştı. Hemen Bayan Rotenmayer'in peşine takıldı. Clara'yı görünce dostça selâmladı. Yüzünde mutlu bir ifade vardı. Sakin bir kahvaltıdan sonra çalışma odasına geçtiler. Heidi'nin aklından aşağıları görmek geçiyordu. Fakat pencereleri açamıyordu. Clara, Sebastian'a pencereleri açtırdı. Aşağıya bakan Heidi ilk önce bir şey görmedi. Güneş ve ağaçlar gözüküyordu. Umduklarını göremeyince çok üzüldü. Burada sadece birbirine benzeyen beton yığını evler görünüyordu. Aklına hemen Alpler geldi. Clara da Heidi'nin kulübesi hakkında bir sürü soru sordu. Heidi hakkında böylece her şeyi öğrenmiş oldu.

Onlar böyle konuşmaya devam ederken öğretmen geldi. Bayan Rotenmayer, Heidi'nin durumunu konuşmak için öğretmenin yolunu kesti. Adamı yemek salonuna aldı ve yaşadıklarını anlatmaya başladı.

– Bir ay önce Bay Sesemann iş için Paris'teyken ona bir mektup yazıp Clara'nın kendi yaşında bir

arkadaşa ihtiyacı olduğunu söyledim. Clara da, ben de bunu çok istiyorduk. Sonra bu isteğimiz gerçekleşti ve Heidi adında bir kız geldi. Fakat bu kız gerek yaş gerekse kültür düzeyi açısından bize denk değil.

Kız okuma yazmayı bile bilmiyor! İnsanların yanında, nasıl davranılacağından haberi yok. Bu nedenle Bay Sesemann'ı ikna edip, İsviçreli kızı geri göndermeliyiz.

Bay Usher dikkatli bir adamdı. Bir mesele olduğunda her iki tarafı da dinlemeye özen gösterirdi. Bayan Rotenmayer'e yatıştırıcı birkaç söz söyledikten sonra endişelerinin yersiz olabileceğine dikkat çekti.

Kadın, öğretmeni çalışma odasının kapısına kadar götürdü. Heidi'nin alfabeyi öğrenmesini seyretmeye dayanamayacağını bildiği için içeriye girmede.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki, Heidi araba sesi duyarak ayağa fırladı. Kapıya koştu. Dışarıya bakıyordu. Kâhya kadın da masanın üzerindeki kâhyanın gürültüyle etrafa saçıldığını görünce haykırdı. Heidi'nin peşinden koşarak aşağıya indi.

– Ne var, ne oldu? Nereye bakıyorsun, diye çıkıştı.

Heidi, başını gözden kaybolan arabaların gittiği yana çevirmişti.

Üzüntülü bir şekilde,

– Çam ağaçlarının hışırtısını duydum ama, onları göremedim.

Küçük Heidi, geçen arabaların çıkardığı sesi, çam ağaçlarının rüzgârda çıkardığı sese benzetmişti.

– Çam ağaçları mı? Sen neler söylüyorsun! Ormanda mı yaşıyoruz ki çam ağaçları olsun! Çabuk yukarıya gel! Hemen dersine başla! Masanın üzerindeki dökün, bir daha böyle yapma, anlaşıldı mı?

Heidi üzgün bir şekilde,

– Peki, dedi. Bir daha yapmam.

Sebastian’la Tinette ortalığı toplamaya çalışıyorlardı. O gün ders yapılmayacağını anlayan öğretmen evden ayrılmıştı.

Clara buna çok sevindi. Esnemekten kurtulmuştu. Clara öğleden sonraları dinleniyordu. Kendisinin dinlendiği saatlerde Heidi’ye istediğini yapabileceğini söylemişti. Onun için öğle yemeğinden sonra Clara yatağına yatmış, kâhya da odasına çekilmişti.

Heidi, plânladığı şeyi yapma zamanının geldiğini düşündü. Fakat yardıma ihtiyacı vardı.

Uşağına seslendi.

– Hey sen, şey yani siz...

Bayan Rotenmayer’in ikazlarından sonra nasıl hitap etmesi gerektiğini iyiden iyiye karıştırıyordu.

Uşak ukalâ bir tavrıyla,

– Bu da ne demek oluyor şimdi, dedi.

– Senden, afedersiniz sizden bir şey istesem yapar mısınız?

– Söyle, ne istiyorsun?

Sebastian, elinde tepsiyle yemek salonuna girdi:

– Bir pencere açabilir misin?

Uşak sağa sola bakındı.

Etrafında kimsenin olmadığını anlayınca,

– Tabi, diyerek büyük pencereyi açtı.

Heidi, boyu kısa olduğu için dışarısını göremiyordu.

Sebastian ona yüksek bir iskemle getirerek,

– Bunun üzerine çıkarsanız aşağısını rahat görebilirsiniz.

Heidi, hemen iskemlenin üstüne çıktı. Gördükleri karşısında hayâl kırıklığına uğramıştı.

Üzgün üzgün,

– Burada taş sokaklardan başka bir şey yok, diye mırıldandı. Evin öbür tarafını ne zaman göreceğim?

– Farklı bir şey görmeyeceksiniz! Her taraf aynıdır.

– Öyleyse bütün vadiyi görmek için ne yapabilirim?

– Yüksekçe bir yere çıkmalısınız. Şu tepesinde altın topu olan kuleye çıkabilirsiniz. Oraya çıkınca çok uzakları görebilirsiniz.

Heidi, iskemleden indi. Aşağıya koşup sokak kapısından dışarıya fırladı. Fakat pencereden bakınca gördüğü gibi kule tam karşısında değildi. Şaşıırıp kalmıştı.

Bu esnada sırtında küçük bir lâterna ve kucağında kahverengi bir kaplumbağa bulunan bir erkek çocuk gördü.

Çocuğa,

– Tepesinde altın topu olan kule nerede, diye sordu.

– Bilmiyorum.

– O hâlde kime sorabilirim?

Çocuk elini uzattı.

– Gösterirsem bana ne verirsin?

Heidi, cebini karıştırdı. O sabah, Clara'nın kendisine vermiş olduğu, üstünde kırmızı güllerden çelenkler bulunan kartı çıkardı. Bir an, üzgün üzgün karta baktı. Sonra vadiyi görebilmek için bunu feda edebileceğini düşündü.

– İşte, bunu! İster misin?

Çocuk başını sallayarak,

– Para istiyorum, dedi.

Heidi:

– Param yok! Ama Clara'da var. O sana verir. Ne kadar istiyorsun?

– 20

– Pekâlâ. Haydi gidelim.

Birlikte kulenin yanına geldiklerinde.

– İşte, geldik, dedi çocuk.

Kulenin kapısı sıkı sıkıya kapatılmıştı.

Heidi:

– İçeriye nasıl gireceğim, diye sordu.

Sonra kapıda bulunan zili var gücüyle çaldı.

Çocuğa dönüp,

– Dönünceye kadar beni bekle tamam mı, dedi.

Çocuk:

– Bunun için de ayrıca iki lira alırım, diye karşılık verdi.

Bu sırada kapı gıcırdayarak açıldı.

Kapıyı açan yaşlı adam çocukları görünce,

– Böyle zil çalınır mı, diye çıkıştı.

Küçük kız, kuleye çıkmak istediğini söyleyince,

– Burası oyun yeri değil diyerek kapıyı kapayacak oldu.

Heidi, adamın ceketine yapışarak yalvardı.

– Ne olur, izin verin! Etrafı çok merak ediyorum.

Bekçi, çocuğun yalvarmasına dayanamadı.

– Peki, dedi. Madem bu kadar çok istiyorsun gel bakalım benimle!

Kapıyı kapatarak yukarı çıkmak üzere içeri girdiler. Heidi arkada adam önde olduğu hâlde merdivenlerden çıkarak kulenin tepesine vardılar.

Bekçi, kızı kucağına alarak pencereye yaklaştırdı ve dışarıya bakmasını söyledi.

Heidi dışarıya baktı bakmasına, ama yine dam-ları, bacaları gördü. Başını geriye çekerek neşesizce mırıldandı.

– Ben de başka şeyler göreceğimi sanıyordum! Hiç de umduğum gibi değilmiş, dedi.

Bekçi kızarak, aşağıya inmesini söyledi.

Bekçi ile Heidi ve arkadaşı merdivenlerden inerek bekçi kulübesinin önüne geldiler. Orada kocaman bir sepet vardı. Sepetin önünde kocaman bir kedi duruyordu. Ömründe hiç bu kadar kocaman bir kedi görmemişti. Sepete bakınca bir sürü kedi yavrusu gördü. Belli ki bu kocaman kedi, yavrularını korumak için buradaydı.

Heidi, kedi yavrularından gözlerini ayıramıyordu.

Bekçi, bu durumu farkedince,

– Biri senin olsun ister misin, dedi.

Heidi, kulaklarına inanamadı.

– Yani birini bana vereceğinizi söylediniz, öyle mi diye sordu.

Yaşlı adam, yavrulardan kurtulmak için fırsat bulmuştu. Bu fırsatı kaçırmak istemiyordu.

– Evet, istersen daha fazla da alabilirsin! Yerin varsa hepsini götür.

Bu sözler Heidi'yi heyecanlandırmıştı.

– Onları nasıl götürebilirim, diyerek bir yavruyu almak için uzandı.

Anne kedi hiddetle atılınca Heidi, büyük bir korkuyla geri çekildi.

Yaşlı adam kedisini okşayarak yatıştırdı.

Sonra,

– Siz adresi verin evinize kadar getiririm, dedi.

Heidi, evin adresini verdi.

Fakat birkaç tanesini yanında götürmek istiyordu.

İki kedi yavrusunu ceplerine yerleştirdi. Birini Clara'ya verecekti.

Daha sonra aşağıya indiler

Lâternacı çocukla beraber eve varmışlardı. Heidi, zili çaldı. Kapıyı açan Sebastian küçük kızı görünce hemen içeri aldı.

– Haydi, çabuk ol! Hemen yemek odasına geç! Bayan Rotenmayer çok sinirli.

Heidi odaya girdi. Kimsenin yüzüne baktığı yoktu. Sessizce yerine geçip oturdu.

Bayan Rotenmayer:

– Seninle daha sonra konuşacağım. İzin almadan nasıl gidilirmiş göreceksin, diye söylendi.

Heidi:

– Ben kızılacak bir şey yapmadım ki, dedi.

Bu sırada bir miyavlama sesi duyuldu.

– Bu kadarı da fazla artık!

Kadın öyle bir çığlık atmıştı ki Heidi korkuyla ayağa fırladı.

Clara:

– Heidi, dedi. Bırak miyavlamayı! Bayan Rotenmayer'i ne kadar öfkелendirdiğini görmüyor musun?

Heidi, güçlükle konuşabildi.

– Fakat, mi... miyavlayan ben değilim. Onlar kedi yavruları.

Bayan Rotenmayer:

– Ne, diye bir çığlık attı.

– Kedi yavruları mı dedin? Sebastian! Tinette! Çabuk olun, buraya gelin o kedi yavrularını hemen buradan uzaklaştırın!

Bayan Rotenmayer, söylene söylene dışarı çıktı.

Sebastian, kahkahalarla güldüğü Bayan Rotenmayer'e görünmek istemiyordu. Onun dışarı çıktığını görünce kendisini toparlayarak mutfığa girdi.

Clara da kedi yavrularını kucağına almıştı. Heidi de onun yanına çömelmiş, küçük yavrulara hayran hayran bakıyordu.

Clara:

– Sebastian, bize yardım etmelisin, diye mırıldandı. Bu kedi yavrularını Bayan Rotenmayer'in görmemesi gerek. Onun göremeyeceği bir köşe bul. Kendisi kedilerden korkar.

Uşak:

– Bu işi hemen hâlledebilirim, bayan Clara, dedi. Onlara bir sepet bulalım. İçine yataklarını yaparız.

Bayan Rotenmayer, uzun bir süre sonra kapının aralığından seslendi.

– O korkunç yaratıklar hâlâ ordalar mı?

– Evet, Madam.

Bayan Rotenmayer, Heidi'yi azarlamaya niyetliydi ama bunu ertesi güne bıraktı.

Clara ve Heidi de yavruların güvende olduğunu düşünerek mutlulukla yatmaya gittiler.

...

* * *

Ertesi sabah Sebastian, kapıyı açarak Bay Usher'i çalışma odasına aldı. Bu sırada kapı tekrar çalındı. Oldukça sert çalınmıştı. Sebastian, Bayan Sese-mann'ın habersiz eve döndüğünü düşünerek telâşla aşağıya koştu.

Oysa gelen, sokaklarda çalgı çalarak para kazanan bir çocuktur.

Lâterna çalan çocuğu görünce, Sebastian,

– Ne istiyorsun, diye çıkıştı. Sana böyle kapı çalmasını kim öğretti!

Çocuk yarı duyulur bir sesle,

– Clara'yı görmek istiyorum, dedi.

– Terbiyesiz çocuk, daha sen “Bayan Clara” demesini bile bilmiyorsun! Ne istiyorsun Bayan Clara’dan?

– Onun bana 22 lira borcu var, diye cevap verdi. Ben dün 22 lira karşılığında ona yolu gösterdim.

Sebastian:

– Yalan söylüyorsun, diye mırıldandı. Bayan Clara hiç sokağa çıkmaz. Yürüyemeyen birisi nasıl dışarı çıkar! Haydi defol git!

Ama çocuk, bu tehdide aldırmadı ve yerinden kımıldamadı.

– Kendisini dün caddede gördüm. Ona yol gösterdim. Hem onu tarif de edebilirim. Kısa boylu biri, kıvrıcık ve siyah saçları var. Kahverengi bir elbise giymişti.

Sebastian birden sıırttı.

– Oh! Yine küçük hanım! Bu kez ne iş karıştırdı acaba, diye söylendi.

– Benimle gel!

Çocuğu çalışma odasının kapısına kadar götürdü.

– Burada bekle! Geri dönüp seni içeri alınca bir şarkı çal. Bayan Clara bundan hoşlanacaktır.

Sebastian, Clara’ya,

– Bir erkek çocuk geldi. Sizinle konuşmak istiyor, diye haber verdi.

Bu beklenmedik olay karşısında Clara’nın gözleri parladı.

– Hemen onu buraya getir!

Sonra öğretmenine dönerek,

– Buraya gelebilir değil mi Bay Usher? Ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Çocuk içeri girer girmez, uşağın dediği gibi lâternasını çalmaya başladı. Clara ile Heidi mutluluk içinde müziği dinliyorlardı.

Bayan Rotenmayer müziği duyunca hışımlla çalışma odasına koştu.

Bağırarak,

– Kesin, şu zımpırtıyı! Neler oluyor burada, dedi.

Ancak sesi gürültüye karıştı. Çocuğa doğru yürürken gözüne yerde yürümekte olan kaplumbağa ilişti.

Avazı çıktığı kadar bağırarak havaya sıçradı.

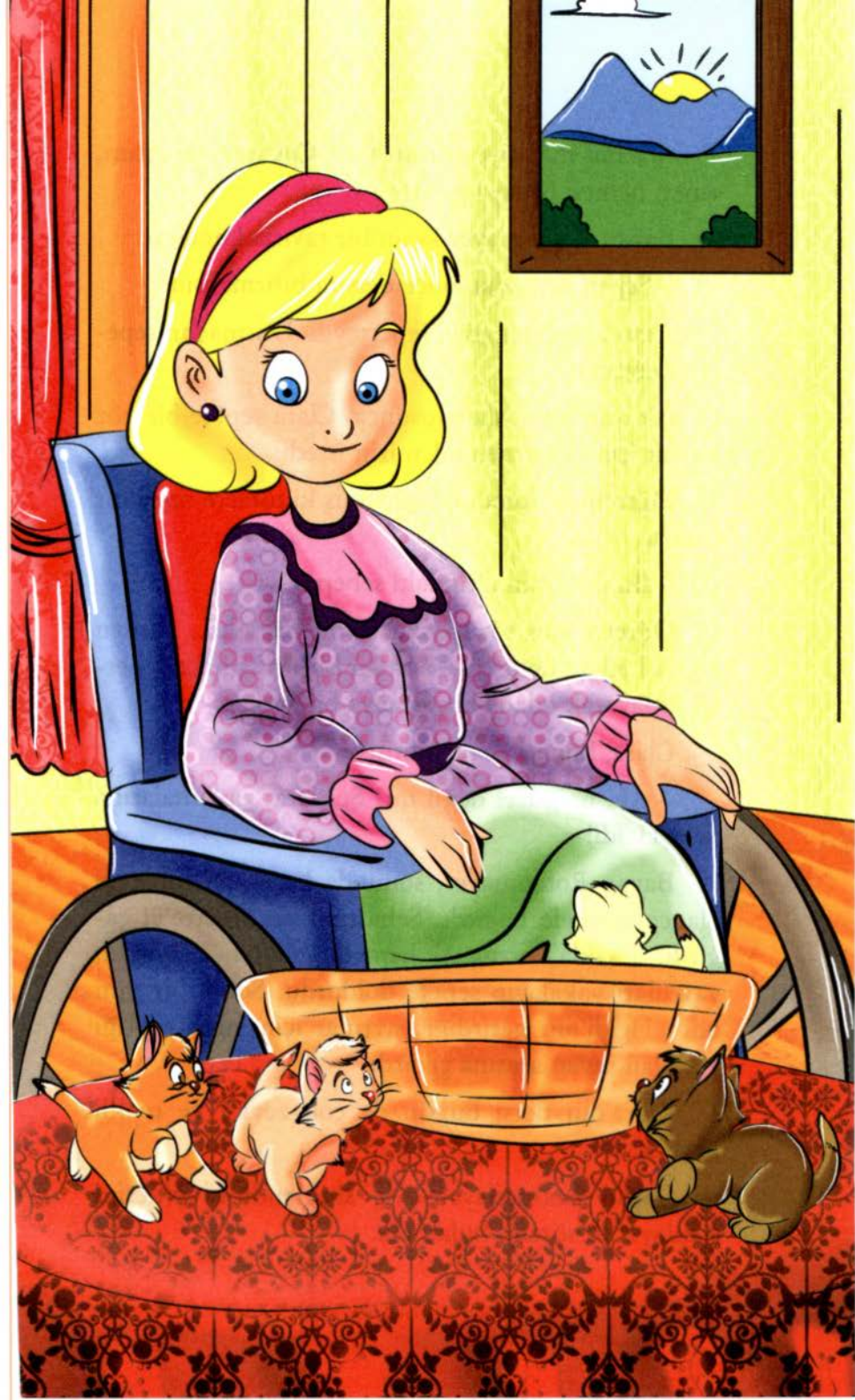
– Sebastian! Götür şunları, çocuğu da hayvanı da dışarı at!

Sebastian denileni yaptı. Çocuğa müzik için dört lira vererek dışarı çıkardı. Kurbağayı da sokağa attı.

Daha sonra derse devam edildi ama bu sefer kâhya kadın da oradaydı. Ders bitince kâhya kadın bunların Heidi'nin bir gün önceki gezisi ile ilgili olduğunu anladı.

Bir ara Sebastian gelerek, birinin Bayan Clara'ya verilmek üzere büyük bir sepet bıraktığını söyledi.

Clara hayretle,

– Bana mı, diye sordu. Oh! Çok merak ettim, sepeti hemen buraya getir!

Bayan Rotenmayer kesin bir tavırla konuştu.

– Sepeti açmadan önce dersini bitirmelisin.

Ama Clara'nın gözü sepetteydi. Durmadan sepete bakıyordu.

Bir ara Bay Usher susunca, Clara sepete bir göz atmak için öğretmeninden izin istedi.

Öğretmen, kendini beğenmiş kimselere özgü bir tavırla,

– Bu isteğinin altındaki sebep...

Öğretmenin sözü daha bitmemişti ki... Birden odaya kediler doluştu. Yavrular birbiri ardınca sepetten atlayarak odada koşuşmaya başladılar.

Clara, buna çok sevinmişti.

– Ah, ne güzel değil mi? Şunların zıplamalarına bak, Heidi!

Bayan Rotenmayer, sonunda kendisini toplayıp olanca gücüyle bağırdı. Sebastian ve Tinette'yi çağırdı. Uşakla, hizmetçi hemen geldiler. Sebastian yavruları yakalayıp sepete doldurdu. Sonra bir gün önce Heidi'nin getirdiği yavrular için yuva yaptığı yer olan tavan arasına çıkardı.

Clara'nın dersi bugün de çok zevkli ve renkli geçmişti.

Bayan Rotenmayer öyle sinirlendi ki öfkesini açıklayacak sözcük bulamadı.

Son derece sert bir şekilde,

– Adelheid, diye gürledi. Senin gibi küçük bir vahşiyeye verilebilecek bir tek ceza düşünebiliyorum. O da karanlık bir mahzen... Belki karanlık mahzen-de kalmak seni uslandırır.

Heidi, kadının fikrine şaşırılmıştı. Oraya sevinerek giderdi.

Clara yüksek sesle itiraz etti.

– Hayır, olmaz! Bayan Rotenmayer, Ne olur babam gelene kadar bekleyin. Yakında döneceğini yazıyordu. Gelir gelmez bütün olanları anlatır, Heidi hakkında karar vermesini söylerim.

Kâhya kadın Clara'nın teklifi karşısında fazla nazlanmadı.

– Tamam Clara! Benim de Bay Sesemann'a söyleyeceklerim var, dedi.

Bu olaydan sonraki günler sakin geçti. Bayan Rotenmayer, Heidi'den dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Bu kız geldiğinden beri ev halkı birbirine girmişti. Yalnız, Clara çok mutluydu. Artık eskisi gibi derslerinden sıkılmıyordu. Kendisini eğlendirecek bir olay mutlaka çıkıyordu. Zavallı öğretmenin de sabrını tüketmekteydi.

Heidi, sık sık Clara'ya Alpler'i anlatıyor, oralara özlem duyduğunu belirtiyordu.

Hattâ,

– Evime dönmeliyim! Hemen yarın gitmeliyim, diyordu.

Ancak Clara küçük arkadaşını yatıştırıyor, babasının gelmesini istiyordu. Onu mutlu etmek için elinden geleni yapıyor, yediği her şeyden ona da veriyordu.

Heidi, Clara'nın verdiği yumuşak sandviçleri büyük anne için biriktiriyordu. Birgün onları nineye ulaştıracağından emindi.

Öğleden sonraları Clara odasında dinleniyordu. Bu sürede Heidi tek başına kalıyordu. Heidi'nin, karları erimiş dağları düşünecek bol vakti oluyordu. Güneş, kimbilir otları ve çiçekli yamaçları ne güzel parlatıyordu. Evleri, bu parlaklıkla kimbilir ne kadar güzel görünüyordu.

Sonra teyzesinin sözlerini hatırladı. Dete teyzesi, ona istediği zaman geri dönebileceğini söylemişti.

Bu yüzden Heidi, birgün öğleden sonra biriktirdiği bütün ekmekleri kırmızı bir şala sardı. Eski hasır şapkasını da giyerek merdivenlerden indi. Fakat daha ön kapıya varmadan, yürüyüşten dönen Bayan Rotenmayer'le karşılaştı.

– Hayrola Adelheid, diye sordu. Niçin böyle giyindin? Tek başına sokağa çıkmanı yasaklamadım mı?

Heidi, biraz korkarak mırıldandı.

– Dolaşmaya gitmiyorum ki... Evime dönüp büyük babamla nineyi görecektim.

– Bay Sesemann duyarsa ne der? Kendisi inşaallah bu davranışından haberdar olmaz. Hem bu evin neresini beğenmiyorsun kuzum? Daha önce bundan daha güzel bir evde mi oturdun?

Heidi'nin gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru süzölmeye başlamıştı.

– Eve dönmek istiyorum, çünkü ben buradayken Yakal, Üzüm ağlamıştır. Nine de beni özlemiştir!

Bayan Rotenmayer yukarı koşarken haykırdı.

– Bu çocuk çıldırmış! Sebastian, bu kızcağızı hemen odasına çıkar, dedi.

Sebastian sakın bir şekilde sordu.

– Yine yaramazlık mı yaptı?

Heidi, korkudan titremeye başlamıştı.

Uşak onu bu hâlde görünce acıdı, tatlı bir sesle,

– Gel kızım gel, korkma! Haydi birlikte yukarı çıkalım, dedi.

Akşam yemeğinde Bayan Rotenmayer Heidi'nin yüzüne bakıp düşünüyordu. Bayan Rotenmayer, Heidi'yi sevmese de başına bir kötölük gelmesinden, evde tatsızlık çıkmasından korkuyordu. Bu arada küçük kız, sus pus olmuş oturmaktaydı.

Ertesi sabah Bay Usher gelince Kâhya kadın, önemli şeylerin konuşulacağı izlenimi veren bir tavır içerisindeydi. Onu hemen yemek salonuna aldı. Hava

değişikliği ve yeni hayatın yol açtığı olayların Heidi'yi etkilemesinden korktuğunu söyledi.

Öğretmen onu yatıştırmaya çalıştı.

Bayan Rotenmayer biraz rahatlamıştı. Öğretmeni, öğrencilerin yanına gönderdi.

Heidi'nin giydiği o tuhaf kıyafet bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Bay Sesemann eve dönmenden bu kıyafetler mutlaka değiştirilmeliydi. Şimdilik Clara'nın kıyafetlerinden istifade edebilirlerdi. Bu konuyu Clara'ya da açtı. Clara bunu olumlu karşıladı.

Bayan Rotenmayer, Heidi'nin eşyalarına bakmak için onun odasına gitti. Birkaç dakika sonra büyük bir hiddetle geri döndü.

İçerde gördükleri onun yeniden sinirlenmesine yetmişti.

– Adelheid, diye bağırdı. Gözlerime inanamadım. Olacak şey değil Clara! Elbiseler için ayrılmış dolabın dibinde bir yığın kuru ekmek var!

Sonra sesini yükselterek Tinette'i çağırdı.

– Tinette! Hemen Adelheid'in odasına git. Dolaptaki bütün ekmekleri ve o eski hasır şapkayı da çöp kutusuna at!

Heidi:

– Hayır, diye feryat ederek ayağa kalktı. Onları atmamalısınız, Şapkam bana lâzım. Ekmekler de benim.

Kadın kesin konuştu.

– O süprüntüler atılacak!

Heidi ağlayarak kendini Clara'nın sandalyesinin yanına attı. Clara küçük arkadaşının bu davranışına çok şaşırmıştı.

Yalvarmağa başladı.

– Haydi! Heidi, ağlama! Bak, beni dinle! Eve dönerken ben sana istediğin kadar sandviç veririm. Hem de taze ve yumuşaklarından. Sakladıkların bayatlamıştır. Gel artık, ağlama!

Heidi bir süre sonra ağlamayı kesti.

Akşam yemeğinde Heidi'nin gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Sebastian her sofraya gelişinde kıza gülümsüyor, ona cesaret veriyordu. Sanki “Tasalanma, işler yoluna girecek! Bu kadar da üzülmene gerek yok!” diyordu.

Heidi yatmak için odasına geçti. Yatak örtüsünü kaldırıncı hasır şapkası ile karşı karşıya kalmıştı.

Heidi, Sebastian'ın niçin gülümsediğini ve söylediği sözlerin ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anlamıştı. “Üzülme şapkanı çöpe atmayacağız.” demek istemiş olmalıydı.

Sevinçten uçacak gibi oldu. Sonra onu bir bohçaya sarıp dolabın arkasına sakladı.

...

Bay Sesemann'ın geleceği haberi üzerine evde heyecanlı bir çalışma başlamıştı.

Birkaç gün sonra Bay Sesemann geldi.

Bay Sesemann gittiği yerlerden mutlaka güzel hediyelerle dönerdi.

Sebastian ve Tinette arabadan paketleri alarak yukarıya çıkardılar.

Babayla kız birbirlerini çok seviyorlardı. Büyük bir sevgiyle kucaklaştılar, hasret giderdiler.

Bay Sesemann sonra usulca uzaklaşıp bir köşeye çekilmiş olan Heidi'ye elini uzattı.

– Demek bizim küçük İsviçreli kızımız bu! Gel, el sıkışalım. Hah, şöyle! Clara'yla iyi arkadaş oldunuz mu? Kavgaya etmediniz umarım.

– Clara bana çok iyi davranıyor. Onunla çok iyi anlaşıyoruz.

– Evet baba, çok iyi anlaşıyoruz.

– Bunları duyduğuma memnun oldum. Sizi böyle mutlu görmek beni çok sevindirdi.

Sonra,

– Kızım eğer müsaade edersen biraz yemek yiyeceğim, dedi. Bütün gün bir lokma yemek yemedim.

Yemek odasına geçen Bay Sesemann yerine oturdu. Asık suratlı Bayan Rotenmayer de karşısında yerini aldı.

– Hayrola, üzüntülü görünüyorsunuz Bayan Rotenmayer! Bir terslik mi var? Oysa Clara'yı çok mutlu gördüm.

Kâhya kadın, üzüntülü bir sesle Heidi'nin davranışlarını, yaptıklarını son çıkışlarını bir bir anlattı.

Bay Sesemann konuyu önce önemsememişti. Fakat, anlatıldığına göre iş bayağı ciddiydi. Böyle bir durum, kızını olumsuz yönde etkileyebilirdi.

Düşünceye daldı. Tatsızlığın sebebi neydi acaba? Suç küçük kızda mı, yoksa kâhya kadında mıydı?

Bu esnada kapı çalındı. İçeriye öğretmen girdi.

Bay Sesemann, öğretmeni güler yüzle karşıladı.

– Ooo, öğretmenimiz gelmiş! Şöyle oturun lütfen. Çekinmeyin, çekinmeyin. Resmî davranmayı da bırakın artık. Hadi olanları bana anlatın. Kızımın arkadaşının nesi var? Onun hakkında ne düşündüğünüzü bana açıkça anlatın! Dengesiz davranışları, eve hayvan getirmesi, hırçınlığı... Bunlar normal şeyler mi sizce?

Bay Usher:

– Doğrusu, o çocuk aleyhinde bir şey söylemek istemem, dedi. Sadece önceki ilkel hayatı yüzünden davranışları topluma uymuyor. Frankfurt'a gelmesi... Yeni bir çevreye girmesi... Ailesinden ve çevresinden ayrılmış olması... Bunlar büyük değişiklikler.

Bu durum herkesi etkileyebilir. Bence anormal bir durumu yok çocuğun.

Bay Sesemann ayağa kalktı.

– Bu ifadeler benim için yeterli Bay Usher, dedi. Kusura bakmazsanız müsadenezle kızımın yanına dönmek istiyorum.

Bay Sesemann odadan çıktı. Hemen çalışma odasına geçti, Clara'nın yanına oturdu.

Bay Sesemann odaya odaya girer girmez Heidi ayağa kalkmıştı.

Bay Sesemann, kızıyla özel konuşmak istiyordu. Bunun için Heidi'yi kısa süreli olarak yanlarında uzaklaştırması gerekiyordu.

– Şekerim, git ve bana bir bardak su getir, dedi.

– İyi su mu?

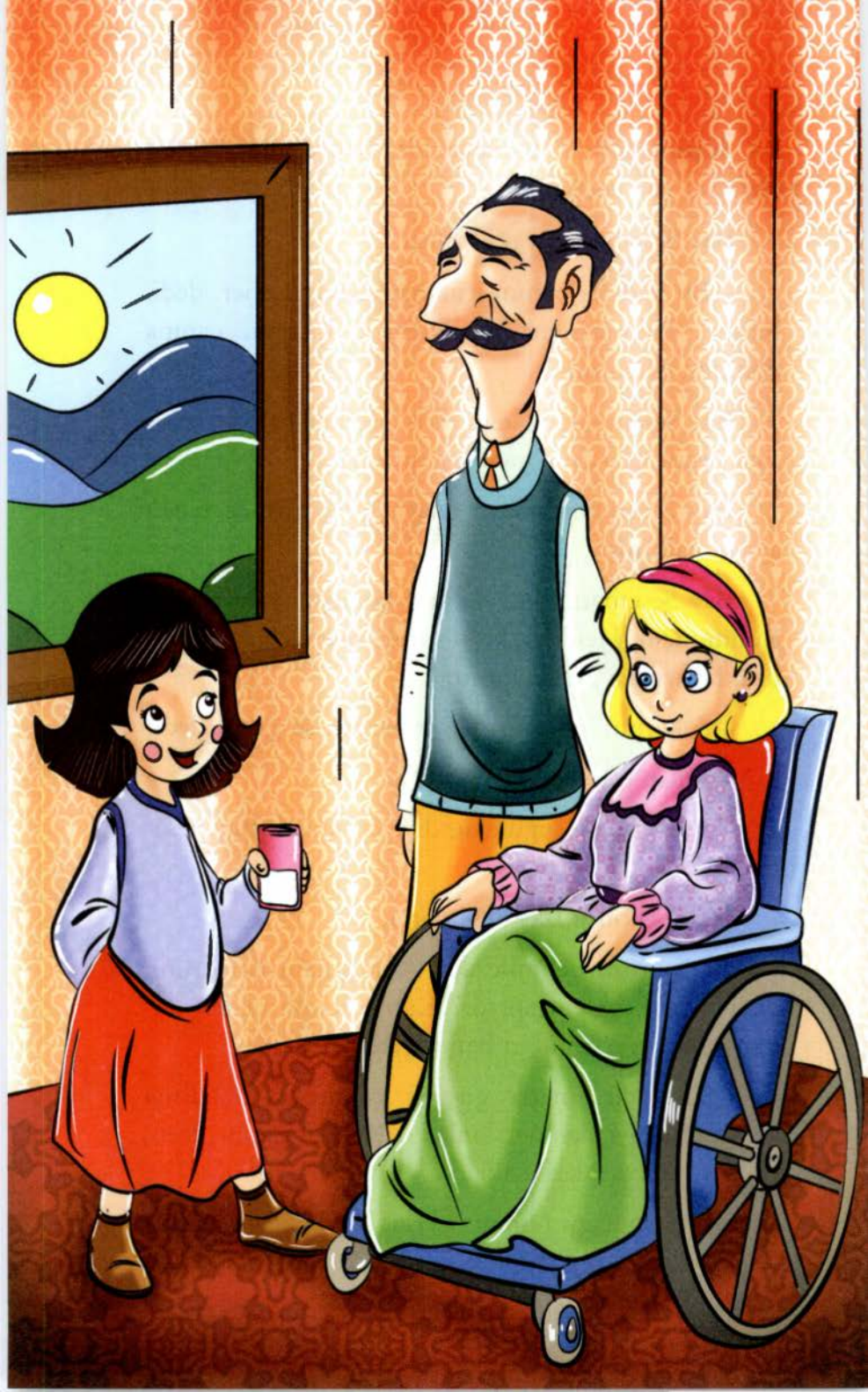
– Evet, iyi ve soğuk su, diye cevapladı Bay Sesemann.

Heidi çıkınca Bay Sesemann,

– Yavrum, benimle açık konuşmanı istiyorum, dedi. Heidi, neler yapıyor? Kâhya kadın neden ondan yakınıyor? Bunları bana açıkla mısın?

Clara açıklamada güçlük çekmedi. Babasına kaplumbağayı, kedileri anlattı. Kâhya kadını üzen, sinirlendiren şeyleri açıkladı.

Bay Sesemann bunun üzerine kahkakayla güldü.

Clara, babasına yalvararak onu göndermemesini istedi.

Heidi'nin suyu getirdiğini fark edince,

– Peki kızım, Ah, küçük dostumuz gelmiş. Bana soğuk su mu getirdin?

– Evet, tulumbadan sizin için taze taze çektim. Dışarıda beyaz saçlı bir bay size selâm söyledi.

– O kişiyi bana tarif edebilir misin dedi Bay Sesemann. Kim olduğunu hatırlayamadım.

Heidi, adamı tarif edince, Clara ve babası,

– Eski dostumuz doktor olmalı, dediler.

O akşam Bay Sesemann kâhya kadına küçük kızın kalabileceğini söyledi.

– Bu çocuğa dostça davranılmalı. Kusurları abartılmamalı. Annem yakında buraya gelecek. Çocuklarla biraz meşgul olur sanırım, dedi.

Clara, Heidi'ye devamlı büyük annesini anlattı. Sonunda Heidi de ona büyük anne demeye başladı. Yalnız Kâhya kadın ona büyük anne demesini istemiyordu.

Heidi'ye:

– Bayan Sesemann'a asla büyük anne dememelisin! Onu daima hanımefendi diye çağırmalısın, diyordu.

Heidi, bunun nedenini pek anlayamadıysa da.

– Tamam, demek, mecburiyetinde hissetti kendini.

Ertesi akşam Bay Sesemann'ların evinde büyük bir hazırlık vardı. Aradan fazla bir zaman geçmemiştir ki eve yanaşan bir arabanın sesi duyuldu. Sebastian ile Tinette hemen aşağı koştular.

Kâhya kadın kendini beğenmiş bir vaziyette merdivenleri yavaş yavaş iniyordu.

Heidi'ye odasında beklemesi emredilmişti. Bayan Sesemann'a neler söyleyeceği de tembihlenmişti. Heidi, bu sözleri tekrarlayıp duruyordu.

Az sonra Tinette küçük kızı çağırıyor. Çalışma odasına gelmesini söyledi. Heidi çalışma odasına giderken eğlendirici sözleri tekrarlıyordu.

Kapıyı açınca büyük anne tatlı bir sesle,

– Gel yavrum, gel, dedi. Sana şöyle iyice bir bakayım.

Heidi onun yanına yaklaşarak kısık bir sesle konuştu.

– İyi geceler, Sayın Madam! Saygı Değer Efendim!

Yaşlı kadın güldü.

– Ne dedin? Dağda siz yaşlı insanları böyle mi selâmlarsınız?

Heidi ciddi ciddi cevap verdi.

– Hayır! Bizim orada kimseye böyle denmez!

– Burada da denilmez. Çocuklar bana babaanne derler. Sen de öyle diyeceksin bana, tamam mı?

– Tamam.

Yaşlı kadın anlayış dolu bakışla onu süzerek yanağını okşadı.

Sonra da,

– Peki, senin adın ne, diye sordu.

– Asıl adım Heidi. Ama sanırım Adelheid olmam gerekiyormuş. Bundan dolayı beni bu isimle çağır-dıkları zaman cevap veriyorum.

O sırada Bayan Rotenmayer içeriye girince Heidi korkarak sustu.

Huysuz kadın hemen atıldı.

– Dağda böyle uygunsuz bir isim vermişler ona, Bayan Sesemann, dedi.

Yaşlı kadın, bayan Rotenmayer'in kendisine sa-dece soyadıyla hitap etmesinden hiç hoşlanmamıştı.

Kesin bir tavırla,

– Bana bak, Rotenmayer, dedi. Eğer kızı Heidi diye çağırmışlarsa ve buna alışıklsa, ben de kendisine böyle diyeceğim.

Bayan Sesemann, evde olup bitenleri, Kâhya ka-dının küçük kıza nasıl davrandığını anlamıştı.

Ertesi gün öğleden sonra Clara'nın yatağına otu-rup uyumasını bekledi.

Clara uyuyunca, kâhya kadını orada bulacağını düşünerek, salona gitti. Fakat salon boştu.

Sonra yukarı çıkıp Bayan Rotenmayer'in kapısını tıkırdattı.

Kâhya kadın bu beklenmedik ziyaret karşısında şaşırdı.

Bayan Sesemann:

– Heidi şimdi nerede, diye sordu.

– Odasında oyalanıyor. Hayal gücü çok geniş bir çocuk. Acayip oyunlar oynuyor. Onu ancak odasına kapatarak yaramazlık yapmasına engel olabiliyoruz...

Bayan Sesemann, onun sözlerini keserek,

– Heidi odama gelsin, dedi. Ona birkaç güzel kitap vermek istiyorum. Çocuk tek başına bırakılırsa elbette yaramazlık yapar.

Bayan Rotenmayer:

– Bunun yararı olmaz. dedi. Alfabeyi bile bilmiyor. Ona bir şey öğretmek çok zor. Aylardır bir harf bile öğrenemedi. Aptal bir çocuk o, diye yakındı.

Bayan Sesemann biraz da şaşkın bir halde,

– Bana göre, hiç aptal birine benzemiyor! Okuma yazmayı öğrenmesinin çok zaman almayacağını sanıyorum. dedi. Haydi gidip onu getirin.

Yaşlı kadın dönüp odasına çıktı. Heidi kısa bir süre sonra yaşlı kadının yanına geldi.

Büyük annenin getirdiği kitaplardaki renkli resimler çok hoşuna gitmişti. Sayfaları çevirirken oldukça duygulanmıştı.

Kadın eğilip bakınca Heidi'nin yanaklarından sicim gibi yaşların döküldüğünü gördü. Hemen kızın ağlamasına sebep olan resme baktı. Yemyeşil çayırlar üzerinde bir sürü otliyordu. Ortalarında değneğine yaslanmış bir çoban da sürüsünü seyrediyordu. Güneş ortalığı altın ışıklara boğmuştu. Büyük anne Heidi'nin elini okşayarak yumuşak bir sesle,

– Ağlama yavrum, sil gözyaşlarını, dedi. Bu resim sana bir şeyler hatırlattı, sanıyorum.

Heidi hıçkırıklarını tutamıyordu.

Büyük anne:

– Şimdi sana bir şey sormak istiyorum, yavrum! dedi. Dersler nasıl gidiyor? Okuma yazma öğrenebildin mi?

Heidi:

– Hayır, öğrenemedim. Öğrenmek çok zor.

– Neden zor olsun?

– Arkadaşım Peter öyle demişti bana. Çok çalışmış ama bir şey öğrenememiş.

– Peter pek yaman çocukmuş doğrusu. Sen Peter'e bakma! Sen Peter değilsin ki... O öğrenemedi diye sen de mi öğrenmeyeceksin. Bana kalırsa öğretmeni ni iyi dinlemiyorsun.

Bu konuşmanın üzerinden bir hafta geçmişti ki öğretmen, Bayan Sesemann'la konuşmak için odasına geldi. Heidi'nin okuma yazma öğrendiğini hayretler içinde anlattı. Büyük anne buna çok sevinmişti.

Doğruca çocukların bulunduğu odaya gitti. Heidi'yi bir öykü okurken gördü.

– Bu kitap artık senindir yavrum, dedi.

Heidi mutluluktan uçacak hâldeydi.

– Hep bende mi kalacak yani? Giderken köyüme götürebilir miyim?

– Elbette götürürsün.

Heidi yatmadan önce bu kitabı tekrar tekrar okudu. Artık her gün kitap okuyor, resimlerine bakıyordu. Bu arada zaman hızla akıp geçiyordu. Büyük annenin gidiş tarihi de yaklaşmaktaydı.

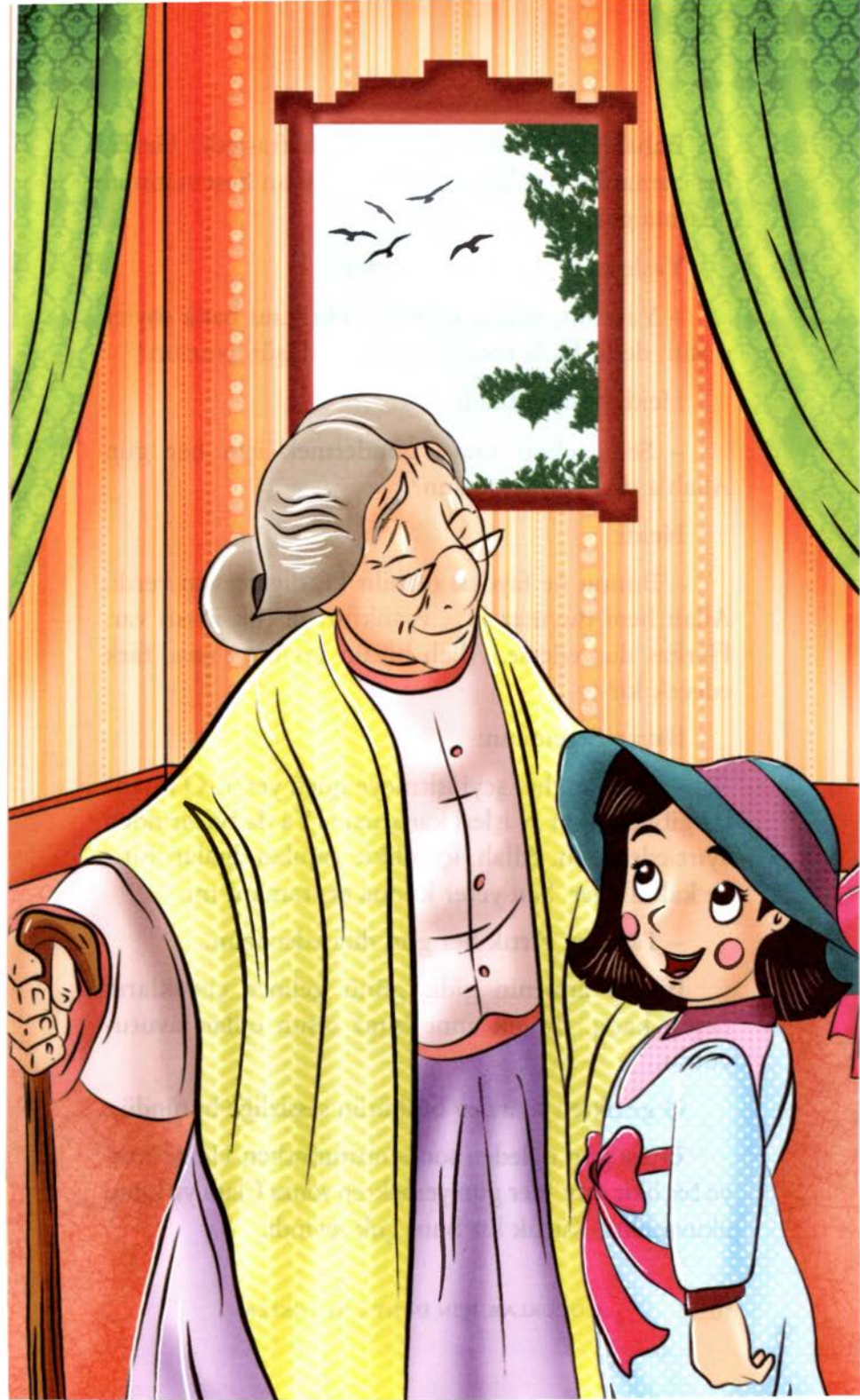
...

* * *

Bayan Sesemann öğleden sonraları Clara dinlerken bir süre torununun yanında kalıyordu.

O ara Bayan Rotenmayer de ortadan kayboluyordu. Belki o da dinlenmek için odasına çekiliyordu.

Yaşlı kadın, Clara uyuyunca Heidi ile ilgileniyordu. Ona getirmiş olduğu hediyelerden bebek de vermişti. Heidi'ye ona elbise yapmasını öğretti. Böylece çocuk hiç farkına varmadan dikiş dikmesini öğrendi.

Babaannenin ziyaretinin son haftasıydı. Heidi, her zamanki gibi büyük kitapla Bayan Sesemann'ın odasına geldi.

Yaşlı kadın onu yanına çekip,

– Yavrum, neden mutsuz olduğunu bana söyler misin, dedi. Hâlâ memleketini mi düşünüyorsun?

Heidi başını salladı.

– Seni tekrar oraya göndermek için her gün Allah'a dua ediyor musun?

Heidi:

– Bunun ne faydası olabilir ki, diye cevap verdi. Allah beni duymaz ki... Frankfurt'ta çok insan var. Herkes dua ederse, Allah bütün insanları nasıl fark edecek ki?

Bayan Sesemann:

– Allah'ın, her şeyi işitmeye gücü yeter. O insanlar gibi değildir ki işleri karıştırsın. Ya da birbirinden ayırt edemesin. Allah, içtenlikle yapılan duaları işitir ve kabul eder. Sen yeter ki dua et, tamam mı.

– Tamam. Artık her gün dua edeceğim.

Büyük annenin gidiş günü gelince çocukların neşesi kaçtı. Büyük anne biraz olsun onları avutuyordu.

O gittikten sonra ev büsbütün sessizliğe büründü.

Ertesi gün öğleden sonra oturlurken Heidi ortaya bir fikir attı: Her gün yemekten sonra Clara'ya kitap okuyacaktı. Küçük kız buna çok sevindi.

Heidi hevesle bu işe girişti. Ancak birinci hikâye çok acıklıydı. Ölmek üzere olan bir Büyük anneden söz ediyordu. Heidi, hikâyeyi gerçek sanıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Bu sırada kapı açılıp içeri Bayan Rotenmayer girdi.

Heidi'nin iki gözü iki çeşme ağladığını görünce,

– Adelheid, diye bağırdı. Artık fazla oluyorsun! Her kitap okuyuşunda böyle sızlanacaksan kitabı alırdır kaldırırdım. Bir daha da vermem. Haberin olsun!

Bunu duyan Heidi'nin beti benzi attı. Kitabı en değerli eşyasıydı. Hemen gözyaşlarını sildi.

Geceleri yatağına çekilince kulübesini, Alm Amca'yı ve nineyi düşünmeye başlıyordu.

Böylece günler akıp gidiyordu. Heidi, mevsimin kış mı yaz mı olduğunu anlayamıyordu. Sonbahar, kış gelip geçmiş, ilkbahar güneşi karşı evin beyaz duvarlarında parıldamaya başlamıştı.

Heidi, Peter'in yakında keçilerini alıp Alpler'e tırmanacağını biliyordu. Akşamleyin batan güneşin altında dağlar pembe bir tüle bürünecekti.

Yine gözleri buğulanmıştı.

Hasret içini sürekli kemiriyordu.

...

* * *

Bir süredir Bay Sesemann'ın evinde garip olaylar meydana geliyordu.

Akşamdan kapatılan dış kapı sabahleyin açılmış oluyordu. Akşam olunca kapıyı iyice kilitliyorlar hatta ağır maddelerle destek yapıyorlar ama yine de sabah açılmış olarak buluyorlardı.

Çare bulamayınca nöbet tutmaya karar verdiler. Nöbeti John ile Sebastian tutacaktı. Böylelikle ne olup bittiğini öğrenebileceklerdi.

Kararlaştırılan gece gelince iki uşak alt kattaki ön odaya yerleştiler. Etrafı gözetlemeye başladılar. Bir ara uykuya daldılar.

Sebastian ve John saat ikiye doğru uyandılar. Birbirlerine cesaret verip dışarı çıktılar. Kapıyı ardına kadar açınca ellerindeki mumlar rüzgârın şiddeti ile söndü. Korkarak geri döndüler. Yan yana oturup geceyi öyle geçirdiler.

Ertesi gün, olanları Bayan Rotenmayer'e anlattılar. İkisi de anlatırken korkudan tir tir titriyordu.

Durumu Bay Sesemann'a bildirdiler. Bay Sesemann, işlerinin çok yoğun olduğunu, hemen dönmesinin mümkün olmadığını bildirince korkuları iyice arttı.

Tekrar mektup yazarak, Clara'nın çok korktuğunu, bundan dolayı hastalığının gittikçe ağırlaştığını bildirdiler.

Bu mektup üzerine Bay Sesemann iki gün sonra eve döndü. Clara sevincinden yerinde duramıyordu. Babasını çok seviyordu Clara. Kızının mutlu olduğunu gören baba da rahatladı.

Gözlerinde alaylı bir ifadeyle Kâhya kadına,

– Sizin şu hayalet nerede, diye sordu. Yoksa hayaletçilik mi oynuyorsunuz?

Kadın:

– Hayır efendim. Yemin ederim ki anlattıklarımız gerçek. Oyun filân oynamıyoruz.

Kâhyanın bu sözü üzerine doktorun çağırılması kararlaştırıldı.

Doktor olanları duyunca gülmeye başladı. Durumun ciddi olduğunu söyleyen Bay Sesemann doktora her şeyi anlattı.

Bir saat kadar konuşmalarını sürdürdüler. Bir ara doktor elini kaldırdı.

– Şişşt, Sesemann, dedi. İşitiyor musun?

Kapı kolunun yavaşça çekildiğini, anahtarın döndürülüp kanadın açıldığını duydular.

Doktor yüksek sesle,

– Kim var orada, diye bağırdı.

Kapının arkasından bir çığlık yükseldi. Çığlığın geldiği tarafa koştular.

Kapıyı açar açmaz Heidi ile karşılaştılar. Heidi'nin üzerinde beyaz bir gecelik vardı. Korkudan titriyordu.

Şaşkın şaşkın bakıştılar.

Doktor:

– Aaaa, dedi. Bizim küçük kızımızmış!

– Bu ne demek oluyor çocuğum! Alt katta işin ne?

– Bilmem, diye kekeledi, Heidi.

Doktor araya girerek,

– Bay Sesemann, sen bu işi bana bırak. Git şöminenin yanına otur. Ben de çocuğu odasına çıkarayım.

Çocuğu kucağına alıp yatağına götürdü. Sonra karyola kenarına ilişti.

Küçücük ellerini tutarak,

– Artık korkma! dedi. Şimdi anlat bana bakayım. Gecenin bu saatinde nereye gidiyordun?

– Hiçbir yere, dedi Heidi. Bir de baktım sokak kapısına gelmişim.

– Rüya mı görüyordun, yavrucuğum?

– Evet, her gece aynı rüyayı görüyorum. Rüyamda büyük babamı, çam ağaçlarını, nineyi görüyorum. Parıltılı güneş altında kulübenin kapısını açmak için çeviriyorum. Bu sırada uyanmış oluyorum. Ama uyanınca kendimi Frankfurt'ta, bu kapının yanında buluyorum.

Heidi, bunları söylerken zorlukla yutkunuyordu.

Doktor:

– Bir yerin ağrıyor mu diye sorunca, Heidi göğsünü göstererek,

– Buramda bir ağırlık var, dedi. Sanki ağır bir taş var göğsümde ve bana baskı yapıyor. Hem de bağıra bağıra ağlamak geliyor içimden.

– Ağlıyor musun bari?

– Hayır. Bayan Rotenmayer, ağlamamı kesinlikle yasakladı.

– O zaman yutkunuyorsun öyle mi? Peki, Frankfurt'ta olmaktan mutlu musun?

– Elbette, diye alçak sesle cevap verdi Heidi.

– Büyük babanla nerede oturuyordunuz?

– Alplerde oturuyorduk.

– Pek güzel bir yer olmasa gerek. Canın da sıkılıyordur orada?

– Aksine! Orası ne kadar güzel ve eğlencelidir bir bilseniz!

Doktor ayağa kalkarak,

– Haydi sen git biraz ağla ve güzelce uyu. Yarın her şey düzelecek göreceksin, dedi.

Sonra hemen aşağıya inip Bay Sesemann'a ayrıntılarına kadar her şeyi açıkladı. Küçük kızın bir an önce evine dönmesi gerektiğini söyledi.

Doktor, bir süre sonra evden ayrıldı.

Yorucu bir gecenin de sabahı olmak üzereydi.

...

Bay Sesemann hiddetle yukarı çıkarak bayan Rotenmayer'in kapısına sert sert vurdu.

İrkilerek uyanan kadına,

– Lütfen hemen ve yemek salonuna gel, dedi. Bir yolculuk için hazırlık yapmamız gerekiyor.

Kadın, saatine baktı. Henüz dört buçuktu. Ömründe bu kadar erken kalkmamıştı. Büyük bir heyecan ve meraka kapıldığı için ne yaptığını bilemedi.

Bay Sesemann hole çıkarak hizmetçilerin uyuduğu bölümdeki çingırağı olanca gücüyle çekti. Uşakla hizmetçi kadın geldiler. Bay Sesemann, John'a atları çıkarıp arabayı hazırlaması emrini verdi. Tinettei'ye de Heidi'yi uyandırmasını ve giydirmesini söylemişti.

Bayan Rotenmayer de hazırlanıp alt kata inmişti.

Bay Sesemann Heidi'nin bavulunu hazırlmalarını söyledi. Bunların kısa zamanda yapılmasını istedi.

Sonra Clara'nın odasına gitti. Kızını uyanık buldu. Hemen yatağın yanına ilişti. Olanları anlattı. Doktorun kararını söyledi. Heidi'nin köyüne gönderilmesi gerektiğini açıkladı. Bay Sesemann Clara'ya bir yıl sonra İsviçre'ye götürme sözü verdi. Clara bunu duyunca karara itiraz etmedi. Aslında Heidi'nin yanında kalmasını çok istiyordu ama onun mutluluğunu engellemeye hakkı yoktu.

Bay Sesemann, Sebastian'a yolculuk boyunca Heidi'ye arkadaşlık etmesini emretmişti.

Heidi her şeyden habersizdi. Şımarık Tinette onu giydirmiş ama bir şey söylememişti. Köylü çocuğu diye onu küçümseyip onunla konuşmuyordu.

Heidi'nin ailesine mektup yazan Bay Sesemann salona indi. Kahvaltı masasının hazır olduğunu görünce Heidi'nin nerede olduğunu sordu.

Koşup kızı getirdiler.

Heidi:

– Günaydın efendim, diyerek masaya oturdu.

Bay Sesemann:

– Günaydın küçük dedikten sonra, Heidi'nin yüzüne şefkatle baktı. Sana vereceğim haberi duyunca bakalım ne diyeceksin.

Heidi meraklı bakışlarla onu süzdü.

Bay Sesemann gülerek,

– Hiçbir şeyden haberin yok değil mi, dedi.

– Neden bahsettiğinizi anlamadım.

– Bugün evine dönüyorsun.

– Evime mi!

– Evet küçük hanım evine dönüyorsun. Bak valizin bile hazırlandı.

Heidi ne diyeceğini şaşırmıştı.

– İnanın çok şaşırdım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şaka yapmıyorsunuz, değil mi?

– Hayır hayır şaka yapmıyorum. Şimdi güzel bir kahvaltı yap, karnını iyi doyur sonra da arabaya bin!

Heidi, heyecandan tek lokma bile yiyemedi. İşit-
tiklerinin düş mü yoksa gerçek mi olduğuna henüz
karar verememişti.

Çocuğun sevinçten yemek yiyemediğini gören
Bay Sesemann,

– Haydi Clara’yla vedalaş. Araba gelince seni ça-
ğırırız, dedi.

Heidi koşarak Clara’nın odasına çıktı.

Clara, Heidi’ye hazırladığı bavulu ve bir sepette-
ki küçük sandviçleri gösterdi. Heidi, sandviçlere çok
sevindi.

Arabanın geldiği söylenince vedalaştılar.

Heidi odasına giderek sevdiği kitapları seçti. Son
kez gardrobuna baktı. Kırmızı şalını aldı ve görün-
mesin diye torbasının içine sakladı. Sonra arabaya
binmek üzere aşağıya indi.

Heidi’yi geçirmek için Bay Sesemann da kapıya
çıkmişti.

Bayan Rotenmayer basamakların üst başında
ayakta duruyordu. Heidi’nin torbasından sarkan kır-
mızı şala gözü ilişince şalı tuttuğu gibi çekti, yere
fırlattı.

Sonra Heidi’yi azarladı.

– Bana bak, Adelheid! Bu evden böyle bir şeyle
çıkamazsın! Olmaz böyle şey!

Heidi yerdeki şalı eğilip almaya cesaret edemedi. Yalvaran bakışlarını evin beyine çevirmekle yetindi. Bu şalın en değerli eşyası olduğunu anlatmak istiyordu sanki...

Bay Sesemann hemen araya girerek,

– Bayan Rotenmayer lütfen çocuğa müdahale etmeyin, dedi. Ne istiyorsa onu götürsün. Al kızım şalını.

Heidi, minnet ve sevgi dolu bakışlarla Bay Sesemann'ın yüzüne baktı. Sonra eğilip yere düşen şalını aldı.

Bay Sesemann küçük kızın elini sıktı. Gözlerinin içine bakarak,

– İyi yolculuklar Heidi, dedi. Ben ve Clara seni hiçbir zaman unutmayacağız.

– Her şey için teşekkür ederim. Ben de sizleri unutmayacağım. Doktora da teşekkür ettiğimi söyleyin. Kendisiyle vedalaşamadığım için kusurumu bağışlasın.

Heidi yuvasına dönüş mutluluğunu doktora borçlu olduğunu biliyordu. Onunla vedalaşma zamanını bulamadığı için üzgündü.

Arabaya yerleşip kendisini uğurlayanlara el salladı.

Araba hareket ederken Bay Sesemann yeniden seslendi.

– Güle güle Heidi, iyi yolculuklar! Buraya istediğin zaman tekrar gelebilirsin.

Araba ile istasyona geldiler. Orada trene bindiler. Heidi, trende Sebastian'ın yanında oturuyordu. Kucağında sepeti vardı. Konuşmadan öylece etrafa bakınıyordu. Bir yandan da yuvasına döndüğü için çok mutluydu. Peter'i, büyük babayı, nineyi görecekti. Onları ne kadar özlemişti!

Nineyi düşününce buğulu gözlerle Sebastian'a döndü.

– Sebastian, Alpler'teki Büyük anne ölmemiştir değil mi, diye sordu.

– Yok canım ölmemiştir. Haydi üzme canını.

Bu sözler Heidi'yi rahatlatmıştı. Çok yorgundu. Yorgunluktan göz kapakları kapanıyordu. Sonunda dayanamadı ve derin bir uykuya daldı.

– Kalk Heidi! Kalk! Basel'e geldik!

Sebastian'ın bu sözleri ile derin uykusundan uyandı.

O gün Basel'de kaldılar. Ertesi gün yine uzun bir tren yolculuğuna çıktılar.

İnecekleri istasyona geldiler. Heidi yorgunluktan bayılacak hâle gelmişti. Bir kelime konuşacak hâli yoktu.

Sebastian, istasyonda, köye gidecek araba aramaya koyuldu. Orada bir arabacı arabasına un çuvalları yüklüyordu.

Sebastian arabanın başındaki adama yaklaştı.

– Dörfli'ye giden en güvenilir yol hangisidir, diye sordu.

Adam Sebastian'ın yüzüne bakmadan,

– Bütün yollar güvenilirdir bayım, dedi. Ben de oraya gidiyorum. Eğer isterseniz benimle gelebilirsiniz.

Heidi, onların konuşmasını dikkatle dinliyordu.

– Dörfli yolunu ben çok iyi biliyorum, dedi. Oraya biz kendimiz de gidebiliriz.

Sebastian, dağı tırmanmaktan kurtulduğuna sevinmişti. Heidi'nin yolu bilmesi Sebastian'ın da işine gelmişti.

Kızı dedesine teslim edinceye kadar götürmesi gerektiği hâlde,

– Peki, dedi ve kızı adama emanet etti.

Sonra da kıza sıkı sıkı tembihledi.

– Şu mektubu dedene vermeyi unutma. Sakın başkasına verme tamam mı?

– Peki! dedi, Heidi. Kimseye vermem.

Sonra, Heidi'ye küçük bir çantayla, Bay Sese-mann'ın Büyük babaya yazdığı mektubu verdi. Sonra küçük kızın arabaya binmesine yardım etti. Heidi ile vedalaşırken bir kere daha sepettekilere dikkat etmesini hatırlatmaktan geri kalmadı. Araba hareket eder etmez de dönüş trenini beklemek için istasyona döndü.

Arabacı Heidi'yi daha önce görmemişti ama babası ile annesini tanıyordu.

– Sen Alplerdeki Alm Amca’yla oturan küçük kız değil misin, diye sordu.

Heidi:

– Evet, diye cevapladı.

– Çok çabuk döndün! Sanırım gittiğin yerde sana iyi davranmadılar!

– Yoo, hayır... Çok iyi davrandılar. Ama benim yerim Alplerdeki büyük babamın yanındır. Orayı dünyanın hiçbir yeri ile değişmem.

Arabacı küçük kızın verdiği cevaplar karşısında şaşırılmıştı. Başka bir şey sormadı. Isık çalarak yoluna devam etti.

Dörfli’ye yaklaştıklarında sevinçle çevresine bakıyordu. Her şey kendisine tanıdıktı. Dağlar, yamaçlarında her şey...

Köye varır varmaz Heidi, bavulunu fırıncıya bıraktı. Dedesi sonra onu alırdı.

Arabacıya,

– Sağolun, dedi. Büyük annenin bavulu şimdilik sizde kalsın! Sonra gelir alırım.

Sepeti koluna takıp dağa tırmanmaya başladı. O kadar canla başla gidiyordu ki kendisi de buna şaşıyordu. Uzun bir tren yolculuğu yapmasına ve heyecandan hiç uyuyamamış olmasına rağmen en ufak bir yorgunluk hissetmiyordu.

Onu görenler çeşitli sorular soruyorlardı. Heidi hem koşuyor hem de sorulara cevap yetiştirmeye

çalışıyordu. Tek istediği, bir an önce eve kavuşmaktı. Var gücüyle koşarak Dörfli'nin dağ yoluna saptı. Gittikçe tepeye yaklaşıyordu. Aklında hep nine vardı. Nineyi her zamanki yerinde, çıkık başında görebilecek miydi?

Az sonra kulübe ile karşı karşıyaydılar.

Peter bu saatte mutlaka keçileriyle dağda olmalıydı. Bu yüzden onu göreceğini ummuyordu. Ama nine mutlaka evindedir diye düşündü. Gözleri görmeyen yaşlı bir kadın başka nerede olabilirdi ki? Heidi heyecandan tıkanacak gibiydi. Son hızla kapıya kadar koştu. Heyecandan titreyen elleriyle tokmağı güçlükle çevirdi. Odaya girdiğinde soluk soluğaydı.

Büyük anne yine eski yerindeydi.

– Kim var orada, diye seslendi.

– Benim, ben geldim büyük anne! Burdayım işte. Bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim.

Bunları söyler söylemez kendisini ninenin kollarına attı.

Nine Heidi'nin kıvrıkcık saçlarını okşuyordu.

– Evet... Gerçekten de bu saçlar Heidi'nin saçları! Seni sesinden tanıdım zaten! Bana bu günleri gösterdiği için Allah'a binlerce şükürler olsun, binlerce!

Heidi, yaşlı kadının boynuna sarıldı.

– Üzülme büyük anne, dedi. Bundan sonra her gün gelip seni göreceğim.

Daha sonra kalkıp sepetini açtı.

– Bak, sana ne getirdim büyük anne, dedi. Yumuşak beyaz ekmeklerden getirdim. Hele bir zamanlar çok biriktirmiştim ne yazık ki hepsini aldılar. Doğrusu hakları da varmış. Hepsi kurumuştu. Bunlar taptaze. Bir süre için kuru ekmek yemeyeceksin!

Yaşlı kadın elleriyle sandviçleri yokladı. Çok sevindiğini belirtti. Sürekli Heidi'nin saçlarını okşuyor, kokluyordu. Heidi'yi bir türlü bırakmak istemiyordu.

– Demek beni düşündün, yavrum, dedi. Demek beni unutmadın.

Bu sırada Peter'in annesi içeri girdi.

Heyecanlı bir sesle,

– Heidi, Sen mi geldin, diye sordu.

Brigitta:

– Anne, bak üzerinde ne güzel bir elbise var, dedi. Şu süslü şapka da senin mi Heidi? Başına tak bakayım yakışıyor mu?

Heidi kararlı bir sesle,

– Benim hiç hoşuma gitmiyor. Beğendiysen al senin olsun, dedi. Sonra çantasını açıp buruş buruş olmuş kendi şapkasını çıkardı. Eski elbiselerini giyindi.

Büyük annenin elini sıkarak,

– Artık gitmeliyim, dedi. Büyük babamı çok özledim. Yarın gene uğrarım.

Brigitta çok merak etmişti.

– Eski elbiselerini neden giydin, diye sordu.

– Büyük babam beni böyle görmeli. Yoksa tanıyamaz!

Heidi kulübedekilere veda edip, yokuşu tırmanmaya koyuldu.

Küçük kız, hayran hayran manzarayı seyrediyordu. Tepeler yığınlar hâlinde yükselmekteydi. Bu ihtişamlı manzara karşısında duygulanan Heidi'nin gözleri yaşardı. Ellerini kavuşturarak Allah'a dua etti.

Tepelerdeki güneş ışığı kayboluncaya kadar bir süre bekledi. Sonra bütün hızıyla dağa tırmanmaya devam etti.

Önce kulübenin yanındaki çam ağaçlarının tepesi, sonra kulübe göründü.

İşte, büyük babası her zamanki gibi oradaydı. Kapının önündeki tahta banka oturmuş piposunu tütürüyordu. Heidi hızlı hızlı koşmaya başladı. Alm Amca onu görünceye kadar o çoktan yanına varmış, yaşlı adamın boynuna sarılmıştı.

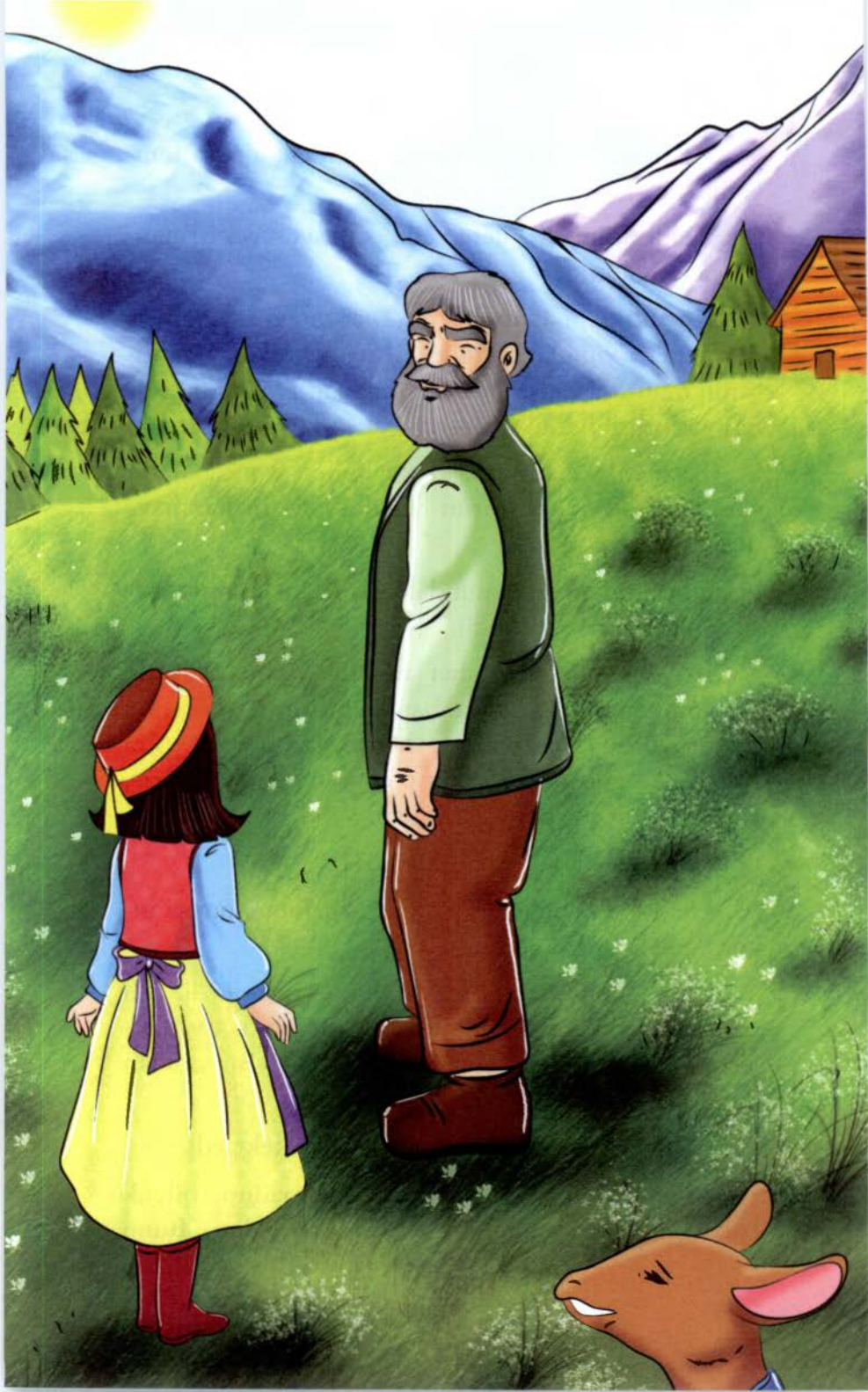
– Büyük baba! Büyük baba!

Heidi bu kelimedden başka tek kelime konuşamıyor, kekeleyordu.

Yaşlı adam büyük bir şaşkınlık içerisindeydi. Dili tutulmuş gibi ağzını açamıyordu. Bir yandan yanaklarından sızan yaşları elinin tersiyle sildi. Bir yandan da Heidi'yi süzerek uzun uzun baktı.

– Demek geri döndün Heidi, diye kekeleydi.

– Senden uzak kalmaya dayanamadım, büyük babacığım. Oraya da bir türlü alışamadım. Bunu

bildikleri için bana izin verdiler. Her şey mektupta yazılı sanırım.

Bunları söyledikten sonra Heidi, büyük babasının kucağından atladı. Sonra mektupla paketi alıp getirdi.

Yaşlı adam mektubu okudu. Tek kelime söylemeden cebine koydu.

Küçük kızı elinden tutup kulübeye götürürken sordu.

– Eskisi gibi gene benimle süt içer misin?

Heidi, evet anlamında başını salladı.

Sonra büyük babasının ardından kulübeye girdi. Neşeyle koşup her bir eşyayı gözden geçirdi. Sonra merdivene tırmandı.

Ancak başını samanlığa uzatır uzatmaz hayal kırıklığı içinde sordu.

– Yatağım nerde büyük baba?

– Birazdan hazırlarız kızım. Şimdi gel sütünü iç.

Heidi, eski kırık ayaklı iskemlesine yerleşti. Ömründe böyle lezzetli bir şeyi ilk defa içiyormuş gibi sütünü içti.

– Dünyada bizim sütümüz kadar tatlı bir süt yok, dedi.

Bu sırada dışarıdan tiz bir ıslık duyuldu. Heidi yıldırım hızıyla dışarı fırladı. Sarp yamaçta hoplayıp zıplayan keçilerin ortasında Peter duruyordu.

Heidi'yi görünce donup kaldı.

– İyi akşamlar Peter, dedi. Beni tanımadın mı?

Keçiler de onun sesini tanımışlardı. Hemen etrafını sardılar. Peter yavaş yavaş yaklaştı.

Sonra kendisini toparlayıp sordu.

– Döndün demek! Yarın otlağa gelir misin, diye sordu.

– Yok, yarın olmaz. Yarın büyük anneyi ziyarete gideceğim. Fakat öbür gün gelirim.

Peter adeta mutluluktan uçuyordu.

– Dönüşüne çok sevindim. diye mırıldandı.

Birlikte keçileri topladılar, Peter keçilerle birlikte oradan uzaklaştı.

Kulübeye dönen Heidi, yatağını yapılmış buldu. Mutluluk içinde yatağına uzandı. Hemen tatlı bir uykuya daldı.

Büyük baba o gece belki on kez tavan arasına çıkıp torununa baktı. Heidi kıpırdamıyordu bile. Özlediği insanlara, alıştığı hayata kavuşmanın mutluluğu içinde mışıl mışıl uyuyordu.

Ertesi sabah Heidi, ağaçların altında, kendisini nineye götürecek olan büyük babasını bekliyordu. Büyük baba oradan Dörfli'ye inip küçük kızın arabasına bıraktığı bavulu da alıp gelecekti. Hemen yola çıktılar.

Büyük annenin kulübesine gelince ayrıldılar. Heidi içeriye koştu. Büyük anne ayak seslerinden Heidi'nin geldiğini anlamıştı.

Tatlı bir sesle,

– Sen misin çocuğum, diye sordu.

Küçük kızın ellerini tutarak sandviçleri nasıl iştahla yediğini anlattı. Onları yedikten sonra kuvvetinin yerine geldiğini söyledi. Dörfli’de de sandviçler olduğunu, fakat onları alacak paraları olmadığını açıkladı.

O sırada Heidi’nin aklına kendi parası geldi. Her gün bir tane ısmarlayabileceğini söyledi.

Sonra tatlı bir ifadeyle şunları ekledi.

– Çok zayıf olduğunuz için göremiyorsunuz. Bu sandviçlerden her gün yerseniz, daha iyi görürsünüz.

Büyük anne çocuğun neşesini bozmamak için bir şey söylemedi.

Heidi, yaşlı kadının dua kitaplarını görünce, artık okuma yazma öğrendiğini, dua kitaplarından istediği yeri okuyabileceğini söyledi.

Büyük anne buna çok sevinmişti. Heidi, raftan dua kitabını aldı. Tozlarını üfleyerek hangi duayı istediğini sordu.

Büyük anne gülümseyerek,

– Nereyi istersen oku, yavrum, dedi.

Heidi, okumaya başladı. Okurken sesi yükselmiş, dokunaklı bir hâl almıştı. Büyük anne kendisini çok mutlu hissediyordu. Gözlerinde yaşlar parıldamaktaydı.

Heidi okumayı bitirince yeniden okumasını istedi. Küçük kız duayı yeni baştan okudu.

– Ah, Heidi! Yüreğim nasıl rahatladı bilemezsin. Bu kelimeler insana mutluluk veriyor.

Büyük anne konuşurken cama vuruldu. Büyük baba Heidi'ye gelmesini işaret ediyordu. Küçük kız ertesi gün uğrayacağını söyleyerek hemen kulübeden ayrıldı. Yaşlı kadını sevindirdiği için çok mutluydu.

Heidi'nin büyük babaya anlatacakları çoktu. Özellikle sandviçlerden söz etmek istiyordu.

– Büyük baba! Torbadaki parayla büyük anneye sandviç alacağım, dedi.

Büyük baba önce itiraz etti.

Fakat küçük kızın ısrarını görünce,

– Para senin ne istersen yap, demek zorunda kaldı.

Heidi sevinçten uçuyordu.

– Büyük baba, her şey ne güzel, diye sevinçle el çırpı.

Sonra birden durgunlaştı. Yaşadıklarını düşünmeye başladı. Demek ki her şeyde bir hayır vardı. Oysa buradan hiç ayrılmak istememişti. Gitmemek için Allah'a çok dua etmişti. Allah duasını kabul etmiş olsaydı okuma yazma öğrenemeyecekti. Büyük annenin yanına oturup dua okuyarak onu mutlu edemeyecekti. Hatta ona çok sevdiği sandviçlerden alamayacaktı. Frankfurt'taki Büyük annenin dediği gibi, Allah her şeyin iyisini düşünüyordu. Şimdi hep dua etmeliydi.

– Büyük babacığım! Ne olur her gün birlikte dua edelim, dedi. Biz, Allah'ı unutmazsak O da bizi unutmaz!

Büyük baba:

– Unutanın başına ne gelir ki, diye mırıldandı.

– Ne gelir bilemezsin. Çünkü insan Allah'ı unuttunca Allah da onu unuttur. Kendisine yardım eli uzatmaz. Allah'a karşı geldiği için hiç kimse ona acıtmaz. Allah, dostların en hayırlısıdır, dedi.

Büyük baba sessizce birkaç adım daha attı.

Sonra düşünceli bir tavırla,

– Bir kere hata yapıldı mı bunun geri dönüşü yoktur. Allah da birisini unuttu mu artık kimse onu hatırlamaz. Yani hata yapanın tövbesini kabul etmez.

– Yok öyle değil Büyük baba! İnsan hata yaptığını anlarsa tövbe eder. Tövbe edeni de Allah bağışlar. Bunu oradaki büyük anneden öğrendim. Kitabımdaki güzel öyküde de böyle yazılı. Kulübeye varınca sana okurum. Allah'ın ne kadar affedici olduğunu göreceksin.

Tepeye ulaşır ulaşmaz, Heidi kitabını bir an önce almak için eve koştu. Sonra bir kitapla döndü.

Büyük babanın yanına oturdu. Kitaptan, sevdiği öykünün yerini buldu. “Hayırsız Evlât” başlıklı hikâyeyi okumaya başladı. Babasını dinlemeyen çocuğun evden ayrıldıktan sonra sefaletе düştüğünü, babasının onu affettikten sonra evine döndüğünü okudu.

Büyük babanın hâlâ düşüncelerden sıyrılmadığını gören Heidi,

– Nasıl, güzel bir öykü değil mi, diye sordu.

Büyük baba hâlâ durgundu.

– Evet, Heidi! Güzel bir öyküydü, diye cevapladı.

Bunun üzerine Heidi de daha fazla konuşmadı. Kitaptaki resimlere bakmakla yetindi.

O gün erkenden yataklarına çekildiler. Heidi nedense erken uyumak istemişti. Küçük kız uykuya dalınca büyük baba merdivene tırmandı. Lâmbayı yatağın başına bırakıp uyuyan kızın yüzünü aydınlattı.

Ellerini havaya kaldırdı ve başını eğerek zor duyulur bir sesle dua etmeye başladı.

– Allahım! Çok günah işledim. Kullar hata yaparlar, büyükler de büyüklüklerinin gereği affederler. Büyüklüğünü göster ve ne olur beni affet! Sana hakkını vererek kulluk yapamadım. Ne olur bana iyi bir kul olmayı nasip et!

Bu sözleri mırıldanırken yaşlı adamın gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Ertesi gün erkenden dışarı çıkan Alm Amca, külbenin kapısında dikilerek gülümsüyor, içinde duyduğu anlatılmaz bir rahatlıkla çevresini seyrediyordu. Akşamdan etmiş olduğu dua onun rahatlamasına sebep olmuştu.

Kulübeye dönüp samanlığa seslendi.

– Heidi! Kalk yavrum, güneş doğdu! En güzel elbiseni giy. Bugün seninle dua etmeye gidiyoruz.

Heidi az sonra en güzel elbiselerini giyinmiş olarak aşağıdaydı. Alm Amca'nın bu beklenmedik çağrısını yadırgamıştı.

Yaşlı adamı görünce daha da şaşırdı.

– Büyük baba ne güzel giyinmişsin!

Yaşlı adamın gümüş düğmeli bu ceketini hiç görmemişti Heidi. Bu giysileri tıpkı bayramlık giysileri gibiydi.

– Beğendiğine sevindim. Haydi gidiyoruz!

Heidi'yi elinden tuttu. Birlikte dağdan aşağı indiler.

Dedeyle torunu mabede girdiğinde ilâhiler söylenmeye başlanmıştı. Bu sebeple arka tarafa oturdular. Herkes fısıldaşarak arka tarafta oturan Alm Amca ile torununa bakıyordu. Belli ki onların mabede gelişini halkı mutlu etmişti. Görenler, buna çok şaşırmıştı. Vaaz başladığı sırada herkes dikkatini vaaza verdi.

İbadet biter bitmez Alm Amca, torununu alıp din görevlisinin evine gitti. Bazıları meraklanarak onların arkalarına takılmıştı.

Dede ile torunu din görevlisinin evine girdikten sonra hemen onlar hakkında konuşmaya başladılar.

Köylülerin çoğu, Büyük baba hakkındaki düşüncelerini değiştirmeye başlamıştı.

Fırıncı:

– Ben size dememiş miydim? Hangi çocuk rahat yeri bırakır da aksi ve acımasız bir dedenin yanına dönebilir? Hem adam bizim sandığımız gibi olsaydı hiç buraya ibadet etmeye gelir miydi?

Alm amca, önce din görevlisinin yanında tövbe etti, Allah'tan af diledi. Bundan böyle kışın Dörfli'ye ineceğini, torununu okula göndereceğini anlattı.

Din görevlisinin gözlerinde sevinç parıltıları belirdi. Bu tabloya bakıp da duygulanmamak mümkün değildi

– Çok sevindim komşu, dedi. Seni yeniden aramızda görmek bizi fazlasıyla sevindirmiştir. Evim daima sana açıktır. Dostluğuna değer veririm. Küçüğe de oyun arkadaşları bulurum, dedi.

Din görevlisi sevgiyle Heidi'nin kıvrıcık saçlarını okşadı. Onları kapıya kadar uğurladı.

Köylüler onları kapıda görünce hayretlerini gizleyemediler. Din görevlisiyle Alm Amca çok eski iki dost gibiydiler.

Kapı kapanınca her yandan dostça sesler yükseldi.

– Ne iyi ettin de aramıza geldin Alm Amca! Bizlerle beraber olduğun için çok mutluyuz.

Alm Amca'nın Dörfli'deki evine dönmesi herkesi çok sevindirmişti. O, köyün en sevilen kişisi olmuştu artık. Çiftçiler onları dağ yoluna kadar uğurladılar.

Ayrılırken Alm Amca onların arkasından uzun uzun baktı.

Sonra torununa döndü.

– Heidi, bugün çok mutluyum! Allah, insanlarla dostça geçinen kişinin gönlünü öyle ferahlatıyor ki! Seni bana göndermekle Allah bana en büyük yardımı yapmış oldu. Sen benim dünyamın da, ahiretimin de kurtuluşuna yardımcı oldun!

Peterler'in kulübesine vardıklarında büyük baba kapıyı açıp içeri girdi.

– Günaydın büyük anne, dedi. Sonbahar rüzgârları başlamadan bu evde biraz onarım yapmak gerekecek.

Yaşlı kadın sevinçle haykırdı.

– Sağol Alm Amca, yaptıkların için çok teşekkür ederim. Senin için hep dua ediyorum.

Bu arada Peter gürültü ile içeri daldı. Heidi'ye mektup vardı. Mektup Clara'dan geliyordu. Küçük Kız sevinçle mektubu zarftan çıkardı. Yüksek sesle okumaya başladı.

Clara, mektubunda Heidi'den ayrıldıktan sonraki günlerin neşesiz geçmekte olduğunu dile getiriyordu. Clara, babasından kendisini seyahate götürmesini istemiş, o da bunu kabul etmişti. Böylece belki oradan dönüşte Heidi'ye uğrayabileceğini yazıyordu. Hattâ bu ziyareti büyük anne istiyordu.

Clara'dan gelen bu haber orada bulunan herkesi mutlu etti. Büyük baba bile zamanın nasıl geçtiğini

fark etmedi. Hep gelecek olan ziyaretçilerden söz ettiler.

...

Güneşli bir Eylül sabahıydı. Heidi'nin eve dönüşünü sağlayan iyi kalpli doktor, Bay Sesemann'ı ziyarette gidiyordu. Başını öne eğikti, üzgün görünüyordu. Karısıyla kızının ölüm haberi onu bir hayli yıpratmıştı. Bu felâketlerden sonra doktor, âdeta hayata küsmüş, kendisini sadece hastalarına adamıştı.

Bay Sesemann, aynı zamanda dostu olan doktoru, kızı Clara hakkında görüşmek üzere çağırmıştı. Clara'ya baharda Alplere göndereceğine dair söz vermişti. Ancak bu konuda doktorun da fikrini almak istiyordu.

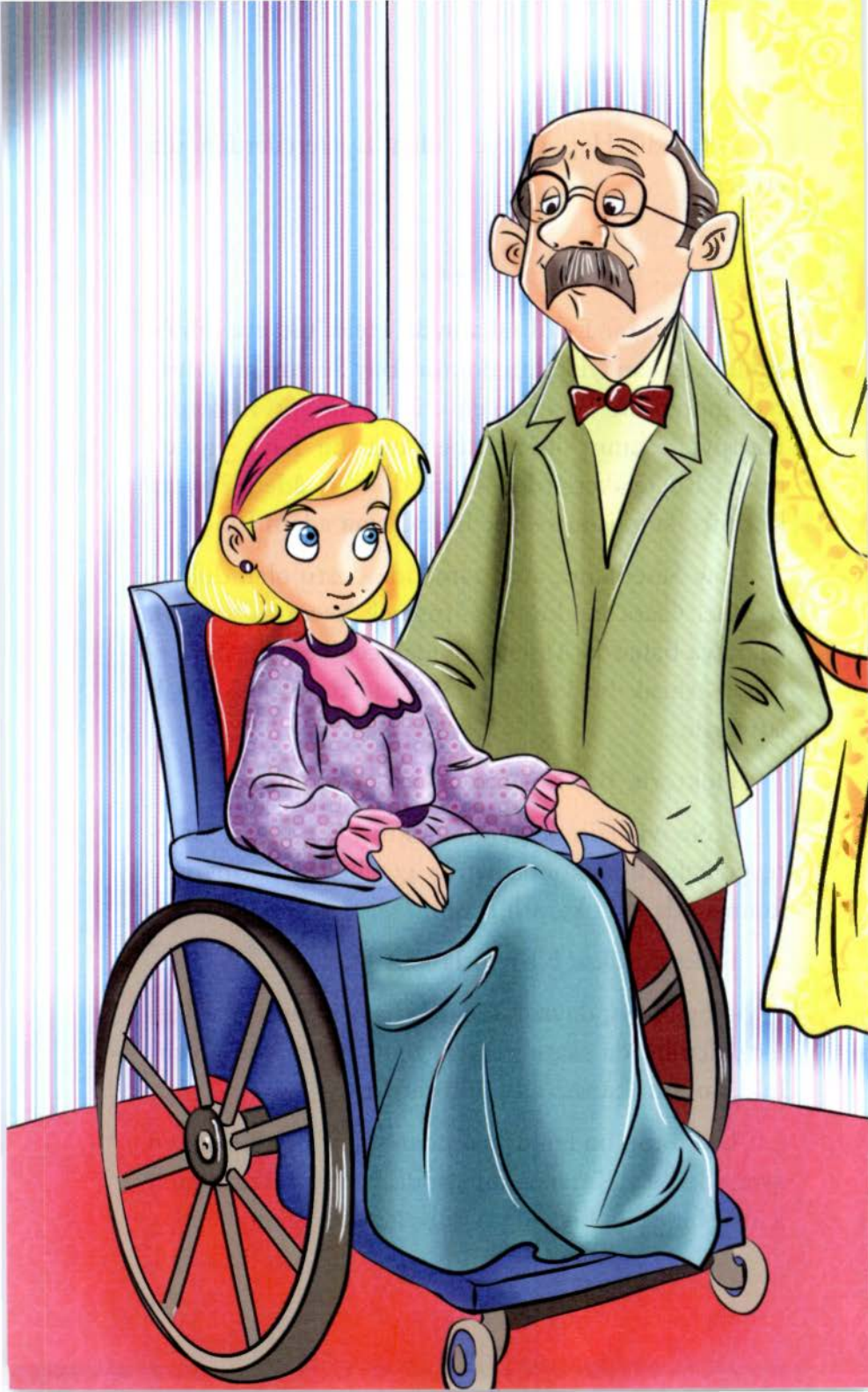
Doktoru, Bay Sesemann karşıladı.

– Ne iyi ettin de geldin doktor! Seninle şu İsviçre yolculuğunu konuşmamız gerekiyor. Gitmemesi konusunda hâlâ kararlı mısın?

Doktor, sakın bir tavırla karşılık verdi.

– Eylül ayındayız. Oralarda hava soğuktur. Üstelik yolculuk da saatler sürer. Bana kalırsa bu yolculuk şimdi imkânsız gibi görünüyor.

Doktorun bu konuşmasından sonra Bay Sesemann ayağa kalktı. Kararsız anlarında yaptığı gibi odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Sonra birden arkadaşının omzuna dokundu.

– Doktor, sana şöyle bir teklifim var, dedi. Bu aralar moralin çok bozuk. Belki değişiklik sana da iyi gelir. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bizim yerimize sen gidip Heidi'yi ziyaret etsen diyorum! Hem de Clara'ya yararı olabilecek bir yer olup olmadığını görmüş olursun.

Doktor bu öneriyi hiç beklemiyordu. Çok şaşırdı. Karşı çıkmaya hazırlandı ama Bay Sesemann buna fırsat vermedi.

Doğruca Clara'nın odasına çıktılar. Clara'ya babası şu anda yolculuğun imkânsız olduğunu anlattı.

– Bizim yerimize bu tatili doktorun yapmasını düşündüm, dedi.

Clara üzülmüştü ama, üzüntüsünü belli etmeden doktora,

– Dönünce neler olduğunu bana anlatırsınız, dedi. Heidi'yi benim için öpün tamam mı?

Doktorun teklifi kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. Hemen yol hazırlıklarına başladı.

Doktorun Heidi'yi ziyaret edeceğini Sebastian duymuştu.

Doktor, Bay Sesemann'ın yanından çıkarken,

– Küçük hanıma selâmımı söylemeyi unutmayın, dedi.

Doktor:

– Tamam Sebastian unutmam diyerek gülümsemi.

Clara, Kâhya kadının karşı çıkacağını, Heidi'ye hediye gönderilmesini engelleyeceğini sanmıştı. Ama yanılmıştı. Kâhya kadın neşeli bir gününde olmalıydı. Her şeyi dikkatle hazırlıyordu. Heidi'ye manto, büyük anneye şal ve kocaman bir kek. Brigitta'ya bir büyük salâm ayırmıştı. Büyük baba için de tütün alınmıştı. Son paket Heidi'ninkiydi. Bu küçük paketlerle Clara arkadaşına sürpriz yapacaktı. Paketleri açınca Heidi'nin atacağı sevinç ve hayret çığlıklarını şimdiden duyar gibi oluyordu.

...

* * *

Dağların ardından güneş doğmuş, serin sabah rüzgârları çam ağaçlarının pürçekleri arasından hışır hışır esiyordu.

Heidi, yataktan kalkıp yüzünü yıkadı ve çabucak giyindi. Dışarı çıktığında büyük babayı havayı derin derin içine çekerken buldu. Parlak bir güneş vardı. Yükselmekte olan güneş tepeleri altın sarısına boyuyordu.

Heidi'nin uyanıp dışarı çıktığını görünce dedesi gülümsedi.

– Güneydın, Heidi, dedi.

Sonra da keçileri sağmaya başladı. Bu iş bittikten sonra hayvanları otlatmaya göndermek için dışarı çıkardı. Bu sırada Peter de gelmişti. Peter ona, keçileri otlatmaya beraber gitmeyi teklif etti. Ama küçük kız, derslerine çalışacağını söyleyerek bu teklifi geri çevirdi. Peter, keçileri alıp gitti. Çok sinirliydi. Çünkü bugün Heidi, kendisiyle gelmeyecekti. Kamçısını sinirli sinirli şaklatarak hayvanları önüne katıp tepeye doğru tırmanmaya başladı.

Peter'i yolcu eden Heidi, hemen içeri girdi. Etrafı toplamaya başladı. Evdeki eşyaların tozlarını aldı, etrafı sildi, süpürdü. Onun böyle hamaratça çalışması büyük babanın hoşuna gidiyordu.

Dışarıda çok güzel bir hava vardı. Havanın çeki-
ciliğine daha fazla dayanamayan Heidi, dışarı çıktı.
Büyük baba her zamanki gibi barakada çalışıyordu.
Ara sıra çıkıp torununa bakıyordu.

Heidi'nin sevinç dolu sesi birden yükseldi

– Büyük baba! Büyük baba! Çabuk ol! Geli-
yorlar!

Büyük baba işini bırakıp dışarı çıktı. Heidi kolla-
rını açmış koşuyordu. Doktor önden geliyordu.

Heidi, onun yanına varır varmaz uzanan eli sıktı.

– Günaydın doktor bey! Sizi ne kadar özlediğimi
bilemezsiniz, dedi.

Oysa doktor, Heidi'nin kendisini unutmuş olaca-
ğını, tanıyamayacağını sanıyordu. Umduğunun aksine
küçük kız onu görünce büyük bir içtenlikle karşıla-
mıştı.

Bir baba şefkatiyle onun elinden tuttu.

– Haydi, gel kızım, dedi. Size gidelim, hem büyük
babanı hem de yaşadığınız yeri görmek istiyorum,
dedi.

Fakat Heidi, doktorun yalnız gelmesine çok üzül-
müştü. Bakışlarında düş kırıklığına uğramış insanla-
rın üzüntüsü vardı.

– Clara ile büyük anne neredeler, diye sordu.

Doktor, küçük kızın üzüntüsünü anlamıştı.

– Anlatayım, Heidi, dedi. Pek yakında onlar
da gelecek. Clara hastalandı. Yeni yeni iyileşmeye

başladı. Henüz yola çıkacak durumda değil. Bu yüzden Büyük anne de gelemedi. Ancak kesin söz verdiler. İlkbaharda havalar ısınınca gelecekler.

Heidi, bir süre daha öyle kalıp düşündü. Sonunda doktorun söylediklerine hak vermişti. Hiç değilse doktor gelmişti ya... Başını kaldırıp yüzüne baktı. Doktorun gözlerinde hüznü vardı.

Heidi, Clara ile büyük annenin gelmediklerine üzüldüğünü sandı.

– Bahara şurda ne kaldı, dedi. Burada vakit çok çabuk geçer. Hem o zaman gelirlerse daha çok kalırlar. Haydi şimdi Büyük babanın yanına gidelim.

Heidi, doktoru öyle çok anlatmıştı ki yaşlı adam hiç yabancılık çekmedi. Zaten Büyük babasını da çok anlattığı için doktor da yabancılık çekmiyordu.

Dedesı, Doktoru sanki eski ahabayımış gibi karşılıadı. Yanına varır varmaz içtenlikle elini sıktı.

Yanyana oturarak konuşmaya başladılar.

Doktor, Heidi'ye kendisi için bir paket getirdiğini söyledi. Fakat paketlerde ne olduğunu açıklamadı.

Doktor bir süre dinlendi.

Bu arada Heidi de yemekleri hazırladı. Mükemmel bir yemek masası hazırlanmıştı. Masaya çiçekler konmuş ve masa çeşit çeşit yiyeceklerle donatılmıştı.

Çevrenin manzarası ise eşsizdi.

Doktor bu manzarayı çok sevmişti.

Yemeğini iştahla yedi. Bunu Bay Sesemann'a da bildirmeliydi.

"Clara da buraları çok sever. Buranın temiz havası, doğal gıdası onun iyileşmesini hızlandırır. Bunları Bay Sesemann'a bildirmeliyim." diye dūřündü.

Bu esnada dağ yolundan bir adam sırtındaki paketle onlara doğru gelmekteydi. Adam kulübeye gelir gelmez sırtındaki paketi indirdi. Derin bir nefes aldı. Temiz dağ havasını ciğerlerine doldurdu.

Doktor:

– Bu, Frankfurt'tan gönderilen paket olmalı, dedi. Kalkıp açmak için doğruldu.

Fakat sonra bundan vazgeçip Heidi'ye döndü.

– Bu, sana gönderilen paket, dedi. Haydi yavrum, kendin aç! Bakalım seni ne gibi sürprizler bekliyor!

Heidi, heyecandan ne diyeceğini bilemiyordu. Hemen koşup paketi açtı. Pakette neler yoktu ki... Kahve, kakao, çay, kek...

Heidi çok sevinçliydi. Hemen birini alıp Peter'e götürmek istedi.

Büyük baba engel oldu.

– şimdi olmaz! Doktor burdan ayrılacağı zaman birlikte gidersiniz, dedi.

Heidi, paketteki hediyeleri teker teker açmaya devam ediyordu.

Açma işi sona erince doktora bakarak,

– Bu hediyeler beni mutlu etti ama sizi burada görmek beni daha çok mutlu etti, dedi.

Doktorla büyük baba onun bu sözlerine kahkahalarla güldüler.

Doktor:

– Teşekkür ederim Heidi! Bana bu kadar övgü yetti de arttı doğrusu, dedi.

Akşam olmak üzereydi. Güneş dağların ardına doğru alçalırken doktor gitmek üzere kalktı. Artık Dörfli'ye dönüp kendisi için kalacak yer bulması gerekiyordu.

Heidi'nin elinden tuttu. Peter'in kulübesine kadar birlikte yürüdüler.

Heidi, doktorla vedalaşırken,

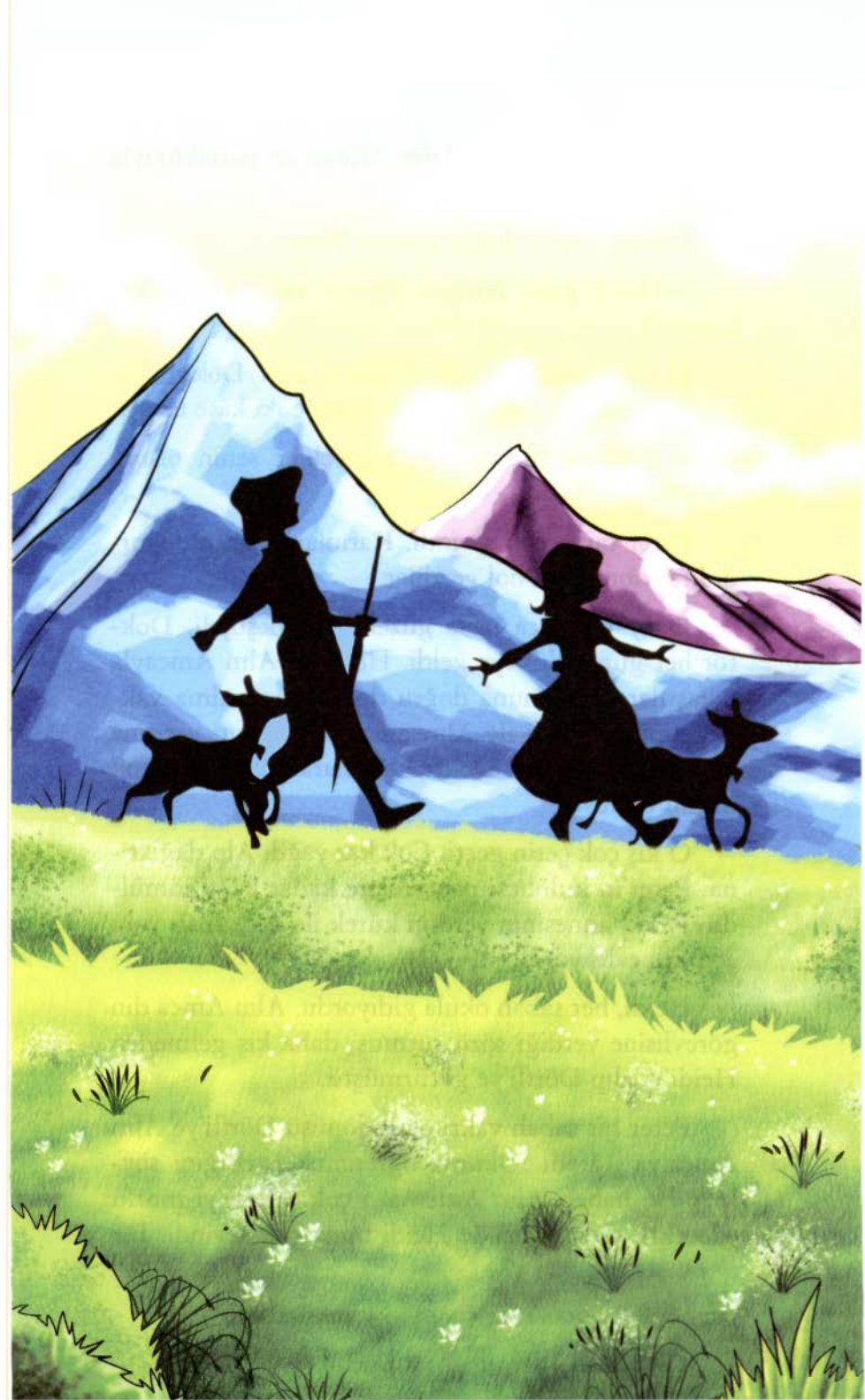
– Yarın sen de bizimle keçileri otlatmaya gelirmisin, diye sordu. Çok seveceksiniz, diye de ekledi.

...

* * *

Ertesi sabah Doktor, Peter, Heidi keçilerle birlikte Alpler'e tırmanmaktaydı.

Büyük baba, Peter'in omzuna büyük bir yiyecek torbası asmıştı. Yüğü çoban Peter çekiyordu. Doktorun çocuklarla birlikte yiyeceğini düşünerek kocaman bir de parça et koymuştu. Heidi, her zaman oturmayı çok sevdiği yere doktoru götürdü.

Çayırların üzerine oturdular. Güneş de parlaklığıyla selâmlıyordu.

Güneş tepeye doğru gelince Peter,

– Haydi gelin buraya! Yemek vakti geldi, diye seslendi.

Heidi hemen yiyecek torbasını açtı. Doktor süt içmek istediğini söyledi. Heidi Peter'e iki kâse uzattı.

– Bunlara süt doldur, yiyecekler senin olsun, dedi.

Peter buna çok sevindi. Karınlarını iyice doyurduktan sonra bol bol gezdiler.

O ay boyunca hava güzel ve güneşliydi. Doktor her gün kulübeye geldi. Heidi ve Alm Amcayla dolaştılar. Ay sonuna doğru doktorun ayrılma vakti gelmişti. Heidi ile Alm amca onu yolun yarısına kadar yolcu ettiler. Doktor buralara gelmekten çok mutlu olmuştu.

O kış çok çetin geçti. Çok kar yağdı Alp dağlarına. Peter'in kulübesi pencerelere kadar kara gömüldü. Peter, annesinin verdiği kürek ile her sabah yolu açmaya çalışıyordu.

Heidi, her sabah okula gidiyordu. Alm Amca din görevlisine verdiği sözü tutmuş, daha kış gelmeden Heidi'yi alıp Dörfli'ye götürmüştü.

Peter bir sabah vakti okul dönüşü Dörfli'ye Alm Amca'ya uğradı. Okuma öğrenmek istediğini söyledi. Bu haber, Alm Amca'dan çok, Heidi'yi mutlu edecekti. Gerçekten de Heidi buna çok sevindi. Bir

kitaptan Peter'e harfleri öğretti. Peter çok zor öğreniyordu. Fakat Heidi yılmadı. Yılmamalıydı. Çünkü bir şeyi isteyen, sonucunu alıncaya kadar uğraşmalıydı. Heidi de öyle yaptı. Sonuna kadar dayandı. Peter her gün geliyor, birlikte çalışmalarını sürdürüyorlardı. Böylece Peter'in okuması günden güne gelişti.

Bir gün eve gelip annesine okuma yazma öğren-
diğini söyleyince evdekiler çok şaşırdılar.

Peter çantasından çıkardığı bir kitabı açtı.

– Şimdi dua okumam gerekiyor. Heidi bana öyle
söyledi, dedi.

Annesi onun okuması karşısında çok şaşırmıştı,
gözleri sevincinden yaşla dolmuştu. Büyük anne ses
çıkarmadan onu dinliyordu. O da şaşırmıştı.

Aynı şaşkınlık okulda da oldu. Peter'in okudu-
ğunu görünce öğretmen çok şaşırdı. Ne zaman öğ-
rendiğini sordu. Peter de durumu anlattı.

O kış Peter için de verimli oldu. Okumayı bir
güzel öğrendi. Vakit durmak bilmiyordu. Ayların
biri başlıyor biri bitiyordu. Nihayet bahar gelmiş
geçmişti. Haziran sonlarına gelinmişti.

Heidi, bir sabah dışarı çıktığı zaman dağ yoluna
tırmanan birilerini gördü. İşte bekledikleri misafirler
geliyorlardı.

Heyecanla bağırdı.

– İşte geliyorlar! Geliyorlar!...

Gelenler Clara ile ailesiydi. Misafirleri sevgiyle karşıladılar.

Büyük anne ile Alm Amca hemen dost oldular. Çevrenin güzel görünümü yaşlı kadını mutlu etmişti.

Heidi'nin yanaklarını okşayarak,

– Heidiciğim, çok sağlıklı görünüyor! Allah nazardan saklasın, dedi. Sence de öyle değil mi Clara?

Clara çok mutluydu. Burasının bu kadar güzel olduğunu düşünememişti. Üstelik çevresinde gördüğü ilgiden de çok memnundu. Heidi'ye her yeri görmek istediğini söyledi. Heidi, onu tekerlekli sandalyesi ile çayırılığa götürdü. Sonra kucak dolusu çiçek toplayıp verdi. Akşam olunca Kulübeye döndüler. Yemeği dışarıda yediler. Saatlerce konuştular. Çevrenin güzelliğinden vaktin nasıl geçtiğini anlayamamışlardı.

Artık Dörfli'ye dönme zamanı gelmişti. Gitmeden önce Clara Heidi'nin yattığı yeri görmek istedi. Alm Amca onu kucağına alıp kulübeye götürdü. Evin derli toplu oluşu büyük anneyi etkilemişti. Alm Amca eğer istiyorsa Clara'nın burada kalabileceğini söyledi. Büyük anne kabul etti. Bu habere, Heidi ile Clara çok sevindiler.

Sabah erken saatte büyük baba yukarı çıkıp Clara'yı aşağı indirdi. Heidi de uyanıp gelmişti.

Clara büyük bir sevinçle,

– Hedi, bu gece hayatımın en güzel uykusunu uyudum, dedi. Her şey çok güzel. Hayatımın sonuna kadar burada kalabilirim.

Heidi ile Clara her gün ne yaptıklarını büyük anneye yazıyorlardı. Peter’e gelince o, onlara yaklaşıyordu. İçin için tekerlekli sandalyeye kızıyordu. Çünkü Clara gelince, Heidi’yle beraber vakit geçirme zamanı azalmıştı. Clara’ya açıktan kızamadığı için öfkesini sandalyeden almak istiyordu. Clara ise günden güne iyileşiyordu. Üç haftadır Alpler’deydiler.

Bir sabah büyük baba Clara’ya,

– Clara, dedi. Ayakta durup duramayacağını bir denesen, dedi.

Küçük kız büyük babayı memnun etmek için denemeye giriştiyse de başarılı olamadı. Ancak, her zamankinden daha fazla ayakta kalabildiğini fark etti.

Clara otağa gitmeyi çok istiyordu. Ertesi sabah kalktılar. Büyük baba tekerlekli sandalyeyi çıkarıp kapının önüne koydu. Sonra çocukların yanına çıktı. Peter de gelmişti. Bu kez tekerlekli sandalyeye duyduğu öfke her zamankinden fazlaydı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Sandalyeyi kaptığı gibi yamaçtan aşağıya savurdu. Sonra dağa tırmanıp bir çalının arkasına saklandı. Sandalye paramparça olmuştu. Clara sandalyesiz kalınca buradan gitmek zorunda kalacaktı. Peter’in sevincine diyecek yoktu.

Heidi, dışarı çıkıp sandalyeyi göremeyince büyük babasına sordu.

Yaşlı adam şaşırdı.

– Kapının önündeydi. Rüzgâr sürüklemiş olmasın, dedi. Aşağı uçtuysa paramparça olmuştur.

Clara bunu duyunca çok üzüldü. Artık Frankfurt’a dönmesi gerektiğini söyledi.

Alm amca:

– Neyse, bunları sonra düşünürüz. Biz şimdi işimize bakalım, dedi. Önce otlığa gidelim.

Clara’yı kucağına alıp keçilerle birlikte yola çıktılar. Peter görünürlerde yoktu. Peter suçluluk duygusu içerisinde otlığa ayrı olarak gitmişti. Peter’le otlakta karşılaştılar.

Alm amca:

– Sandalyeyi gördün mü, diye sordu. Az önce evin önündeydi. Birden bire yok oldu.

– Neyi gördüm mü?

Peter, soruyu anlamazlıktan geliyordu.

Alm Amca başka bir şey söylemedi. Kilimleri seyip Clara’yı oturttular. Yaşlı adam sandalyeyi arayıp bulmak için çocuklardan ayrıldı. Çocuklar mutluluk içinde eğlenip oynadılar.

Heidi, Clara’yı alıp otlığa götürmek istedi.

Clara:

– Olmaz Heidi, dedi. Sen benden küçüksün. Keşke yürüyebilseydim.

Heidi Peter’e seslendi.

– Peter buraya gelir misin!

– Gelemem, canım istemiyor!

– Clara’yı götüreceğiz. Bize yardım etmelisin!

Peter’in yüreğini korku kaplamıştı. Bir yandan da yaptığından pişman olmuştu. Ama iş işten geçmişti.

İster istemez kızların yanına geldi. Clara’nın koluna girerek bir iki adım attırdılar. Clara’nın ağrısı giderek azalıyordu.

Birden sevinçle bağırdı.

– Oldu, Heidi! Oldu! Yürüyebiliyorum artık! Otağa varıp çiçeklerin arasına oturdular.

Bu sırada sandalyeyi bulamadığı için üzgün dönen Alm Amca’ya Heidi her şeyi anlattı. Yaşlı adamın yüzü sevinçle aydınlandı. Clara’nın yürüyebilmesine çok sevinmişti.

Güneş batmak üzereyken eve döndüler. Akşam yemeğini de yedikten sonra güzel bir uyku çektiler.

Ertesi sabah Büyük anneye mektup yazıp gelmesini istediler. Clara artık daha iyi yürüyebiliyordu. Bu sevinci onlar da yaşamalıydı.

Heidi, büyük anne geleceği için kulübeyi temizledi. Her tarafı düzenledi. İşleri bitince kulübenin önünde oturup beklemeye koyuldular.

Bir süre sonra at sırtında büyük anne geldi.

Clara’yı önce tanıyamadı.

– Clara! Yanakların pembeleşmiş, yüzün dolmuş. Seni zor tanıdım, yavrum!

Kızları kucaklamak için geliyordu ki Heidi doğruldu. Onunla birlikte Clara da doğruldu. Heidi'nin omuzlarına yaslanarak yavaş yavaş yürümeye başladı.

Büyük anne şaşkınlıktan donup kalmıştı. Gözlerine inanamıyordu. Clara yürüyebiliyordu artık. Bu sevinçlerin en güzeliydi. İkisini birden kucakladı. Sevinci sonsuzdu. Alm Amca'ya teşekkür etti.

Bu güzel haberi büyük anne bir telgrafla oğluna bildirmek istiyordu. Çevresine bakındı. Onu getiren adamlar çoktan gitmişti.

Büyük babaya dönüp sordu.

– Bu telgrafı nasıl çekebiliriz?

– Peter'i çağırayım. Postahaneye onu yollarız.

Hemen ıslık çalıp Peter'i çağırdı. Üstü yazılı kâğıdı ona verdi. Bunu hemen Dörfli postahanesine götürmesini söyledi.

Bay Sesemann, Paris'teki işini bitirip Alp'e gelmişti. Fakat yolu bilmiyordu. Kızını da çok özlemişti. Bir yandan da merak içindeydi.

Dağdan bir çocuğun indiğini görünce işaret ederek yanına çağırdı.

– Çocuğum! Bir dakika bakar mısın, dedi. Heidi adındaki çocukla dedesinin kulübesine buradan mı gidilir?

Çocuk cevap vermeden kaçarak uzaklaştı.

Bay Sesemann'ı polis sanmıştı. Fakat o anda bir taşla takılıp tepe taklak yuvarlandı. Elindeki kâğıt da

yırtılıp düşmüştü. Kaçarak oradan uzaklaşmaya çalışıyordu. Bay Sesemann, onun kaçışını utangaçlığına yorumlamış, yoluna devam etmişti.

Bay Sesemann kulübenin bulunduğu düzlükte durmuş, etrafa bakıyordu. Bu sırada iki kız çocuğunun kendisine doğru geldiğini gördü. Uzun boylu, sarışın kız; esmer, ufak boylu kıza hafifçe yaslanmıştı. Sarışın kız birden kendisine Clara'nın annesini hatırlatmıştı. Birden gözleri nemlenir gibi oldu. Karısının hatırası canlanmıştı.

– Baba! Baba! Beni tanımadın mı baba? O kadar çok mu değişmişim?

Bay Sesemann kızının sesini duyunca koşup onu kucakladı.

Gözlerine inanamadı. Kızı ayaktaydı hatta yürüyordu.

Adeta bir sevinç yumağı oldular.

Büyük anne oğlunu Alm Amca ile tanıştırdı.

Bu sırada Peter de gelmişti. Kâğıdı kaybettiğini söyledi.

Peter gözlerini sürekli Clara'dan kaçırmaya çalışıyordu. Bu durum Alm Amca'nın gözünden kaçmamıştı. Sandalyeyi uçuran rüzgârın Peter olduğunu çoktan anlamıştı.

Peter'i yanına çağırdı.

– Doğru söyle oğlum, bu işi sen mi yaptın?

Peter titrek bir sesle,

– Hangi işi?

– Tekerlekli sandalyeyi uçurumdan sen yuvarladın değil mi?

Peter ağlamaya başladı.

Başını öne eğerek,

– Evet, diyebildi.

– Peki neden korkuyorsun?

– Paramparça oldu! Kullanılamaz hâle geldi.

Bu sözleri söylerken korkudan titreyen dizleri birbirine vuruyordu.

Yaşlı kadın gülümseyerek,

– Sen aslında Clara’ya iyilik ettin, dedi. Clara, sandalyesi olmayınca, yürümek için kendini daha çok zorladı. Sonunda Allah’ın izniyle yürümeyi başardı. Allah her şeyi bilir. Her şey O’nun gücü ve tasarrufundadır. O dilerse kötülükleri iyiliğe çevirir. Bizi hatırlaman için sana bir şey vermek istiyorum. Söyle bakalım hediye olarak en çok ne istersin?

Peter cezalandırılmasını beklerken kendisine hediye verileceğini duyunca şaşırdı. Büyük anne iyi niyetliydi. Peter onun kendisini koruyacağını sezmişti. Büyük anne bu güveni vermişti ona.

Peter dünyadaki her türlü şey içinden neyi seçeceğini düşünmeye çalışırken başının döndüğünü hissetti. Düşündü... düşündü. Acaba neyi istemeliydi?

Sonra aklına olağanüstü bir şey geldi.

– Bana bir peni verin.

Bayan Sesemann dayanamayarak bir kahkaha attı.

– Sadece bir peni mi!

Çantasını açarak bir avuç bozuk para çıkardı.

– İşte burda bir sürü peni var. istediğin kadar harcayabilirsin, dedi.

Peter saf saf sordu.

– Bütün ömür boyunca mı?

– Evet, ömür boyunca!

Peter hâlâ inanamıyordu. Sonra teşekkür edip sıçrayarak oradan uzaklaştı.

Bay Sesemann Alm Amca'ya gidip elini sıktı.

– Sevgili dostum! dedi. Yıllardır böyle bir mutluluk tatmadığımı söylersem inanır mısınız? Varlığım çocuğumu iyileştirmeye yetmedi. Demek ki dünya malı değersizmiş. İnanın yeniden dünyaya gelmiş gibiyim. Bunun karşılığını size nasıl ödeyebilirim? Ne istiyorsanız yaparım.

Alm Amca Bay Sesemann'ı sessiz sedasız dinliyordu. İnsanları mutlu etmek müthiş bir duyguydu. Geçmişteki sinirli ve uzlaşmaz kişiliğini hatırlıyor, boşa geçen yıllarına hayıflanıyordu. Keşke hayatının her anı iyiliklerle geçmiş olsaydı.

Sonra sakın bir tavırla,

– Kızınızın bizim Alp'te iyileşmesi beni ne kadar mutlu etti bilemezsiniz, dedi. Bu benim için en büyük ödül sayılır.

Biraz durakladıktan sonra duygulu bir şekilde devam etti.

– Yaşlandım, diye devam etti. Ne de olsa bir ayağım çukurdadır. Gözümü kapadığım zaman Heidi yavrum tek başına kalacak. Kendisine yardım edecek bir akrabası yok. İsteğim o ki Heidi'ne sahip çıkar-sanız, çocuğunuza yaptığımız iyiliğin kat kat fazlasını ödemiş olursunuz.

Bay Sesemann:

– Bunu söylemene bile gerek yoktu dostum, dedi. Heidi, ailemden biri sayılır. Yani bir kızım da o... Zaten Heidi'nin çok dostu var. Bunlardan birisi de bizim doktor. Buraları çok sevmiş. Sonbaharda buraya yerleşecek.

Annem de burada kalmak istiyor. Artık birbiri mize sık sık gelip gideriz. Heidi istediği zaman burada, istediği zaman bizde kalır.

Bayan Sesemann:

– Buna ben de pek memnun olurum, dedikten sonra Alm Amca'nın elini sıktı.

Sonra kolunu Heidi'nin omuzlarına dolayıp onu kendine çekti ve öptü.

– Şimdi söyle yavrum, bizden özel bir isteğin var mı, diye sordu.

– Evet, var!

– Buna sevindim. Söyle bakalım ne istiyorsun?

– Frankfurt'taki yatağımı, üç yastığımı ve sıcak yorganı... Bunları Nineye vermek isterim. Böylece yatarken başı aşağıda kalmaz. Soluk almakta güçlük çekmez. Sonra üşümek için o güzel şalı da yatakta giymek zorunda kalmaz.

Heidi heyecanla konuştuğu için soluk soluğa kalarak sustu. Daima başkasına iyilik yapmak istiyordu. Bu iyiliklerden mutluluk duyuyordu.

Büyük anne:

– Sen ne iyi kalpli bir çocuksun, diye söylendi. İsteğin yerine getirilecek. Hemen Frankfurt'a telgraf çekeceğim. Bir iki gün içinde yatak buraya gelecektir.

Heidi sevinçle zıpladı.

– Hemen gidip bunu nineye haber vermeliyim, diye bağırdı.

Büyük babası onu ayıplar gibi yaptı.

– Heidi! Ne yapıyorsun sen? Konuklarımız varken böyle kalkıp gitmek olur mu?

Büyük anne birlikte gitmeyi söyleyince kabul ettiler.

Zaten Bay Sesemann da annesiyle birlikte kızını alıp çevreyi gezmeyi çok istiyordu.

Büyük anne ile Heidi, nineye haberi verince, yaşlı kadın çok sevindi. Artık rahat yatabilecekti.

Ertesi sabah Clara çok neşesizdi. Mutlu günler geçirdiği Alp'ten ayrılıyordu.

Ancak Heidi Clara'yı teselli etti.

– Nasıl olsa yine yaz gelecek. O zaman yine geleceksin, dedi. Hem bu kez daha güçlü olarak... Yine hep birlikte koşar, oynarız.

Clara, Heidi'den Peter'e selam söylemesini istedi. Bu sırada atlar gelmişti. Biraz sonra hareket ettiler.

Heidi yamacın tam kenarında durarak gözden kayboluncaya kadar Clara'ya el salladı.

Birkaç gün sonra Frankfurt'tan yatak geldi. Yatağı yaptılar ve nine büyük bir zevkle yatıp sabaha kadar deliksiz bir uyku çekti. Hepsi bu kadarla kalmadı. Ayrıca Büyük anne Heidi'ye ve nineye kış için bir sürü yiyecek göndermişti.

Bir süre sonra doktor Classen gelerek Dörfli'deki kaldığı hana yerleşti. Alm Amca'nın isteği üzerine köye gelerek eski evi onarmaya başladı. Böylece doktor evin bir bölümünde kalacaktı. Heidi ve Alm Amca da kışları evin öbür bölümünde kalacaklardı.

Günler geçtikçe doktor ile Alm Amca arasında dostluk ilerledi. Çoğu zaman Heidi'yi konuşuyorlardı. Bu çocuk, yaşlı iki adam için de sevinç kaynağı idi. Doktor da Heidi'nin geleceğini plânlıyordu. Bunu Büyük babaya da söylüyordu.

Artık hepsi mutluydu.

HEIDI

İşte bu cennet gibi tabiat manzarasının üstüne Haziran sabahının tatlı ve aydınlık güneşi yeni doğmuştu.

Geng bir kadın, elinden tuttuğu bir kız çocuğuyla, dağa tırmanıyordu. Kızın yanakları al aldı ve gözleri ise pırıl pırıldı. Kadın, havanın sıcaklığına aldırmaksızın kızcağaza kat kat elbiseler giydirmişti. Bu elbisenin üstüne bir de şal sarmıştı. Hem güneşin hem de elbiselerin verdiği sıcaklık, çocuğu iyice sıkıyordu. Bir iki saat kadar dağa tırmandılar. Alpler'in yarısındaki Dörfli köyüne geldiler. Bu köy, geng kadının köyüydü. Burada herkes onu tanıyor ve onları selamlıyordu.

www.kitapekaynagi.com

ISBN 978-605-4189-84-7

9 786054 189847